

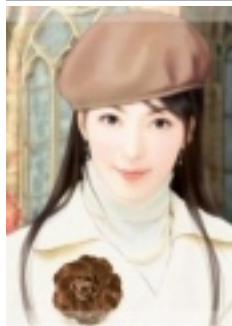
Võng Du Chân Trời Góc Bể

Contents

Võng Du Chân Trời Góc Bể	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	8
4. Chương 4: Chương 4	11
5. Chương 5: Chương 5	14
6. Chương 6: Chương 6	16
7. Chương 7: Chương 7	18
8. Chương 8: Chương 8	22
9. Chương 9: Chương 9	25
10. Chương 10: Chương 10	28
11. Chương 11: Chương 11	32
12. Chương 12: Chương 12	35
13. Chương 13: Chương 13	37
14. Chương 14: Chương 14	39
15. Chương 15: Chương 15	42
16. Chương 16: Chương 16	45
17. Chương 17: Chương 17	48
18. Chương 18: Chương 18	50
19. Chương 19: Chương 19	53
20. Chương 20: Chương 20	56
21. Chương 21: Chương 21	58
22. Chương 22: Chương 22	60
23. Chương 23: Chương 23	62
24. Chương 24: Chương 24	64
25. Chương 25: Chương 25	68
26. Chương 26: Chương 26	71
27. Chương 27: Chương 27	74
28. Chương 28: Chương 28	77
29. Chương 29: Chương 29	80
30. Chương 30: Chương 30	82
31. Chương 31: Chương 31	86
32. Chương 32: Chương 32	88
33. Chương 33: Chương 33	91
34. Chương 34: Chương 34	94
35. Chương 35: Chương 35	96
36. Chương 36: Chương 36	98
37. Chương 37: Chương 37	100
38. Chương 38: Chương 38	102
39. Chương 39: Chương 39	104
40. Chương 40: Chương 40	106
41. Chương 41: Chương 41	108

42. Chương 42: Chương 42 [hoàn]	111
43. Chương 43: Phiên Ngoại	113

Võng Du Chân Trời Góc Bể

Giới thiệu

chuyện kể về một chị gái truy đuổi ‘em trai’ từ ngoài đời lẫn trong võng du, cùng những nghi vấn, th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chan-troi-goc-be>

1. Chương 1: Chương 1

Gần đây, Lí Nam Nam cảm thấy thực nhàm chán. Thân là người nằm trong top “Ba nữ sinh tài giỏi” thuộc khoa ngoại ngữ C, lại thấy chán ngán như vậy, lời này mà nói ra nhất định sẽ làm cho các nam sinh xấu hổ vô cùng. Bởi vì, không một ai có thể gần gũi với cô, hoặc nói cách khác, không ai trong số bọn họ lọt vào mắt xanh của cô cả.

Kỳ thật, cũng không thể trách người khác, ai bảo Lí Nam Nam này lại là một trạch nữ* đúng tiêu chuẩn làm gì!?. Trừ việc phải tham gia các hoạt động văn nghệ của trường và họp mặt bạn bè ra, cô sẽ không ra khỏi cửa phòng nửa bước, hoàn toàn không cho người khác có cơ hội tiếp cận mình.

*Trạch nữ: cô gái lập dị, có sở thích ngồi nhà suốt ngày (thường là ôm máy tính, xem phim, đọc truyện, chơi game... tóm lại là giải trí).

Quan trọng là, trong phòng của cô không có lắp đặt điện thoại. Hơn nữa, nơi này là còn chỗ ở của đám bạn kiêm sinh vật hung dữ như quỷ dạ xoa... Cho nên, nếu có tên nam sinh nào dám lén phén lại đây thăm dò, nhất định sẽ bị Lí Nam Nam đá lăn ra khỏi phòng!.

Vì thế, những loại phiền toái này nợ vốn đã không nhiều, nay lại càng ít đi.

Vậy chứ suốt cả một ngày, cô ở trong phòng làm cái gì? Dĩ nhiên, chính là chơi game rồi!.

Lúc vừa lên đại học, Lí Nam Nam còn chưa có mua máy vi tính. Cả ngày, cô chỉ lo cống hiến toàn bộ sức lực cho xã đoàn, tinh thần văn nghệ ngày một nâng cao. Trong hội, nếu có tổ chức tiệc tùng hay cuộc thi nào thì các cô cũng phải múa hát vài ca khúc, rinh về vài cái giải thưởng...

Do đó, Lí Nam Nam đã bay đến danh hiệu “Đại tài nữ”. Chưa hết, bộ dạng của cô lại nộn nộn, rất đáng yêu, nên rất nhanh, Lí Nam Nam đã trở thành mục tiêu cho cánh nam sinh theo đuổi.

Tiếc là, cái thuộc tính “trạch nữ” của cô lại khiến cho một số người chùn bước. Nhưng đối với các nam sinh, cái này không gọi thể gọi là “trạch”, mà phải là “băng”, là “băng sơn mỹ nhân” đó!

Khi học năm nhất, bạn cùng phòng có hỏi qua vì sao Lí Nam Nam không thử chọn một người để tìm hiểu đi? Thừa dịp giá thị trường của cô còn đang hot mà làm, nếu không, kéo trong hai năm nữa, cô rất có thể

từ một “quả anh đào tươi ngon” rớt giá thành một “con vịt già ế hàng”.

Lúc đó, Lí Nam Nam ném cho toàn bộ bạn trong phòng một cái liếc mắt xem thường, cô nói một câu: “Các người thực nông cạn.” Lập tức cô giở trò bạo lực. Sau một trận oanh tạc, nhóm bạn cùng phòng mới thối thuía đưa ra kết luận:

“Nam Nam, cậu biết không, cậu thực tròn a.”

“Thực tròn? Mặt tớ sao tròn bằng mặt cậu?”

Lại sau một trận bạo lực:

“Biết cái gì mà nói? Đây gọi là mặt thon đó!”

Ồ...

Thật ra, có một chuyện cô chưa nói ra, nguyên nhân chủ yếu đó là cô cảm thấy cánh nam sinh rất chướng mắt. Sâu trong nội tâm, Lí Nam Nam chỉ yêu thích mấy bé trai nhỏ tuổi thôi nha... Ánh mắt kia có bao nhiêu là ngây thơ, vô tội; làn da kia có bao nhiêu trơn láng, mịn màng; giọng nói kia có bao nhiêu non nớt, mê đắm; nhất là lúc kêu “chị”... Ai nha, đáng yêu chết người ta rồi!

Đây là sở thích thầm kín, chỉ có một người biết bí mật này của cô, đó chính là Tiểu Cầm.

Có một đêm, Tiểu Cầm rời giường đi WC, cô chợt nghe Lí Nam Nam nói mớ: “Em trai ngoan, chị cho em ăn kẹo, em cùng chị về nhà đi, balabalabala...” Ngày hôm sau, Lí Nam Nam phải hối lộ Tiểu Cầm bằng hai ly sữa Quý Châu cùng một phần gà xào măng, mới bịt được cái miệng của cô bạn lại.

Từ đó về sau, Lí Nam Nam thành công phóng ra loại khí chất vô cùng biến thái, làm cho oán giận của đám sinh vật cùng phòng ngày càng tăng cao.

Đến học kỳ thứ hai của năm nhất, cô đã mua máy vi tính, bắt đầu con đường vòng du cho riêng mình. Kết quả, tinh thần sôi nổi liên từ từ chết dần, cô hoàn toàn trở thành một “trạch nữ” chân chính.

“Tài nữ” mai danh ẩn tích, đương nhiên đám nam sinh sẽ lại tìm một con mồi mới, vì đâu ai ngu ngốc đi kiên trì với cái cây không ra trái chứ. Vì thế, “băng sơn mỹ nhân” bị trôi vào quên lãng.

Trở lại câu chuyện chính. Như ban đầu đã nói, vì sao gần đây Lí Nam Nam cảm thấy rất nhàm chán? Sự thật chỉ có một, cô đã hết game để chơi!

Đây là toàn bộ trò chơi cô đã đi qua: “Hành Trình, Thế Giới Hoàn Mỹ, Thiên Long Bát Bộ, Thiên Hạ, Tân Phi Phi, Vĩnh Hằng Chi Tháp, Kiếm Hiệp Tình Duyên, Tru Tiên, Thế Giới Hoàn Mỹ Truyền Thuyết Nhân Ngư”. Đúng là game chơi rất đã, chơi đã đến mức cô cảm thấy chán ngấy rồi. Nhất là trò chơi 3D, khung cảnh thật rộng lớn, cảnh đẹp thật mượt con mắt, nhưng cũng thật là cô tịch. (Tác giả: khụ khụ, mọi người đừng suy diễn câu kia quá đen tối: tỷ đùa không phải trò chơi, là cô đơn. Lí Nam Nam: người nha nói ra làm gì! (_)#)

Cô đơn thì tìm một người kết hôn giải quyết cô đơn chẳng phải là xong sao? Người chơi ở trong này, sau khi xong hôn lễ, hình thức làm quen với nhau chỉ toàn xoay quanh các loại: trao đổi QQ chat, trao đổi số điện thoại, chia sẻ ảnh chụp, gặp mặt cảm thấy thất vọng rồi chia tay, nếu không thì làm bạn tình một đêm,... Nghĩ đến đây, Lí Nam Nam lại rùng mình.

Vậy như thế nào mới là “Tình yêu chân chính trong game”? Người với người gặp nhau, còn tùy vào chữ duyên. Ở Internet cũng vậy, Lí Nam Nam tin rằng có loại chuyện này tồn tại, nhưng cô chưa từng trải nghiệm qua, dù sao thì vấn đề này cũng rất hư ảo. Sở dĩ cô tin tưởng rằng nó có thật là vì chuyện này đã xảy ra với Tiểu Cầm và cậu bạn trai — Đại Dũng.

Tiểu Cầm cùng Đại Dũng quen biết nhau qua game “Thiên Long Bát Bộ”. Lúc đầu, Tiểu Cầm chỉ định kết hôn cho vui, nhưng sau đó cô lại phát hiện mình đã thật sự thích đối phương. Đại Dũng cũng là sinh viên, vì thế thực tự nhiên, hai người bọn họ đem tình cảm từ ảo biến thành thật.

Sau đó, cả hai cũng phát hiện ảo tưởng của mình cùng thực tế bên ngoài cách nhau xa thật xa. Trường học của Tiểu Cầm ở vùng Tây Nam, mà trường của Đại Dũng lại nằm ở phương Bắc. Vậy mà, bọn họ đã cùng

nhau cố gắng, vượt qua mọi khó khăn, mọi cách trở; quả thật quá trình này rất vất vả, nhưng nó lại đan xen cả sự ngọt ngào lẫn lòng kiên định, cho đến hiện tại.

Đây là đôi vợ chồng “Tình trong game” tồn tại gần cô nhất.

Nhìn Lí Nam Nam nhàm chán hé ra khuôn mặt nhăn nhó như khổ qua, Tiểu Cầm thấy mà đau lòng, Đại Dũng cũng đau lòng theo. Đương nhiên là thật lòng quan tâm Nam Nam, bởi vì hắn luôn luôn cảm kích cô, nếu không nhờ cô đem Tiểu Cầm mang vào “Thiên Long Bát Bộ”, thì đoạn nhân duyên này sẽ chẳng đơm hoa kết trái.

Vì thế, sau khi trải qua một đêm thương lượng trên điện thoại, cuối cùng, đôi vợ chồng này đã vạch định ra kế hoạch.

Ngày thứ hai, ở căn tin, Tiểu Cầm vừa ăn thịt xào ớt vừa nhìn Lí Nam Nam đang trưng ra bộ mặt đơ như than, dùng giọng nói đặc biệt ôn nhu, mềm mại kể bên tai Lí Nam Nam mà nói: “Nha, trở về Thiên Long đi, cùng hai đứa mình chơi chung một sever”. Rốt cục, cũng làm cho bộ mặt than này có biến hóa, “Thiên Long Bát Bộ” a, trò này cô chơi lâu nhất, cũng là thương tâm nhất, mỗi khi nghe ai bàn về nó là lòng cô luôn có điểm rung động, cảm tình thật sự phức tạp.

Vì sao thương tâm? Bởi vì Lí Nam Nam bị bạn trong game “đâm” cho một nhát. Từ người mới chơi trở thành tay già đời, cho đến tự lập bang hội, chơi hơn một năm niềm vui có, vất vả có, nhưng mâu thuẫn chân chính cũng từ cái bang này mà đến. Trò chơi thôi, cách một tầng Internet nên yêu ghét rất rõ ràng, lên kênh thể giới cãi nhau loạn xạ, ở đã ngoại lại hung hăng PK... Cả ngày như vậy, cô cảm thấy tinh thần thật mệt mỏi.

Cho đến khi, giữa Đại Dũng và một người bạn mà cô chơi thân từ lúc còn cấp nhỏ — xảy ra xung đột. Đại Dũng tức giận mang theo Tiểu Cầm rời bỏ sever này chuyển sang sever khác, mà người bạn kia lại đi đem mọi lỗi lầm đổ lên đầu cô. Aiz, lòng người còn cách một tầng da bụng mà, nói chi đến trong Internet. Vì thế, Lí Nam Nam cũng dứt khoát rời khỏi bang hội tự lập nên, cũng bỏ luôn “Thiên Long Bát Bộ”.

Muốn nổi trội trong trò chơi, chi phí phải bỏ ra so với tưởng tượng còn khủng hơn nhiều. Nếu chịu chi tiền mua trang bị liền lên hạng, còn không có tiền mua thì bị người ta đánh đồng với rác rưởi. Đây mãi mãi là định luật không thay đổi, buộc người chơi phải trút hết tiền túi còn chưa đủ, lại còn chế ra đủ thứ hoạt động tranh đoạt.

Nguyên tắc Lí Nam Nam định ra khi chơi trò chơi là tuyệt đối không nạp tiền, không mua thời trang và tọa kỵ trong shop, chỉ mặc trang phục môn phái cao cấp và chỉ dùng thú cưỡi môn phái thôi là đủ rồi.

Lúc trước, tiền để lập bang có được là do Lí Nam Nam phải chạy thương nhân ròng rã suốt một tháng trời. Cho nên, lúc rời bỏ Thiên Long, cô đã rất đau lòng. Bản thân đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và tiền của, tuy là rất buồn nhưng mà ở trong mắt của Lí Nam Nam — RMB* mới thật sự đáng giá cho cô thương tiếc.

*RMB: Nhân dân tệ của Trung Quốc.

Hiện tại, Tiểu Cầm dụ dằng kiêu dụ dỗ cô một lần nữa trở lại cái game thương tâm kia sao?

“No!” Cô khẳng định.

“Tớ và Đại Dũng đã lên cấp 89, mang theo cậu miễn phí! Cậu mà chơi, thăng cấp là như ngồi hỏa tiễn đó nha.”

Mi trái giựt một cái, được level cao kéo cấp thực thích, trước kia cô chỉ tự dựa vào sức lực của chính mình, vừa mệt thân lại vừa mệt tâm. Nhưng mà đáp án vẫn là: “No!”

“Hiện tại Thiên Long mới ra sự kiện ‘Tặng lễ bao dành cho tân thủ’, mở ra sẽ được thời trang và tọa kỵ có hạn sử dụng, mà cái túi đó dùng được đến 55 cấp lận, hơn nữa tụi này sẽ cho cậu tiền, ít nhất tụi này sẽ mua kỵ 40 tặng cậu!”

Mi phải cũng giựt một cái, tâm bắt đầu động, nhưng như trước vẫn là: “No!”

Tiểu Cầm hung hăng cắn xuống một miếng thịt, xem ra phải xuất đòn sát thủ, hừ: “Anh em kết bái của Đại Dũng là một nam sinh mới 19 tuổi, bọn họ từng giao lưu qua YY, giọng nói trong vắt, ảnh chụp lại còn

đáng yêu muốn chết! Nhưng mà, cậu lại quyết tâm nghỉ chơi Thiên Long, xem ra em trai này thật vô duyên với cậu rồi.”

Lí Nam Nam lập tức nuốt xuống một ngụm cơm, vội vàng nói: “Wait, wait, wait!”

“Hử? wait gì.”

“Yes!”

Tiểu Cầm nhìn gương mặt thanh tú của cô bạn đang bày ra bộ dạng gấp gáp, liền cười nói: “Nam Nam, cậu biết không, mặt cậu hiện giờ thực tròn nha.”

Đoạn kịch nhỏ về Lí Nam Nam xin được phép bắt đầu—

Tôi nói này, cô bạn nhỏ Lí Nam Nam được khen là có cặp đùi đẹp, đang đứng trước cái gương to trong phòng ngủ, soi qua soi lại đôi chân đang mang tất đen, cảm thán lần thứ n: “Chẳng quan tâm tình yêu có đẹp hay không, chị đây có đôi chân đẹp thế là đủ ~ đừng si mê chị, chân chị đẹp khiến mấy người ghen tỵ chết luôn ~”

Lập tức bị sinh vật số 1, số 2 không có cặp đùi đẹp phi gối trúng đầu, học máu ngã xuống đất bỏ mình.

2. Chương 2: Chương 2

Trở lại thế giới “Thiên Long Bát Bộ” cũng là chuyện của mười giờ sau, Lí Nam Nam mở diễn đàn trò chơi ra, đây là thói quen của cô. Bởi vì thói quen độc hành, lại không tùy tiện tìm acc lớn kéo cấp, mang theo hết thầy thắc mắc lên diễn đàn tìm đáp án.

Không chơi Thiên Long đã lâu game này thay đổi quá lớn, mở ra bãi train ở Tần Hoàng Địa Cung, phó bản mới ngày càng nhiều, tuy rằng lúc này đây có Tiểu Cầm và Đại Dũng chống lưng nhưng theo thói quen cô muốn tự mình tìm hiểu.

Rất nhanh cập nhật phiên bản mới nhất hoàn tất cô nhấn vào nút bắt đầu, đến khi xuất hiện màn hình đăng nhập, Lí Nam Nam do dự một chút nhưng vẫn quyết định dùng tài khoản cũ, Tiểu Cầm và cô ngồi đầu lưng lại với nhau, trên màn hình của nàng chính là cô Nga Mi xinh đẹp có cái tên “Tiểu Yêu Li Li” đang đứng ở Tô Châu ngắm cảnh, gặp Nam Nam đang do dự, nàng quay qua quan tâm hỏi: “Luyện tiếu acc cũ?”

“Không phải, là lười đăng ký tài khoản mới.”

Tiểu Cầm giả làm động tác ới, lòng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo, đừng lấy tư duy người thường đem ra so sánh với con bé đó, vì thế xoay người nhắc điện thoại lên tiếp tục nói chuyện với Đại Dũng. Tuy vậy vẫn quan tâm cô: “Có nói với Mạc Tiểu Trư chưa, tụi mình tìm cho hần một mỹ nữ làm đồ đệ. Đêm nay đừng hoạt động cùng tập thể, gọi hần kéo Nam Nam đi!”

Lí Nam Nam đã điều chỉnh nhân vật xong, mặc bộ đồ màu tím của tân thủ đứng ở Đại Lý, xem nhiệm vụ đứng ở hàng thứ nhất, Triệu Thiên Sư cười thần nhiên tự đắc cười lên con hạc hoàng kim, lúc cô nghe nhạc nền trong game liền sững sờ, không chú ý Tiểu Cầm đang nói gì, dù sao bình thường mấy lời ngon ngọt của nàng cứ vào lỗ tai cô là có chức năng tự động che chắn.

“Nhị Nam? Cậu muốn luyện Nga Mi!” Tiểu Cầm bỗng nhiên hiểu rõ, nhìn cái tên thôi là biết Nam Nam muốn luyện vú em rồi.

“Lúc trước chơi Nga Mi, giờ chọn phái khác không quen tay.” Lí Nam Nam thần nhiên giải thích, đắm vào nhiệm vụ cho nhân vật tự động chạy đi, Thiên Long đổi mới cũng không khác mấy, dù nhắm mắt lại cô cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật tốt.

Tiểu Cầm có chút lo lắng nói: “Cậu biết Nga Mi ngón tiền lắm mà, ban đầu không có pet Huyết Tế là không được, hướng chi về sau phải đầu tư Cao Huyết Tế, cậu lại không chịu nạp nguyên bảo, kiếm tiền vất vả lắm đó.”

Lí Nam Nam liếc xéo nàng, Tiểu Cầm lý giải thành: vô nghĩa, tôi đâu phải mới biết chơi Thiên Long, trước kia luyện Nga Mi chị biết kiếm tiền như thế nào. Bất quá nói thành: “Không phải nói hai người chống lưng cho tớ sao, không biết chiếm chút lợi ích chính là làm trái với lương tâm đó.”

@# %=3 &*&.% #@!@ (Mỗ tác giả: bởi vì hình ảnh đầy bạo lực, đặc biệt lấy đoạn mã thay thế = =).

Sửa sang lại hình tượng, Lí Nam Nam mặt không đổi sắc tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ, cô biết em trai kia tên là “Mặc Tả Lưu Niên”, bạn kết nghĩa của Đại Dũng, cả ngày theo chân bọn họ xoát phụ bản, acc lớn bẻ bọn nhiều việc. Cho nên không muốn hai người họ kéo cô, mặc kệ thế nào, trước lên 10 sau đó gia nhập môn phái rồi tính tiếp, lại nghe Tiểu Cầm chậm rì rì nói: “Đi đến chỗ bá sư ở Đại Lý, Mặc Tiểu Trư đang chờ cậu ở đó, tự mình thu xếp đi.”

“A a a! Tiểu Cầm, tớ yêu cậu quá! Lại đây cho tớ hôn một cái!” Hai mắt Lí Nam Nam tỏa sáng, mở bản đồ ra chọn địa điểm xong nhân vật tự động chạy đi, nói yêu người ta mà ngay cả cái ngoái đầu lại cũng không quay, cả người dí sát vào màn hình máy tính, Tiểu Cầm thấy vậy liền ăn năn, mặt ngừ cho Đại Dũng:

Tư tán gẫu người hướng Ưng Chi Cao Tường nói: em thấy hình như chúng ta bán Mặc Tiểu Trư rồi.

Tư tán gẫu Ưng Chi Cao Tường hướng người nói: không thể nào, chẳng lẽ Nam Nam ăn nó luôn? *biểu tình kinh dị*

Tư tán gẫu người hướng Ưng Chi Cao Tường nói: rất có khả năng này *biểu tình hình sự*

Tư tán gẫu Ưng Chi Cao Tường hướng người nói: ôi, quả nhiên con gái là hóa thân của sói.

Tư tán gẫu người hướng Ưng Chi Cao Tường nói: *giận* anh có giỏi thì lặp lại lần nữa?

Tư tán gẫu Ưng Chi Cao Tường hướng người nói: lão bà, anh sai rồi *khóc lớn*

Bên này vợ chồng son liếc mắt đưa tình, bên kia Lí Nam Nam đã thấy được con mồi.

Một thân trang phục môn phái màu xanh lá cấp ba, cưỡi trên con hươu thật to màu trắng pha vài điểm xanh lấp lánh, cộng thêm mái tóc dài bay bay trong gió, tay cầm thần khí hình cây quạt phát ra ánh sáng xanh lục, kèm thêm danh hiệu trên đỉnh đầu là: Bảng Nhãn Đại Hội Luận Võ.

Eo ôi, là cao thủ PK, xem ra mình lời to rồi ^__^ thử phóng to lên lại là cái mặt đại thúc đầy râu ria – rõ ràng mới 19 tuổi giả bộ chính chắn cái nổi gì. Cô điều khiển nhân vật của mình tiến lên trước mặt hắn, đi qua đi lại, bỗng khung chat kênh phụ cận xuất hiện trên đầu hắn có nội dung:

Phụ cận Mặc Tả Lưu Niên : Nhị Nam là bạn của Tiểu Yêu?

Phụ cận Nhị Nam : đúng rồi ^__^

Phụ cận Mặc Tả Lưu Niên : gia nhập đội.

Lá cờ góc dưới bên phải màn hình đang nhấp nháy, đó là dấu hiệu có ai quảng qua lời mời tổ đội, Lí Nam Nam nhanh chóng đồng ý, thế là hai người đã chung một đội.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : xin chào chị gái xinh đẹp.

Tay Nam Nam run lên một chút, gần đây nhất chả ai gọi cô là chị cả, hạnh phúc quá đi mất... Không không, nhất định phải rụt rè, phải từ từ tiêu hóa, vì thế cô cấp tốc đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : Tốt O(__)O, hóa ra em đã biết.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ừ, Tiểu Yêu đã nói trước với tôi rồi, còn nói cô mới tập chơi Thiên Long, dù sao đi nữa tôi cũng kéo cô mà.

“Tiểu Cầm! Tớ thực sự rất yêu cậu! Em trai này nhất định là của tớ!” Nam Nam đứng phắt dậy tru lên, hiện tại cô sẽ sắm vai người mới tiếp cận hắn, trong lòng Tiểu Cầm đổ mồ hôi lạnh yên lặng thì thầm: Thân ơi, nếu Mặc Tiểu Trư thật sự hi sinh thì không liên quan tới mình nha.

Tổ đội Nhị Nam : ngưỡng quá *đỏ mặt* em không phiền là được rồi.

Con gái muốn giả bộ ngây thơ, muốn làm sao cho đáng yêu thì thủ đoạn không thể thiếu, trước kia Lí Nam Nam sẽ không ở trong game tiếp xúc với con trai, nhưng là lần này gặp phải bết tắc không còn cách nào khác, vì em trai, chị liền hy sinh một lần giả bộ đáng yêu đi

~ Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : không sao, ha ha, chúng ta bái sư trước sau đó tôi kéo cô đi train.

Hai người thêm bạn tốt, hệ thống liền xuất hiện khung thông báo xác nhận quan hệ thầy trò, đương nhiên cô đồng ý! Cô một bên gật đầu, một bên lại tiếp nhận lời mời theo tổ đội, nhìn người phía trước ngồi lên kỵ Bạch Lộc kéo tiểu Nga Mi thẳng ra dã ngoại đánh quái thăng cấp!

Chế độ đi theo đội do đội trưởng chỉ huy nên cô tranh thủ xem trang bị của hần. Vừa mở lên là một mảnh lục quang, thần khí mới ra thật là đẹp, lúc trước khi Nam Nam chơi, chỉ có hơn 100 cấp mới cầm được thần khí, thần khí chia làm bốn loại, phái Tiêu Dao là cây quạt, tên là Vạn Hắc Tùng Phiến. Bất quá thần khí mới ra cho cấp 82 thì dùng Thần Binh Phù để luyện hồn mới ra hình dạng cao cấp hơn, Mặc Tả Lưu Niên 89 cấp đương nhiên luyện hồn xong — Lôi Minh Cách Hỏa, còn được khảm bốn viên bảo thạch cấp ba.

Lại soi tiếp, một thân trang bị đều đục full lỗ và khảm vào ngọc cấp 3. Quan trọng là, không phải sáo trang môn phái mà là trang bị tự chế có gắn tên hần lên đó. Đối với một người rành rẽ Thiên Long mà nói, trang bị tự chế có ý nghĩa gì? Money!

Đầu tiên phải có tiền mua tài liệu, chế xong chưa chắc ra cực phẩm, nếu không ra thì không ngừng tiêu tiền, đương nhiên nếu ra món cực phẩm trừ bỏ chính mình mặc được thì cầm bán lấy tiền mua tài liệu chế tiếp, tóm lại đó là một vòng tuần hoàn xoay quanh chữ tiền! Xem ra thăng nhai này tiền đồ rất sáng lạn.

Ngoài ra dấu hiệu có tiền chính là tọa kỵ Bạch Lộc. Chín phái thì có chín loại hình kỵ tượng trưng cho từng phái, đến level 40 mới học được kỹ năng kỵ tốc độ tăng 40%, đến level 60 thì mới dùng được kỵ tăng 60%, dùng vàng đến môn phái điểm vào NPC chuyên bán tọa kỵ là mua được, đó đều là tọa kỵ vĩnh viễn, ngoạn gia dựa vào tài chính kinh tế của mình mà lựa chọn, giá không thấp cũng không cao. Bất quá tọa kỵ 80 tăng 75% chỉ có thể đi phỏ bản xoát được mà chỉ xoát phỏ bản cấp cao mới có thể rút ra, đau lòng một chỗ nữa đó là chỉ dùng trong vòng ba tháng! Cưỡi ngựa càng đắt kinh người, tốn 1000 kim! Tương đương đủ mở một cái bang hội, Nam Nam nhìn xa xỉ phẩm “Thất Thái Lộc” thấp thoáng trước mặt, aizz, em trai này thiệt là, làm cái gì mà có nhiều tiền thế, lừa cha lừa mẹ phải không, này này không tốt đâu...

Trong lòng âm thầm giáo dục người khác, lại nhìn phần tự giới thiệu thiếu chút nữa làm cho cô phun một nhúm máu: Tìm người giữa khắp phố phường, người lại ở chỗ đăng ký kết hôn!

, nhớ vợ sắp điên rồi ư?

Đúng lúc này kênh đội xuất hiện dòng chữ:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : đệ đừng nhìn một thân rác rưởi này nữa, thật ngưỡng khi có ai đó soi lăm.

Nếu mình muốn xem trang bị của người chơi khác, hệ thống sẽ thông báo cho người chơi đó, tỷ như:

Hệ thống Mặc Tả Lưu Niên: Nhị Nam đang kiểm tra trang bị của người.

Ôi, nếu đây gọi là rác rưởi, vậy trước kia cái acc lớn Nga Mi cấp 88 của mình tính là gì, thật hổ thẹn vô cùng. Nam Nam xấu hổ nghĩ, lập tức đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : sư phụ là cừ nhất (*^____^*)

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *đỏ mặt* nhưng mà sư phụ chỉ ép ngọc cấp ba, chả dám xưng nhất đâu.

Xác thực, ngọc cấp ba chưa phải là trâu nhất, mấy người có tiền toàn chơi ngọc cấp năm hay sáu (Zet: ở ngọc 6 shop bán 3 củ một viên).

Tổ đội Nhị Nam : nhưng sư phụ là Bảng Nhãn Đại Hội Luận Võ mà.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ha ha, nếu hôm nay không trượt tay, sư phụ sẽ là Trạng Nguyên ở level 8X *cười to* (Zet: PK ở lôi đài giới nhất mức 8X)

Xem đi giấu đầu lòi đuôi thế là cùng, nhóc con, không nên kiêu ngạo, Nam Nam ngồi trước máy tính cười cười, nhưng một hồi liền cười không nổi bởi vì đã qua lâu như vậy Mặc Tả Lưu Niên vẫn ở khu Hầu Tử cấp 1!

Cô còn chưa làm xong nhiệm vụ trước mười cấp vì bận chạy đi nhìn em trai, cho nên hẳn mang cô thăng đến khu hầu tử cấp 1, ở đây có thể tăng độ thân thiết rất nhanh lại có thể thăng cấp, nhưng chỉ giới hạn trong một hai cấp, sau cấp 5 sẽ không thể dựa vào đánh hầu tử được nữa, nhưng mà em trai này vẫn ra sức sát hầu, cả khu Nhất Sơn ngập tràn tiếng “éc éc”, còn cây kinh nghiệm của cô thì lại rì rì tăng lên một cách chậm chạp.

Nhưng là cô không thể nói vì cô đang giả vờ làm người mới mà, loại chuyện này chắc chắn người mới không biết, vì thế Lí Nam Nam rên lên cho Tiểu Cầm nghe: “Cứu tớ ra khỏi đám khỉ này mau!”

“Cái gì?” Tiểu Cầm buông điện thoại quay qua nhìn cô, cũng thấy được một mảnh thảm kịch của hầu tử, vì thế kêu to: “Tớ đã nói nó là cái đầu heo mà! Mang một người cũng không xong!”

Một buổi trưa nọ, Lí Nam Nam đã ăn uống no đủ, đang trên đường cùng Tiểu Cầm trở về phòng, vô tình thấy bảng thông báo có dán danh sách những sinh viên đã nhận được học bổng quốc gia.

Vì thế Lí Nam Nam dừng lại xem, trên đó ghi lại thông tin rất chi tiết.

Tiểu Cầm cười nói: “Nhìn cái gì, không có cậu trên đó đâu.”

Lí Nam Nam nghiêm mặt nói: “Đừng phiền, tớ muốn nhớ kỹ tên với mặt của họ!”

“Eo ôi, cậu bị kích thích hả, tự nhiên noi gương người khác?” Tiểu Cầm khinh thường.

“Tớ muốn nhớ kỹ bọn họ, sau đó đi cướp lại! Học bổng quốc gia lận đó, tám ngàn lận đó!” Nam Nam đắc ý vịn phần, còn Tiểu Cầm đã sớm tuyệt khí đường trường.

3. Chương 3: Chương 3

Tổ đội Nhị Nam : Mặc Tả Lưu Niên, em là cái đầu heo, rốt cuộc có biết kéo người khác hay không!

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *biểu tình nghi vấn* *biểu tình kinh ngạc*

Tổ đội Nhị Nam : chị nói em đó, nào có ai kéo cấp mà chỉ chém Hầu Tử! Tuy rằng chị mới cấp 5 thôi, không thể đi Đôn Hoàng, đi Ma Nhai Động, em cũng không biết kiếm quái cao hơn một chút sao! Kiếm Các đầu chỉ có mỗi mình Hầu Tử, Quỷ Diện Chu Nho cấp 9 đó, đi vào trong đó mà train!

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : Đây là lần đầu sự phụ nhận đồ đệ.

Tổ đội Nhị Nam : Ngu, giống y như heo!

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : hình như đồ đệ có biết chơi Thiên Long?

Tổ đội Nhị Nam : chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, Tiểu Yêu chơi trò này mỗi ngày chẳng lẽ chị bị mù!

Lí Nam Nam sau khi cầu cứu với Tiểu Cầm nàng đã hứa sẽ nói cho hẳn biết sơ qua tình huống hiện tại, vì thế cô nhanh chóng chạy đi giải quyết một trong ba vấn đề nhân sinh. Sau khi thư sướng trở về đã không còn con khỉ nào nữa mà chuyển qua lãnh địa Quỷ Diện, bóng dáng lục sắc đang phóng ra Kiếm Quang Đạm Tử (Mỗ tác giả: kỹ năng trụ cột của phái Tiêu Dao), rất nhiều Quỷ Diện Chu Nho bị miểu sát, kinh nghiệm tăng lên nhanh chóng đã sắp cấp 8.

Nhưng vấn đề là cuộc đối thoại lúc nãy nếu trong hiện thực có hiệu ứng, thì giờ phút này Lí Nam Nam đã bị thiên lôi bổ trúng, hơn nữa thạch hóa bị gió cuốn đi, hình tượng bị thảm hiện ra trước mắt mọi người. Đương nhiên tất cả chỉ là ảo giác, sự thật là, cô không ở đó mà giao cho Tiểu Cầm tự mình giải quyết, vừa

nổi lên sát khí đã bị Tiểu Cầm dùng bộ dáng ngây thơ, ánh mắt vô hại tia qua, giọng nói cũng mềm mại hẳn đi: “Đây cũng là cách giúp cậu giải quyết vấn đề đó, cậu mau tiết chế một chút, nếu cậu dám đánh tớ, tớ liền nói cho Đại Dũng nghe, anh ấy giữ tiền đó, nếu anh ấy không cho tiền cậu, tớ cũng chẳng làm gì được.”

Ồi. Hết cách, Lí Nam Nam bắt lực rồi! Chỗ bạn bè ai ai cũng biết, ngày thường bộ dáng ngây thơ vô hại, lặng lặng lẽ lẽ, lúc nói chuyện cũng tinh tế hiểu rõ lòng người, nhất là mỗi lần ở trước lớp học đứng lên đọc bài, kia giống như mẹ hiền dỗ dành đứa con yên giấc, luôn làm cô chìm sâu trong đó.

Ai biết vị thực nữ này vừa vào trò chơi liền lộ ra tính cách nữ vương, giọng điệu đánh đấm mang đầy ý châm biếm, có gì nói nấy, chính cái tính cách ấy đã mê hoặc Đại Dũng, chính giọng nói dịu dàng ấy càng ngày càng làm cho Đại Dũng hăm sâu vào. Vì thế Nam Nam rất hiểu rõ, mỗi lời nói ra của Tiểu Cầm y như thánh chỉ với Đại Dũng, làm hại cô chỉ có thể nhịn nhục mà sống / (o) /. (Mỗi tác giả: người có nghe qua vật hợp theo loài chưa, đã biết thế mà còn ngu ngốc nhờ người ta giúp? Nam Nam: Biến đi!)

Tạm thời bỏ qua một bên không muốn truy cứu nữa, cô nhanh chóng cứu vớt hình tượng.

Tổ đội Nhị Nam : thiệt ngại quá vừa nãy không phải chị, là Tiểu Yêu đó. Chị ở chung một chỗ với nó.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ...

Tổ đội Nhị Nam : thật ngại quá, chị đã giúp em giáo huấn nó.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : b *đổ mồ hôi* kỳ thật sư phụ đã quen rồi.

Gì? Quen rồi, chẳng lẽ mỗi ngày em trai bị bọn họ ăn hiếp ư, Nam Nam quay đầu nhìn thoáng qua thực nữ điển hình kia, con bé đó đang đi phụ bản thật cao hứng, quay lại màn hình của chính mình, há há há, em trai của chị rất ngây thơ, chị đây không đến trêu chọc em quả thật rất đáng tiếc. Kết quả là:

Tổ đội Nhị Nam : em giỏi quá đi *quả đào có biểu tình chảy nước miếng* mấy con quái đều bị em một kích miểu sát.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *biểu tình đổ mồ hôi* cấp bậc quái rất thấp, về sau đệ cũng làm được mà.

Tổ đội Nhị Nam : chị nghe Tiểu Yêu nói em mới 19 tuổi, đúng hay không?

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ừ, đệ ở đâu?

Tổ đội Nhị Nam : đương nhiên học chung với nó ở A đại, cho nên, em kêu chị bằng chị đi em trai *biểu tình mỉm cười*

Lại nói, mới đầu hẳn chỉ kêu một lần “chị” sau đó không gọi nữa. Thấy thế hẳn mới nói:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : trò chơi là trò chơi, tôi là sư phụ của đệ, bối phận như vậy không thể kêu loạn *cười to* sao đệ vẫn chưa lên cấp?

Mẹ, cái môn á, quên đi, nể mặt mi kéo ta lên cấp 10 tạm thời buông tha, sau khi đạt tới 45 cấp xuất sư xong ta sẽ tính món nợ này. Nam Nam một bên âm thầm cười đáng khinh, nhân tiện bùm bùm đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : ừ, vừa xong.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : đi gia nhập môn phái, mà đệ chọn phái nào?

Tổ đội Nhị Nam : Nga Mi! Phái này nhìn đẹp lắm! Cứ nhìn Tiểu Yêu là biết.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ha ha, nhìn cái tên của đệ sư phụ liền đoán được. Con gái cũng hay chọn phái này, phụ bản rất cần Nga Mi, đến lúc đó cũng tiện mang đệ theo để thăng cấp. Sư phụ mang đệ đi Nga Mi Sơn (Zet: đừng thắc mắc cái vụ nhìn tên này, không phải lỗi ở tác giả mà là do ta dịch sai chỗ nào rồi).

Tổ đội Nhị Nam : *mỉm cười* *hoa tươi* sư phụ thật tốt ^ _ ^

Vai diễn ngây thơ rất thành công, ôi. Bên này Lí Nam Nam thầm cười to, bên kia Tiểu Cầm đang mặt ngừ với Mặc Tả Lưu Niên.

Tư tán gẫu Mặc Tả Lưu Niên hướng người nói: Tiểu Yêu thối tha, mỗi lần em thu đồ đệ đều đáng yêu như vậy, ngoan như vậy, còn chị thì thực thối, mỗi ngày chỉ biết mắng em!

Tư tán gẫu người hướng Mặc Tả Lưu Niên nói: Mặc Tiểu Trư, đợi đến một ngày nào đó em bị hội đồng thì lúc đó đừng kêu chị ra à nha! Dám lấy chị so sánh với mấy tên đồ đệ, không biết xấu hổ.

Mặc Tả Lưu Niên còn chưa rep lại, Tiểu Cầm nghĩ nghĩ, vì lương tâm có chút cắn rứt, phát ra câu:

Tư tán gẫu người hướng Mặc Tả Lưu Niên nói: chị bị ai thay cho em.

Tư tán gẫu Mặc Tả Lưu Niên hướng người nói: *biểu tình phần nộ* *biểu tình khinh bỉ*

Xem ra là hần hiểu sai ý nàng rồi, kỳ thật nàng bị ai là do: gặp Lí Nam Nam, em tự giữ lấy mình đi.

Sau khi Lí Nam Nam thành công gia nhập phái Nga Mi, mặc vào cái váy dài màu hồng phấn của hệ thống tặng, chiếc váy ôm sát đáng người, acc cấp cao kia của cô lâu lâu lại thử khoác lên người trang phục sơ cấp thật đúng là cũng không đến nỗi tệ lắm.

Nhưng đâu mới là thực lực chân chính? Lên tới cấp 10 một cái nhiệm vụ cũng chưa làm, tự nhiên là không có lấy một cái trang bị, hiện tại trên người chỉ là trang bị rác rưởi lượm được từ trên người quái, còn không đầy đủ, nhìn khung trang bị lủng chỗ này thủng chỗ kia. Bên người là con pet hệ thống tặng cho, hầu tử trưởng thành. Quả nhiên luyện lại thực vô cùng thê thê thảm thảm.

Bỗng nhiên hệ thống thông báo, Mặc Tả Lưu Niên đang kiểm tra trang bị của người, cô lập tức biết thời biết thế:

Tổ đội Nhị Nam : *rơi lệ* sư phụ, em nhìn chị đi thật là đáng thương mà, cái gì cũng không có.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : đừng sợ, trước tiên cứ thăng cấp, lúc sư phụ không login thì đệ đi làm nhiệm vụ map, hoàn thành xong có khi được thưởng cho trang bị đó.

Ôi, quả là xảo trá, vốn là muốn hần đem cô đi thu gom tài liệu đổi trang bị, bắt quá ngấm lại giai đoạn trước có người kéo rất nhanh, trang bị cần đổi thì đổi, nói gì thì nói tài liệu tương đối khó tìm, acc cấp cao đánh còn khó, thôi thì từ bỏ vậy, bắt quá nên thay con pet đi, quả nhiên tiểu sư phụ cũng nghĩ như vậy:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : chúng ta đi Huyền Vũ Đảo, kiểm tra pet biến dị cho đệ cầm.

Tổ đội Nhị Nam : Huyền Vũ Đảo? Đó là chỗ nào? pet còn có biến dị, con khỉ này là trưởng thành nè.

Diễn vai người mới cần phải có tổ chất.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *biểu tình đắc ý* đi với sư phụ là biết ngay.

Từ Nga Mi sơn truyền tống đến Huyền Vũ Đảo, Mặc Tả Lưu Niên kéo Nhị Nam đến lãnh địa “sóc”, bắt đầu đánh sóc. Nam Nam biết, trước kia cô 45 cấp, pet công kích tương đối tốt chính là Đường Lang và Sóc, bắt quá hình dáng Đường Lang khá xấu, Sóc đáng yêu hơn. Không biết nhân viên thiết kế của Thiên Long nghĩ như thế nào, biến dị đương nhiên so với trưởng thành phải tốt hơn nhiều, nhưng này lại rất kỳ lạ, nhất là màu sắc, tỷ như Sóc chẳng hạn, biến dị tối đa là cấp 2 thuần một màu trắng, y như mắc bệnh bạch tạng.

Xem người ta chém quái thực rất nhàm chán, Nam Nam vui vẻ diễn vai người mới:

Tổ đội Nhị Nam : hóa ra có thật nhiều pet để lựa chọn, nơi này là chỗ có Sóc à, ơ sao không bắt?

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : không bắt, tỷ ra pet biến dị sẽ bắt cho đệ cầm.

Nói như đúng rồi, biến bị làm như dễ ra lắm ý, đôi khi đánh nguyên một ngày còn chưa chắc ra hay không nữa là, đánh đến năm nào tháng nào mới ra bây giờ còn không bằng đi bắt Bắc Cực Hùng. Trân thú Huyền Vũ Đảo đánh chết một số lượng nhất định có thể thu phục làm pet, thường thì đánh ra hai loại là bảo bảo và trưởng thành (Zet: trưởng thành là đồ bỏ). Người chơi bắt hai con pet bảo bảo đực và cái luyện lên 30 cấp thì đem đi sinh sản, gọi là trân thú cha và mẹ, sinh sản ra các đời biến dị rất ngẫu nhiên. Nhìn em trai miếu sát sóc cấp 25 thật đáng sợ, Lí Nam Nam thỉnh thoảng phát ra icon bật ngón tay cái, tình cảm ngày một gắn bó, cuối cùng cô với em trai phát triển rất thuận lợi, không bị hành động lúc trước của Tiểu Cầm tẩy chay.

Ngay lúc cô định đứng dậy đi rót nước, thì nhìn thấy gần đó xuất hiện một con sóc thuần trắng. Ai ôi, vận may của hần quả thật rất tốt, thế nhưng đánh ra biến dị cấp 2! Bất quá gặp được hần, biết đâu vận khí của cô sẽ tốt lên?

Một ngày nọ, trời trong nắng ấm, phòng bốn người của Lí Nam Nam quyết định đi công viên nội thành đạp vịt. Bởi vì công viên quá nhiều người, mà bốn con trạch nữ suốt ngày ở trong nhà vừa chen vào đã choáng voáng mặt mày, không tìm được chỗ ngồi, chợt thấy trước mắt có một bãi cỏ xanh mướt, liền chạy đến đó đặt mông ngồi xuống.

Rất nhanh, chú bảo vệ chạy đến hét lên, khiến bốn người chạy như bị ma đuổi.

Vì thế Lí Nam Nam vừa chạy vừa tức giận quay lại hô to:

“Có bãi cỏ mà không cho người ta ngồi, chú nên nhổ hết đi rồi trồng xương rồng ấy!”

4. Chương 4: Chương 4

Buổi chiều ngày thứ hai, Nam Nam không có tiết vì thế vui vẻ đổ bộ vào Thiên Long. List bạn tốt chỉ mỗi Mặc Tả Lưu Niên, tối hôm qua chỉ chơi với hần, quên tra Tiểu Cầm với Đại Dũng, mà hiện tại nick em trai xám xịt, đang là ban ngày hần là đi học.

Tiểu Cầm có tiết, Đại Dũng thì khỏi bàn, hể lão bà không login thì hần cũng không login, dù sao buổi tối mới tập trung nhiều acc lớn, vì mấy acc lớn off hết cho nên thường có vài người lên kênh thể giới than vãn.

Hiện tại cô đang mang theo Tùng Thử Biến Dị chạy đi khắp nơi làm nhiệm vụ, nhiệm vụ muôn năm! Nhị Nam mặc chiếc váy hồng nhạt, cầm kiếm gỗ đào, không có tọa kỵ mà chỉ dựa vào hai cái chân, đem nhiệm vụ từ cấp 1 làm dần lên cao, loay hoay ở Đôn Hoàng, Tùng Thử Biến Dị đã thăng cấp, còn lĩnh ngộ thêm hai kỹ năng mới là Huyền Lôi Chú và Thuấn Ảnh.

Một lần nữa làm nhiệm vụ loại này trong lòng Nam Nam tràn đầy cảm xúc, nhớ lại lúc trước là người mới chính cống, được người ta mời vào đội thì hưng phấn không thôi, không khỏi nhớ lại năm người bạn thời xa xưa.

Lúc đó cũng 15 cấp như bây giờ, cũng là gặp được ở Đôn Hoàng, khi đó anh ta mới 13 cấp, vì tránh cho làm cùng một nhiệm vụ dẫn đến tình trạng cướp cờ quá nên hai người tổ chung một đội, thông qua trò chuyện mà quen biết nhau. Về sau hay đi phụ bản xoát cờ chung, cả hai thêm nhau làm bạn tốt, dắt nhau đi xoát phản tặc, xoát ác tặc, làm Q kiếm nguyên liệu chế thần khí (Zet: trước dịch thiếu, bây giờ dưới 100 cấp luyện hồn thần khí sẽ thay đổi hình dạng, còn thu thập nguyên liệu như này chỉ chế được thần khí nhỉnh hơn chế hay lụm từ quái thôi, thua tk đã luyện hồn), chinh phục Yến Tử Ổ, chạy lên Yến Vương Cổ Mộ train cấp, quan hệ hữu nghị lên tới hơn 80 cấp.

Cô nói mình muốn lập bang, anh ta liền ủng hộ, nhưng ủng hộ trên phương diện tinh thần bởi vì anh ta không phải ngoạn gia RMB, ban ngày anh ta đi làm chỉ có buổi tối mới login, không giống như Nam Nam có nhiều thời gian để online. Cô chạy thương lời 1000 kim mở ra bang hội, cho anh ta làm phó bang chủ. Đại Dũng và Tiểu Cầm thì giữ chức Nội Vụ Sứ, Tiểu Cầm còn hỏi Nam Nam có ý định kết hôn với anh ta không, cô kiên quyết nói không. Hơn nữa người kia đâu có nói với cô mấy loại chuyện này, biết cô còn là sinh viên mà anh ta là thành phần tri thức, khẳng định coi cô như em gái mà thôi, còn thường xuyên nhắc cô đừng quá mê game, ngồi lâu hư mắt. Hai người chỉ là bạn bè!

Nam Nam rất tin tưởng anh ta, cảm thấy anh ta rất chính chắn xứng với cái danh “anh trai”, đôi khi gặp chuyện phiền lòng cô đều kể cho anh ta nghe, thẳng đến lúc xảy ra mâu thuẫn với Đại Dũng.

Nói là mâu thuẫn kỳ thật chẳng to tát gì, nhưng đây là Internet, vì mấy câu mịch lòng cũng có thể làm to chuyện lên. Chuyện là vậy, anh ta thêm một người đồng nghiệp vào bang, nhưng người này rất thích gây

chuyện, chém giết gây thù khắp nơi, cấp chẳng cao hơn ai nên cứ dè acc nhỏ ra gây sự, người bị hại tìm tới cửa, Nam Nam coi trọng tình nghĩa bảo vệ người nhà dẫn đến tình trạng hay dẫn nhau ra Kính Hồ hoặc Nhận Nam PK.

Dần dần Đại Dũng cảm thấy khó chịu, mắng người đó ngay trên kênh bang là đừng làm thối thanh danh bang hội liên lụy bang chủ, bắt quả người nọ càn kiêu ngạo, ý vào có Phó Bang Chủ chống lưng nên to mồm cãi lại, còn nói Nam Nam không có bản lĩnh PK thì đừng PK tránh làm mất mặt người trong bang!

Nam Nam nổi giận, không phải cô không có bản lĩnh sự đánh nhau, mà là do trang bị quá cùi mà thôi, đương nhiên vấn đề không phải ở chỗ này, vốn nghĩ vì anh trai nhà mình muốn giúp một tay, ai dè kết quả người ta trả ơn là một cái tát vào mặt, dứt khoát đá người này ra khỏi bang.

Buổi tối anh trai trên danh nghĩa của cô login, hỏi nguyên nhân xong thế nhưng quả trách Đại Dũng không đúng còn nói Đại Dũng thích đánh nhau mà cấm người ta, song phương mắng nhau long trời lở đất. Lợi dụng chức Phó Bang Chủ đá Đại Dũng ra khỏi bang, Tiểu Cầm đương nhiên theo chân Đại Dũng, đem đó hai người họ ngồi nấu cháo điện thoại.

Thật khó tin cái người mình luôn gọi anh trai kia lại chẳng phân biệt phải trái, cô cùng anh ta nói rõ lý lẽ, song phương không ai nhường ai, Nam Nam quá tức giận hủy tư cách Phó Bang Chủ của anh ta rồi logout. Tiểu Cầm đáng thương hết an ủi bạn trai lại quay sang an ủi bạn tốt. Ngày hôm sau Nam Nam vào game, nhận được tin nhắn offline anh ta gửi tới, nói rằng: “Em nên thận trọng khi làm bạn với ai đó! Đừng kết giao với loại người ghê tởm kia, còn phá hủy tình cảm của người khác!”

Tâm lạnh xuống, này không phải đang mắng Đại Dũng với Tiểu Cầm hay sao! Cô lập tức rep lại: “Mẹ nó, bạn bè của tôi không mượn anh xen vào, đồng nghiệp của anh chắc tốt hơn lắm à, thua hai người họ một trời một vực!”

Anh ta lên kênh thế giới chửi ầm lên, còn có người phụ họa nữa, những người đó một là người trong bang hai là bạn bè của anh ta. Tuy rằng chửi nhau ở trong game là chuyện rất bình thường, nhưng nhân vật chính là mình nên không khó chịu là không được, cô quyết định không để ý tới, bởi vì mình chửi lại những người đó ngược lại họ chửi càng hăng say hơn, cho nên thấy cô không phản ứng cũng từ từ lắng xuống.

Khi ra dã ngoại sử dụng Bảo Tàng Đồ, năm acc 80 cấp còn có một acc 90 cấp đuổi theo đưa cô xuống uống canh Mạnh Bà. Hôm nay cô có dịp trải nghiệm cảm giác bị hội đồng là gì rồi, ngay cả mắng cô cũng lười, nhìn thoáng qua tên của bọn họ quả nhiên một chuỗi kẻ thù cũ, cuối cùng lại tới một người nữa, rõ ràng là cái người cô từng gọi “anh trai” kia, cho cô một kích trực tiếp xuống địa phủ.

Sống lại tại Lạc Dương, Nam Nam mở khung quản lý bang hội ra knock out từng người một, phát hiện Đại Dũng và Tiểu Cầm đã rời bang từ khi nào, mọi thứ đã thay đổi, cái bang do chính cô lập ra đột nhiên trở nên xa lạ, kỷ niệm đẹp cuối cùng cũng tiêu tan.

Cô dùng kim tệ mua một cái loa, mắng đặc biệt nhiều, thân là sinh viên khoa văn tất nhiên không cần suy nghĩ từ cần mắng, mắng cho đã cô rời khỏi Thiên Long.

Hiện tại nhớ lại, cô thậm chí nhạo chính mình, tức giận cái gì chứ, chỉ là phù du mà thôi. Người ta hay nói ai mà chẳng có hai mặt, Internet giúp người ta lộ rõ mặt còn lại, Tiểu Cầm chính là cái ví dụ tốt nhất. Còn anh ta, có lẽ do công tác xảy ra vấn đề nên mới như vậy, cũng có lẽ mặt tốt lúc trước luôn bày ra chỉ là giả vờ, đến một lúc nào đó không muốn tiếp tục giả vờ mà thôi. Tóm lại chỉ là người xa lạ, một cái ID, một đồng số liệu có thể chứng minh điều gì?

Cho nên hiện tại nên hưởng thụ những lạc thú trong trò chơi đi, còn có em trai làm bạn mà, thật tốt ^__^

Đúng rồi, hiện tại Thiên Long cho mỗi tân thủ một cái túi Càn Khôn, tặng thời trang và tọa kỵ có ngày sử dụng, cô nhanh tay mở ra, mỗi khi lên năm cấp có thể mở một lần, được Thiên Linh Đan nhân đôi kinh nghiệm trong một giờ cùng trang bị và Vạn Linh Thạch, nhân vật của cô đang khoác lên mình bộ thời trang dành riêng cho Noel khi lên level 10, cái váy ngắn đồ tươi cộng với phần trên khoét ngực, khiến màn hình game rạng rỡ lên không ít.

Đúng lúc này có lời mời tổ đội, mở lên nhìn thử là acc nam 13 cấp. Nam Nam đổ mồ hôi, lại nhớ đến chuyện cũ, sắp giảm giảm lên vết xe đổ nữa hay không? Phỏng chừng đối phương cũng đang làm nhiệm vụ, cô nhấn

đồng ý.

Cũng là trang phục Noel, đứng chung một chỗ với Nhị Nam thật xứng đôi, tên người này là một đồng chữ cái. Cậu ta nói:

Tổ đội Wahspg : giết Sa Pha Lang?

Tổ đội Nhị Nam : Ừ.

Tổ đội Wahspg : cô có quý danh?

Quả nhiên người này đang luyện acc nhỏ làm kho hàng.

Tổ đội Nhị Nam : đâu có, tôi là người mới.

Tổ đội Wahspg : tôi có acc lớn, tôi làm sư phụ của cô nhé?

Tổ đội Nhị Nam : cảm ơn, tôi đã có sư phụ ^__^

Tổ đội Wahspg : sư phụ của cô cấp bao nhiêu, acc lớn của tôi là 112 cấp.

Tổ đội Nhị Nam : *cường* sư phụ của tôi chỉ mới 89 cấp thôi.

Tổ đội Wahspg : bỏ hần đi.

Mẹ, đào góc tường em trai mình hả, nghe theo mới lạ.

Tổ đội Nhị Nam : cảm ơn ý tốt của cậu, sư phụ của tôi là bạn thân của tôi.

Ha ha, nói như vậy đảm bảo người đó sẽ từ bỏ ý định.

Tổ đội Wahspg : vậy à. Thế thì thôi vậy.

Tổ đội Nhị Nam : ha ha, ngưỡng quá. Tôi đánh xong rồi, cậu ở đâu?

Tổ đội Wahspg : ừ, tôi cũng xong rồi, làm nhiệm vụ kế tiếp đi, cô cũng đánh tàn binh sĩ?

Tổ đội Nhị Nam : thật trùng hợp.

Tổ đội Wahspg : đúng vậy, tôi đoán tất cả nhiệm vụ ở Đôn Hoàng này hai ta có thể làm chung.

Tổ đội Nhị Nam : ha ha.

Cô còn có thể nói thêm cái gì, đừng khéo như vậy chứ, từng quen một người cũng qua cách này, cùng nhau làm hết nhiệm vụ ở Đôn Hoàng, khác ở chỗ anh ta không có acc lớn, chỉ là người mới thôi. Ôi, tức cảnh sinh tình vốn không phải tính cách của cô! Cô đâu phải Lâm Đại Ngọc! Nhân gian có vô số chuyện trùng hợp, đừng đau lòng nữa...

Một ngày nọ sau khi kết thúc tiết học: “Hôm nay, tớ muốn tiêu tiền!” Lí Nam Nam buông một câu như thế, liền kéo Tiểu Cẩm đến một cái phố “ăn vặt”, chọn một tiệm nhỏ ngồi xuống.

“Đây là cách tiêu tiền của cậu à -.-” Tiểu Cẩm khinh bỉ nói.

Bỗng nhiên một chiếc xe cảnh sát chạy ngang, nháy mắt phố ăn vặt nổi lên một trận cuồng phong, tất cả đều chạy trốn mất dạng, chỉ còn Lí Nam Nam cùng Tiểu Cẩm bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, có hai người từ trên xe đi xuống, một trong hai oán giận nói: “Tôi đã nói đi ăn thì đừng lái xe đến, nhìn đi, muốn ăn một chén cơm cũng không ai bán!”

Lí Nam Nam cùng Tiểu Cẩm nhất thời thạch hóa.

5. Chương 5: Chương 5

Mặc Vân tiến vài vị khách cuối cùng trong ngày hôm nay, dọn dẹp xong rồi đóng cửa lại, lái xe trở về nhà, 19 tuổi, đối với một cậu nhóc bình thường mà nói thì đây là thời gian ăn học vui chơi cùng bạn bè, nhưng mà Mặc Vân lại chứng chặc hơn so với mấy cậu nhóc cùng trang lứa.

Hắn có bề ngoài thanh tú, gương mặt thì không giống kiểu trẻ con cười lên thực đáng yêu, tươi đẹp như một bãi biển tràn ngập ánh mặt trời, nhìn rất ngon miệng, ai gặp qua cũng muốn nhéo mặt hắn, đương nhiên nếu bạn thật muốn làm như vậy, khẳng định sẽ bị Mặc Vân đuổi đánh. Kể đến là làn da non mịn chứng tỏ người này suốt ngày ru rú trong nhà, cơ thể có chút tiêm gầy, mặc dù cao 1m82 nhưng tuyệt không khô ngo.

Bóng đêm bao trùm, đường đã lên đèn, chiếc bóng của hắn trải dài trên mặt đường, dòng người ngược xuôi, hắn chỉ có một mục đích chính là nhà của mình. Vào tiểu khu, chú bảo vệ quan tâm hỏi: “Mẹ cháu mua xương hầm canh cho cháu kìa, một tý nữa lo mà lấy lòng bà ấy.”

“Vâng!” Thẳng đến giờ phút này trên mặt hắn mới xuất hiện biểu cảm đáng có của một cậu trai 19 tuổi, đem xe dựng vào đúng chỗ, nhìn ánh đèn hắt ra từ căn nhà của chính mình trong lòng nảy lên một tia ấm áp.

Vừa mở cửa bước vào đã ngửi thấy hương thơm của canh hầm xương, Mặc Vân hô: “Mẹ, con đã nói là cần gì cứ nói sao tự mình đi mua!”

“Con trai, về rồi à.” Bà từ phòng bếp đi ra, cởi tạp dề xuống, tặng cho Mặc Vân một cái ôm rồi nói: “Mua một ít đồ ăn thôi, mẹ tự lo liệu được, con lo cái gì.”

“Con làm sao không lo cho được.” Mặc Vân dọn bàn xong, thay bà bưng tô canh dọn lên bàn, đợi bà ngồi xuống mới lo chạy đi xới cơm.

Lúc ăn cơm bà gấp cho hắn vài cọng rau: “Mẹ mới là người đáng lo đây này.”

Mặc Vân nhìn bà lộ ra chút tái nhợt, cười cười, hắn vừa lo đi làm kiếm tiền vừa lo cho người mẹ đang mang bệnh.

Đúng vậy, 19 tuổi đáng ra phải cấp sách đến trường, đằng này hắn lại làm quản lý khách sạn. Đây là tài sản cha hắn để lại, khi còn sống ông dốc toàn lực cho cái khách sạn này, tuy nhỏ nhưng hoạt động rất tốt, mặt tiền khách sạn cũng thật thuận lợi, kinh doanh bao năm đã có chút danh tiếng.

Năm đó một nhà hạnh phúc duy chỉ không được hoàn mỹ chính là đứa con Mặc Vân xuất hiện vấn đề trong học tập.

Dưới ánh mắt thầy cô, hắn là đứa trẻ hư, thành tích vĩnh viễn đứng nhất từ dưới đếm lên, đừng nhìn hắn có gương mặt ưa nhìn mà lầm, mấy trò hư hỏng đều có mặt hắn, học sinh trung học lại đi hút thuốc uống rượu, đánh nhau trốn học, ngoại trừ có bạn gái.

Thầy cô không thích không có nghĩa là bạn bè không thích, hắn là soái ca trong lòng nữ sinh, có một đám bạn xưng huynh gọi đệ, mặc hàng hiệu, cử chỉ chính chắn, hắn đã được không ít nữ sinh tỏ tình, nhưng chẳng ai trở thành bạn gái của hắn cả.

Kỳ thật vấn đề nằm ở chỗ hắn có tính kiêu phách, không thích động chạm với người lạ, nhìn đám con gái trang điểm lòe loẹt có khi hút thuốc nữa, mà hờ cái là cứ cọ cọ vào hắn, thật là phản cảm, cho nên cảm thấy đám con gái rất dơ bẩn, vậy loại con gái nào là sạch sẽ, đó chính là loại đáp ứng đủ ba tiêu chuẩn sau: em gái mất kính, quanh người không có hương vị làng chơi, ba là cái con một sách. Hắn lại không thích yêu đương với dạng này. Vì thế trước khi trưởng thành hắn chỉ cùng bọn con gái làm loạn ngoài đường, tuy từng làm qua nhiều hành vi bất lương nhưng mà chưa hẳn là xấu.

Dù sao nhà có tiền, thành tích xấu không thành vấn đề, nếu muốn vào cao đẳng tùy tiện bỏ ra chút tiền là ok, nhưng là thanh xuân không thể bị cái mớ toán lý hóa chà nát, chơi thích hơn nhiều. Vào năm thứ hai cao trung, ở tuổi 17 hắn phải trải qua buổi lễ “trưởng thành” tàn khốc.

Mẹ hắn phát hiện bị bệnh tim, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng nặng lắm rồi, phần lớn tiền trong nhà bay theo mây khói, hơn nữa loại này bệnh cần phải bảo dưỡng, ba hắn ở bên ngoài làm lụng kiếm tiền, hắn thì ở nhà chăm sóc mẹ hắn. Khi đó hắn không hiểu chuyện, cái gì cũng đùn đẩy cho người làm, lơ là chuyện chăm sóc mẹ mình. Một lần sơ sẩy, khi mẹ hắn phát bệnh không ai kề bên, suýt tý là chết, Mặc Vân bị ba hắn giáo huấn một trận, từ nhỏ đến giờ đây là lần ba hắn đánh hắn thâm nhất.

Ông mới nhận ra rằng chiều quá sinh hư, lúc này hối hận đã muộn màng, chuyển sang bắt hắn tập kinh doanh. Ở phương diện này Mặc Vân học tập tương đối nhanh, tuy rằng hắn không thích nhưng là kinh tế trong nhà suy sụp trầm trọng, nếu nhà có đứa con không hiểu chuyện, thì khi lúc trải qua biến cố sẽ trưởng thành hơn.

Lúc bệnh tình của bà có chuyển biến tốt cũng là lúc Mặc Vân đã hiểu chuyện hơn thì ba hắn lại chết.

Chết trong tai nạn xe cộ, sinh mệnh con người thật yếu ớt vì có đủ loại nguyên nhân dẫn đến cái chết. Nếu tự hỏi khi ba hắn còn sống thì đã có thành tựu gì? Đó chính là giúp hắn hoàn thành lễ rửa tội.

Cha hắn là nông dân chính cống, lại là con trai một nên mẹ con hắn chẳng có ai dựa vào, nhưng là ba hắn đã để lại một cái khách sạn, trước khi nhắm mắt dặn dò hắn: “Con trai, nhớ kỹ, con là một người đàn ông.”

Cách dạy dỗ dành cho đứa nhỏ như vậy rất tàn nhẫn bất quá có hiệu quả. Hai năm sau, hắn đứng ra lèo lái con thuyền kinh tế giúp gia đình thoát khỏi khốn cảnh phá sản, trong mắt của bà đứa con này có biến hóa rõ rệt, sâu trong lòng bà có niềm vui khó nói thành lời. Đồng thời cũng muốn nói lời xin lỗi với đứa con này, vì bệnh tình của chính mình mà khiến cho hắn thiệt thòi đủ bề, Mặc Vân chỉ cười, còn nói, hắn chỉ muốn mẹ sống đời với hắn, mỗi ngày nhìn thấy bà cười là đủ rồi.

Bà nhìn hắn mà rơi lệ, nói hắn gạt bà, Mặc Vân cũng khóc, còn nói kỳ thật hắn muốn làm nhà thiết kế, nhưng điều kiện bây giờ không cho phép, chờ chuyện làm ăn ổn định mới tính tiếp, hy vọng đến lúc đó mẹ hắn còn sống để nhìn thấy hắn hoàn thành mục tiêu đó như thế nào.

Cho nên cậu trai 19 tuổi này cố vươn vai gánh vác gánh nặng gia đình. Hắn dùng Internet để giải tỏa những bức bối trong lòng, muốn thử trở thành người khác một lần.

Ban ngày quản lý việc làm ăn, buổi đêm là thời gian dành cho giải trí, game, đây là cuộc sống khác của riêng hắn. Mặc Vân kiên quyết không nạp một đồng tiền, cho nên trong Thiên Long Bát Bộ này cái acc Mặc Thủ Lưu Niên có thành tựu như thế khiến hắn khá hài lòng, dù sao trong chuyện kiếm tiền mà nói người kinh doanh như cá gặp nước.

Chẳng qua ở trên Internet, hắn có thể trở về là chính mình... tùy hứng, dám yêu dám hận, kết giao với một đám bạn tốt. Về phương diện PK hắn mặc sức tung hoành, nhưng nói đến xoát phụ bản hắn chỉ thích ỷ lại vào người khác, tuyệt không làm đội trưởng, cho nên xoát ra cái gì không mấy để trong lòng, cho nên anh em kết nghĩa của hắn gồm đại ca Tà Đế Huyền Thiên cùng nhị ca Ứng Chi Cao Tường với lão bà Tiểu Yêu Li Li ở trong game thường mắng hắn là heo, về sau ai cũng gọi hắn bằng cái tên Mặc Tiểu Trư.

Sự thật là, hắn thèm cảm giác được người khác che chở.

Đêm nay được mẹ tắm bổ bằng canh hầm xương, hắn ăn thập phần khoái trá, dọn dẹp xong xuôi, nhìn mẹ mình nhập tâm vào vở kịch trên truyền hình, Mặc Vân cũng mở máy tính vào Thiên Long. Chơi trò này lâu rồi, cấp bậc cao trừ bỏ đánh nhau thì chuyện xoát phụ bản rất nhàm chán, bất quá ngày hôm qua Tiểu Yêu giới thiệu cho hắn một “mỹ nữ” làm đồ đệ, nàng cố ý cường điệu từ “mỹ nữ”, còn nói: “Nếu cảm tình tốt, nói không chừng cưới nàng làm lão bà cũng được luôn.” Tiểu Yêu vừa vuốt vừa xoa, Mặc Tiểu Trư đương nhiên vui vẻ đồng ý, nhàm chán thì tìm lão bà cũng được.

Hơn nữa trải qua ngày hôm qua tiếp xúc, đồ đệ này thật nhu thuận a, tuy rằng là người mới, phải tốn thời gian giải thích, bất quá đối phương luôn ỷ lại vào hắn, thỏa mãn tâm hư vinh của một cậu trai mới lớn.

Chẳng qua đồ đệ này nói rằng học chung trường đại học với Tiểu Yêu, còn ở chung một phòng. Hắn biết Tiểu Yêu với Cao Tường là một đôi, hình như ai đó nói hai người họ đã gần ba mươi tuổi, vậy chẳng phải người đồ đệ gốc cũng gần ba mươi tuổi ư?

6. Chương 6: Chương 6

Nếu biết chuyện em trai xem cô như mấy bà cô gần 30 tuổi hẳn là chẳng vui về gì, buổi chiều cô luyện lên cấp 20, bổ sung trang bị đầy đủ, buổi tối Tiểu Cẩm và Đại Dũng vào game cô liền thêm vào danh sách bạn tốt, hiện tại thật nhàn rồi, cô điều khiển nhân vật chạy đi giải quyết nhiệm vụ môn phái. Sau khi vào game Đại Dũng cho cô 20 vàng, cộng thêm mấy nhiệm vụ trước đó trong tay cô đã có hơn 30 vàng, cố gắng chút nữa sẽ mua được kỳ dành cho level 40.

Âm nhạc mang đầy không khí tao nhã cổ xưa vang lên, cô chỉ biết đó là thông báo có ai trong danh sách bạn bè vào game, ngoại trừ hai người kia thì còn ai khác ngoài Mặc Tả Lưu Niên? Cho nên vui vẻ nhún qua: “Sư phụ, buổi tối mát mẻ *biểu tình hoan nghênh*”

Mặc Vân vừa mở ra xem tin nhắn, ngoài cô ra còn có tin nhắn của Ung Chi Cao Tường: “Mặc Tiểu Trư, đêm nay tiếp tục kéo đồ đệ đi, tụi này đi Sát Tinh.”

Hắn rep lại cho đồ đệ một cái icon cười lấp lánh sau đó mới rep cho Ung Chi Cao Tường: “Đi thì đi đi, chúc mấy người đi mà không nhặt được cái bọc nào *icon hình sự*”, nguyên rửa như vậy cũng tương đương với loại mua mì ăn liền mà không có gói bột nêm vậy, vả đánh chết boss xong mà không có bọc thì dễ phát điên lắm.

Mặc kệ Ung Chi Cao Tường gửi qua cái icon khinh bỉ cùng phần nộ, hắn mời Nhị Nam vào đội.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *mỉm cười* *mỉm cười*

Tổ đội Nhị Nam : *đỏ mặt*

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *cười to* *cười to*

Tổ đội Nhị Nam : *đỏ mặt* *đỏ mặt*

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *đỏ mặt* *đỏ mặt* *đỏ mặt*

Một loạt icon đỏ mặt xuất hiện, Nam Nam cảm thấy rét lạnh, vì thế nhanh chóng đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : sư phụ, vừa lên cấp 20 nè O(_)O

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *bật ngón tay cái* tốt lắm, đêm nay mang đệ đi Ma Nhai Động thăng cấp. Cứ đứng đó sư phụ đến Nga Mi kéo đệ.

Ra Nhận Nam đến Ma Nhai Động chính là thánh địa dành cho acc nhỏ luyện cấp, rất nhiều người kéo đệ tử đến nơi này, lại có rất nhiều người thích PK với acc lớn đang kéo cấp, bởi vậy nhiều lúc bắt gặp vài cây đao đâm máu trên đầu người chơi là chuyện bình thường.

Lại chỗ NPC linh song nhân đôi kinh nghiệm, Mặc Tả Lưu Niên mới kéo Nhị Nam đến Ma Nhai Động, gom một đám quái lại rồi đứng một chỗ solo. Kỳ thật hắn chỉ đứng một chỗ để cho con pet tự xử, con pet của hắn đang dùng chính là Thổ Ngọc biến dị, tính cách khôn khéo, tư chất hoàn mỹ, sở hữu một trong những kỹ năng cao cấp là Gầm Thét, Cao Phản Kích và Cao Phản Chấn lần lượt xuất ra, ngoài ra còn có một kỹ năng tự pet tự linh ngộ được tổng cộng là 7 kỹ năng, ngộ tính cấp 10, một con pet train hoàn mỹ (Zet: mấy dòng miêu tả vừa rồi là mức cao nhất để người chơi nào cũng mún pet của mình đạt đến như tc hoàn mỹ, 7 skill, ép Cao-Skill, nt 10).

Kinh nghiệm tăng nhanh, quái cũng ngày càng ít, bởi vì dùng con pet này nên tốc độ quá nhanh, còn nhanh hơn tốc độ quái mới sinh ra, vì thế em trai mới có thời gian rảnh rỗi để nói chuyện với cô:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : thiệt là, quái ít quá.

Nam Nam thấy hắn nói xong liền im lặng, Mặc Tiểu Trư quả nhiên không nhớ chỗ nào thích hợp để train nhất, cô đành phải lấy danh nghĩa Tiểu Cẩm ra nói cho hắn biết:

Tổ đội Nhị Nam : chị nghe Tiểu Yêu nói bãi cỏ ở Ma Nhai Động chính là chỗ thích hợp để train cấp.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : bãi cỏ? Ma Nhai Động còn có bãi cỏ, nơi nơi đều là một mảnh đỏ rực mà?

OTL...

Nam Nam hoàn toàn muốn quỳ lạy hần, đã 89 cấp rồi ngay cả kiến thức thường thức cũng không biết, đáng thương quá.

Tổ đội Nhị Nam : mở bản đồ lên.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : đã thấy. Hôm nay mới biết *cười to*

Cảm giác được người ta kéo cấp thật là thích, vèo một cái đã lên cấp 25. Dù sao mới quen có hai ngày, giả vờ ngây thơ quá cũng khiến người ta có cảm giác chán ghét, Lí Nam Nam im lặng nhìn màn hình.

Không biết vì duyên cớ gì, nhóm acc lớn đều có hoạt động, chỉ có vài người mang acc nhỏ lên đây cho nên toàn bộ bãi train này hai người họ là bá chủ. Đột nhiên nảy ra cảm giác có lỗi, Nam Nam quyết định nói ra.

Tổ đội Nhị Nam : ngại quá, bởi vì chị mà em không tham gia hoạt động cùng bọn họ.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : không sau đâu, sư phụ xoát phó bản phát ngấy rồi.

Tổ đội Nhị Nam : em thật tốt *hoa tươi* *mắt lấp lánh*

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *đắc ý*

Tổ đội Nhị Nam : ban ngày em đi học?

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ừ... học nhiều lắm.

Tổ đội Nhị Nam : ồ vậy à, cố lên nhe, học mới là quan trọng ^__^

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ừ, ha ha.

Mỗi lần có ai hỏi hần học trường nào hay là động viên hần cố gắng học tập thì trong lòng có chút khổ sở, dùng một câu trả lời lặp đi lặp lại, hần sợ khi ai đó biết thì sẽ khinh thường hần cho nên không bao giờ nói ra sự thật. Nói gì thì nói, Internet giả giả thật thật mấy ai chứng thực được.

Tổ đội Nhị Nam : sao em không cưới vợ đi, ý chị là trong game này nè.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : chưa gặp người thích hợp, đệ ngoan như vậy chịu làm vợ sư phụ không?

Phụt... Nam Nam muốn ném bàn phím, đùa giỡn hần lại bị hần đùa giỡn lại, dám trêu chị của người, hừ, nhỏ mà lố!

Tổ đội Nhị Nam : *icon xác ướp* nhưng chị lớn hơn em đó.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : chẳng quan tâm, chỉ là trò chơi mà thôi.

Nếu nói như vậy, cũng đừng trách quái tỷ tỷ đây không khách khí, bắt quá chưa chờ cô đánh chữ, bên kia còn nói câu:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : người đẹp, em mặc bộ Noel này trông rất gợi cảm.

Thằng ranh con lá gan càng lúc càng lớn.

Tổ đội Nhị Nam : em trai xinh đẹp... *chảy nước miếng* *trái tim bay phấp phới*, nghe nói bộ dáng của em cũng đáng yêu lắm, lại đây cho chị ôm một cái.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *xác ướp*

Tổ đội Nhị Nam : em trai dễ thương làm sao vậy? Ngượng hã, muốn chị làm vợ em cũng được thôi, bắt quá mỗi ngày phải kêu “chị” mới chịu à, nếu không chị sẽ chẳng cho em kẹo mút đâu! *icon ma cà rồng*

Lí Nam Nam đắc ý gõ chữ, đùa giỡn bà chị đây, em còn non lắm em ơi!

Mặc Vân nhìn màn hình có chút sững sờ, dẫn người thẳng cấp kỳ thật thật rất nhàm chán, hần đành nói chuyện phiếm cùng đồ đệ, nhất thời cao hứng nên đùa chút, nào ngờ những chữ Nam Nam đánh ra khiến

hắn hết hồn. Người đồ đệ vốn nhu thuận nói ra một đồng lời quỷ dị, hắn chỉ biết câm lặng, cảm giác có điểm kỳ lạ, nhưng cũng không chán ghét, thậm chí còn có chút kích thích. Bất quá, hắn vẫn hỏi lại:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : người đẹp có thực là bà cô đã ba mươi tuổi?

Phụt.

Đêm nay Nam Nam trải qua hai lần muốn ném văng bàn phím, hơn nữa lúc này đây cô đang ở đặc ý uống nước, may mắn bảo tồn một tia lý trí không có phun nước đầy màn hình, mà là quay qua một sinh vật khác trong phòng ngủ mà phun lên (Mô tác giả: về sau chúng ta kêu nàng là sinh vật 1).

“Lí Nam Nam, cậu bắt đầu lên cơn rồi hã!”

Sinh vật đó gầm lên một câu như thế, Tiểu Cầm đang ở trên giường đọc sách, một sinh vật khác thì đang khởi nghĩa vũ trang (Mô tác giả: đây là sinh vật 2), chuẩn bị đi qua công kích, rõ ràng là không muốn bỏ qua!

Sau khi trải qua một trận bạo lực, Nam Nam bò lại chỗ máy vi tính thì thấy:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ????

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : đâu rồi?

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : chuyện lúc nãy, xin lỗi nhé, không phải cố ý đâu *icon thành thật có lỗi*

Hóa ra thấy cô nửa ngày chẳng rep lại mới nhớ tới con gái hay để ý mấy vấn đề như tuổi tác, sợ làm tổn thương cô rồi, nhưng cô cùng Tiểu Yêu học chung không phải gần ba mươi tuổi thì là gì, lúc Tiểu Yêu nói ra mấy lời đó thực thản nhiên mà, con gái mà, thật sự là kỳ quái!

Rốt cục cô có phản ứng:

Tổ đội Nhị Nam : hã, ai nói chị ba mươi tuổi! *phẫn nộ* em mới hơn ba mươi tuổi, cả nhà em mới hơn ba mươi tuổi!

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ủa... mẹ sư phụ mà nhìn thấy mấy lời này hẳn là rất vui vẻ.

Nam Nam bình ổn cảm xúc, sao để lời tạt xấu ra rồi? Rốt cuộc ai nói cô gần 30 tuổi? Trời ơi, nếu hắn biết vậy thì lúc trước cô giả vờ đáng yêu... Một người trưởng thành lại bày ra bộ đáng đáng yêu... Ngấm lại thực lạnh. Vừa rồi còn mắng hắn rất thô tục, có thể bị em ấy ghét rồi? Công sức giả vờ tan thành mây khói hết sao /(o)/.

Tổ đội Nhị Nam : *đổ mồ hôi* ngưỡng quá, ý chị không phải vậy... mà là chị đâu có già đến vậy!

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : *kinh ngạc* đệ đã nói học chung với Tiểu Yêu mà? Nàng ta cùng Cao Tường ca không phải gần ba mươi tuổi sao?

Thì ra là thế.

Lí Nam Nam đã biết vấn đề ở chỗ nào, ghen hòng gọi: “Tiểu Cầm...”

Tiểu Cầm đang tám nhăm trong phụ bản, không nghe thấy cô gọi, vì thế —

“Tiểu Cầm!!!! Tổ hận cậu!!!!”

7. Chương 7: Chương 7

Một câu “Tiểu Cầm, tổ hận cậu!” kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu, rung động lòng người, cả cái người ở đầu dây bên kia là Đại Dũng cũng nghe rõ từng chữ. Vì thế hậu quả trực tiếp là hứa hẹn Nam Nam lên cấp 40 sẽ tài trợ kỳ liên bye bye...

Vốn chuyện này chẳng có gì kỳ quái đối với Tiểu Cầm, vì đẳng cấp cao cho nên muốn nâng số tuổi lên ấy mà, còn chuyện em trai nói, phải rồi cô đâu có biết bọn Tiểu Cầm chém gió, cô muốn lấy lại danh dự đành vạch trần sự thật thôi.

Hậu quả là vài người liên quan biết chuyện mò tới.

Ứng Chi Cao Tường vừa đi ra từ phụ bản Sát Tinh đã bị Mặc Tử Lưu Niên kéo vào đội, đương nhiên còn có Tiểu Yêu Li Li. Lúc đó hai thầy trò đã luyện cấp xong chuẩn bị trở về thành Lạc Dương, dù sao đã dùng hết nhân đôi kinh nghiệm hơn là có chuyện cần giải quyết, tìm một khu vực ít quái liền phù về.

Sau khi bốn mạng ổn định đội hình thì có đoạn tán gẫu như này:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : ...

Tổ đội Nhị Nam :

Tổ đội Tiểu Yêu Li Li :

Tổ đội Ứng Chi Cao Tường : muốn làm cái lông gì?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : muốn làm anh.

Tổ đội Nhị Nam : *đỏ mặt* tôi thích kiểu phía sau

~ Tổ đội Tiểu Yêu Li Li : *nôn mửa*

Tổ đội Ứng Chi Cao Tường : mệt, nghỉ bàn!

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : Giải thích đi? Gạt em lâu quá chừng *nức nở*

Tổ đội Nhị Nam : hiện trường trực tiếp, em trai van nài người yêu cũ quay lại, rống rống.

Tổ đội Tiểu Yêu Li Li : Nam Nam, cậu muốn chết hả! Được rồi, nói thì nói, tớ với Cao Tường nói dối đó, đều là sinh viên, Nam Nam cũng vậy, hai đứa này đang học đại học năm ba.

Tổ đội Nhị Nam : sư phụ *mỉm cười* đây là chân tướng ^__^

Tổ đội Ứng Chi Cao Tường : mặc kệ, dù sao tụi này vẫn hơn chú mày, chỗ anh em cách xưng hô chả có gì thay đổi, trừ phi chú mày không phải 19 tuổi.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : tôi không biết nói dối như mấy người *nức nở* *nức nở*

Em trai rất ủy khuất, không ngừng phát ra icon nức nở, Nam Nam nhìn mà trong lòng nhộn nhạo, đau lòng nha, thật muốn xuyên qua cái máy tính vuốt ve đầu em trai thân yêu. Lúc này có thêm một người gia nhập đội ngũ, là anh em kết nghĩa, lão đại Tà Đế Huyền Thiên.

Tổ đội Tà Đế Huyền Thiên : mấy đệ mụi ở Lạc Dương cả sao! Đến Huyền Vũ Đảo đánh mèo 45 cấp!

Nam Nam nghe Tiểu Cầm nói qua, vị Tà Đế Huyền Thiên mới chân chính là bề trên, là một thiết kế sư.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đại ca *nức nở*, hai người họ gạt em, nhị ca cùng Tiểu Yêu là sinh viên *rơi lệ*

Tổ đội Tà Đế Huyền Thiên : khóc chấp bông! Vừa thấy đã biết hai đứa nó là sinh viên, chỉ có em mới tin, ngu!

Tổ đội Ứng Chi Cao Tường : *cười to*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : *khóc lớn*

Tổ đội Tiểu Yêu Li Li : Nam Nam, Mặc Tử Trư mau đến đây!

Nam Nam chỉ lo nhìn em trai đang thương tâm, bị bọn họ khi dễ, tới khi Tiểu Yêu kêu gọi mới bừng tỉnh, miêu 45 cấp đã xuất hiện, đánh chết nó hên xui sẽ lùm được bí kíp vợ chồng. Vì thế Tiểu Cầm khá hưng phấn khi gặp được nó, do cô phân tâm chẳng chú ý nhưng nhờ em trai bật chức năng theo đội kéo cô theo.

Bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cổ cảm động, tuy Phi Thiên Miêu là tiểu boss, trước kia Nam Nam cũng thường xuyên ngược miêu, nhưng hiện tại có tâm dành bất lực, cô đi theo chỉ cợ kinh nghiệm với lùm bọc mà thôi.

Cô mật cho hân:

Tư tán gẫu người hướng Mặc Tử Lưu Niên nói: sự phụ thật tốt...

Tư tán gẫu Mặc Tử Lưu Niên hướng người nói: ha ha, xa như vậy, đệ còn chưa chạy đến thì bọn này đã giết xong rồi. Sự phụ thật xứng đáng làm sự phụ đệ đi *đắc ý*

Khi bọn hân chạy đến con miêu vừa vắn xuất hiện, Mặc Tử Lưu Niên thu hồi tọa kỵ liền ra tay, còn không quên rep lại cho cô:

Tư tán gẫu Mặc Tử Lưu Niên hướng người nói: tránh xa chút coi chừng liên lụy, cẩn thận huyết chính mình.

Một trận kỹ năng lóe lên, rất nhanh đã giết xong Phi Thiên Miêu, cô nhanh chạy lại nhặt bọc. Mọi người ai cũng đánh số 0 lên kênh biểu thị rằng chẳng nhặt được gì, nhưng Nam Nam nhận được thông báo từ hệ thống. Thông báo đơn giản vài dòng như sau: Một vị đại hiệp nào đó khiến boss sợ hãi, ném ra một quyển bí tịch gì gì đó đăng cầu xin tha thứ, lúc này Nam Nam nhặt được quyển sách kỹ năng [Như Hình Với Bóng], dành riêng cho vợ chồng, có kỹ năng này một trong hai người có thể phù đến vị trí người còn lại trong cùng một map, vì thế cô cao hứng triển lãm cho mọi người cùng xem:

Tổ đội Nhị Nam : [Như hình với bóng] (*^____^*) hì hì.

Tổ đội Tiểu Yêu Li Li : *tán* *tán* *tán*

Tổ đội Ung Chi Cao Tường : đáng tiếc tụi này học xong rồi, một đứa FA như cậu thì vô dụng thôi, nhanh nhanh bán đi.

Tổ đội Tà Đế Huyền Thiên : ai nói vô dụng, vừa lúc kết hôn với Mặc Tiểu Trư mà!

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : *xác ướp*

Tổ đội Nhị Nam : *xác ướp*

Hai người đồng thời đánh ra một cái icon...

Tổ đội Tà Đế Huyền Thiên : thẹn thùng gì, Mặc Tiểu Trư lúc nào cũng than chẳng có vợ đấy thôi, tuy mục đích chỉ là acc nhỏ, cố gắng cấp đi.

Tổ đội Tiểu Yêu Li Li : tán thành hai tay... Nam Nam gả đi, Mặc Tiểu Trư nhiều tiền lắm đó... *chảy nước miếng*

Tổ đội Ung Chi Cao Tường : ý của vợ tôi chính là ý của tôi *hôn môi*

Nam Nam, quay đầu rống lên: “Cậu làm cái trò gì thế!”

Tiểu Cầm đáp lại: “Cậu chưa nghĩ tới? Nếu thực không nghĩ, tụi này nghĩ dùm, tóm lại nói chơi cho vui thôi.” Em trai là đối tượng thích hợp nhưng nàng biết Nam Nam không muốn kết hôn trong game, đây hình như là nguyên tắc của bạn ấy.

Nam Nam thở dài, gật gật đầu, ý là bỏ qua, nhưng chuyện kết hôn thì tha cho cô đi.

Mặc Tử Lưu Niên trầm mặc, Tiểu Cầm nhanh chóng thay đổi đề tài:

Tổ đội Tiểu Yêu Li Li : Nam Nam, chúng ta đi Lạc Dương chỉnh lại khuôn mặt, hôm nay bán 8 món trang bị tự chế lời 2000 nguyên bảo lặn đó...

Tổ đội Nhị Nam : *chảy nước miếng* *biểu tượng cầm cái nĩa*

Tổ đội Tà Đế Huyền Thiên : Mặc Tiểu Trư đi cùng đại ca đến lôi đài PK.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : ok.

Hai người liền rời đội ngũ, Nam Nam nghe được thanh âm lui đội mà trong lòng không hiểu sao lại trống rỗng, bất quá rất nhanh đã bị nguyên bảo hấp dẫn.

Nơi dành cho người chơi chăm chút vẻ ngoài của bản thân nằm trên đường cái gần cửa Đông thành Lạc Dương, ở đó có ba cái NPC đứng song song, đầu tiên là NPC đảm nhiệm chức năng nhuộm tóc, kế đến là thay đổi kiểu tóc và biểu tượng, mua đạo cụ nhuộm tóc, kiểu tóc và khuôn mặt, tất cả phải dùng nguyên bảo mới mua được, nguyên bảo chính là dùng tiền nạp vô game, tuy nhiên có thể giao dịch, tỷ như mua trang bị có thể dùng nguyên bảo, Tiểu Cầm chính là buôn bán kiểu đó!

Cái acc Nga Mi trước kia của Nam Nam chính là tránh dùng nguyên bảo để có được — Tiên Lữ Phát có gắn cái quạt trên đầu, cũng không nhuộm màu, mặt vẫn là kiểu lúc tạo nhân vật, nhưng lúc này tiền trong túi rủng rỉnh nên Tiểu Cầm rủ nhau làm đẹp!

Một hồi chọn lựa kỹ càng, Nam Nam quyết định thay kiểu Li Mộng có thắt cái nơ phía sau, về màu thì cô vẫn thích màu đen nên giữ nguyên, mặt cũng không hứng đổi, vẫn là loại hình cao quý, biểu tượng đổi thành “Vong Ưu” có đôi mắt to tròn ngập nước. Trang phục Noel gợi cảm, nhìn qua có chút giống quý danh, ôi, a di đà phật —

Tiểu Cầm thay đổi trọn gói, mái tóc màu xanh dương phối với thời trang mốt Khô Lâu Chiến Giáp, mặt đổi thành kiểu có cái khăn lụa che khuất nửa gương mặt, thực mê người. Đại Dũng “Ứng Chi Cao Tường” vây quanh hai cái nữ hào đảo tới đảo lui, trên đỉnh đầu phát ra biểu tượng mắt long lanh, đương nhiên, Tiểu Yêu Li Li nhìn qua so với Nhị Nam chói mắt hơn nhiều, dù sao đây là cái quý danh chính cống cơ mà, trang phục mốt phối với ánh sáng do thần khí tỏa ra thực huyền ảo.

Đang ở cùng bọn Tiểu Cầm bỗng có người mật cô:

Tư tán gẫu Mặc Tả Lưu Niên hướng người nói: vào đội của sư phụ.

Nam Nam liền rời khỏi đội ngũ, vào đội Lưu Niên thì phát hiện chỉ có hai người.

Tổ đội Nhị Nam : dừng để ở trong lòng, bọn họ hay nói đùa lắm.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : sư phụ cũng tính nói vậy, ha ha.

Như vậy à, không biết vì sao Nam Nam có chút thất vọng, kỳ thật Mặc Vân bên kia cũng có chút thất vọng.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : giao dịch.

Nhìn hắn nói lời này, cô mới chú ý biểu tượng thời vàng đang nhấp nháy. Một bên đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : Gì? Sư phụ cho đệ đồ tốt? *biểu tượng cầm cái nĩa*

Khi nhìn thấy hắn đặt một bộ trang phục mốt Nguyệt Thổ Thương Lang, cô lập tức điểm hủy bỏ. Trò chơi này, một cái nam hào lấy lòng một cái nữ hào, cách trực tiếp nhất chính là tặng trang phục mốt và nhuộm tóc hoặc hay chỉnh dung. Nhưng cô với hắn không tồn tại loại quan hệ này.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : ???

Tổ đội Nhị Nam : thực xin lỗi, chị không thể nhận, đây là vấn đề nguyên tắc, ha ha.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : vì sao? Cũng không phải chỉ có lão công mới tặng đồ cho lão bà, sư phụ cho đồ đệ này nọ cũng thực bình thường, có vấn đề gì đâu.

Tổ đội Nhị Nam : không phải ý đó, mà là tiêu vào mấy thứ đó rất lãng phí.

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : cái này chỉ dùng trong 30 ngày, không quý đâu, chỉ 300 nguyên bảo, sư phụ vừa lúc có tiền nên mua, cầm đi.

Khung giao dịch một lần nữa lóe ra, Nam Nam đang do dự, không thích lấy từ nam hào cái gì đó, cứ cảm thấy thiếu nợ người ta vậy. Thấy bên kia không phản ứng, Mặc Vân lại đánh hai chữ:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : chị *đỏ mặt*

Phụt...

Đêm nay, Lí Nam Nam lần thứ ba muốn nổi loạn.

Một ngày nọ sau khi kết thúc tiết học: “Hôm nay tớ muốn tiêu xài!” Lí Nam Nam buông một câu như thế, liền kéo Tiểu Cầm thẳng đến một cái phố “ăn vặt”, chọn một tiệm nhỏ ngồi xuống.

“Đây là cách tiêu xài của cậu ư -” Tiểu Cầm khinh bỉ nói.

Bỗng nhiên một chiếc xe cảnh sát chạy ngang, nháy mắt phố ăn vặt nổi lên một trận gió, tất cả đều chạy trốn mất dạng, chỉ còn Lí Nam Nam cùng Tiểu Cầm hai mặt nhìn nhau.

Lúc này, có hai người từ trên xe đi xuống, một trong hai oán hận nói: “Tôi đã nói đi ăn thì đừng lái xe đến, xem đi, muốn ăn một chén cơm cũng không ai bán!”

Lí Nam Nam cùng Tiểu Cầm nhất thời thạch hóa.

8. Chương 8: Chương 8

Chơi “Thiên Long Bát Bộ” hơn nửa năm, chẳng nạp một phân tiền mà vẫn có trang bị cực phẩm nam ngọc 3, còn có một con pet hoàn hảo, mỗi lần luận võ đều là Trọng Nguyên hoặc Bảng Nhân, kỹ thuật PK thành thạo, thành tựu như thế Mặc Vân rất là hài lòng. Bây giờ mỗi lần đăng nhập là một lần mệt mỏi, nếu không có ý định đột phá cấp 90 cơ hồ là mất mục đích khi chơi game.

Trong Thiên Long cấp 90 là một cái mấu chốt, kinh nghiệm khổng lồ khỏi bàn nó còn quy định 6 quyền tâm pháp phải đạt mức 80 (Zet: 6 quyền lúc gia nhập môn phái có sẵn, 2 quyền tự đi phụ bản lùm học), nhắc đến up tâm pháp là sẽ đi kèm với tiền cho nên có rất nhiều người chơi dừng ở cấp 89, Mặc Vân chính là như vậy.

Trò chơi này đối với hắn mà nói xác thực không chỉ đơn giản là cái trò chơi như vậy. Ban ngày gánh vác kế sinh nhai của cả gia đình, ban đêm là thời gian cá nhân, có một đám đại ca đại tỷ chiếu cố, tuy thường xuyên bị bọn họ chửi ngu này ngu nọ, nhưng là hắn biết, bọn họ đều là người tốt. Cùng nhau luyện cấp đến nay, thời điểm thiếu tiền họ sẵn sàng chia tiền ra giúp, trò chơi tất nhiên có mâu thuẫn dẫn đến gây thù chuốc oán cần hỗ trợ đánh nhau, họ không nói hai lời ra mặt dùm hắn, vì thế hắn luôn ý lại vào bọn họ không hiểu liền hỏi, dù sao hắn vốn là cái tiểu bạch.

Chính vì mấy vị bằng hữu này, Mặc Vân luyện tiếu buông tha trò chơi, hướng chỉ hiện tại lại xuất hiện cái lạc thú mới, đồ đệ đầu tiên của hắn, biết đâu chừng còn là vị lão bà đầu tiên luôn thì sao?

Ban đầu định ninh rằng Nhị Nam 30 tuổi, hắn vẫn có chút xấu hổ, nhất là lúc cô biểu hiện trạng thái nũng nịu đáng yêu này nọ, hắn cảm thấy rất buồn cười, nữ nhân a trong lòng vĩnh viễn không muốn lớn lên đâu. Bất quá hiện tại hắn đã biết, cô là một trong tam đại tài nữ, tuy rằng lớn tuổi hơn hắn nhưng dù sao có ảnh hưởng gì đâu, hướng hồ người con gái này khá là thú vị.

Lúc trước nhu thuận sau lại gọi hắn là em trai thân yêu, đôi khi vọt ra mấy câu thô tục, ngần ấy việc chỉ có tiếp xúc trong hai ngày ngắn ngủi, ơ nhiều mặt nha thật là thú vị. Xác thực bàn chuyện kết hôn có phần khá sớm, nhưng thật ra có thể làm cho cuộc sống trong trò chơi tăng thêm rất nhiều lạc thú, cho nên tối hôm qua đưa cô trang phục mới nhằm tăng độ hảo cảm nhưng lại bị cô lấy lý do đường đường chính chính cự tuyệt, à ha, lại khám phá ra một mặt mới ở trong cô, thay đổi chỉ trong cái chớp mắt làm cho Mặc Vân liên tưởng đến ba từ, tiểu yêu tinh. Bất quá cô vẫn nhận dưới dâm uy của hắn, chính là kêu hai chữ “Chị”!

Cả ngày đầu tắt mặt tối, ngẫu nhiên nghĩ đến vị đồ đệ kia hắn không khỏi nhin cười, làm cho mấy người ở chỗ làm thấy được liền bị chọc là nhớ đến tiểu cô nương nhà ai rồi, hắn lập tức kinh hoàng tả hữu cái lại. Đến khi hắn học cách làm lơ thì mọi chuyện mới dần lắng xuống.

Buổi tối tắm rửa xong mở game lên, bởi vì có đồ đệ hoạt động dành cho quý danh cũng sẽ không tham gia, chuyên tâm kéo cấp. Kỳ thật làm như vậy cũng là cấp cho bọn Tiểu Yêu một chút mặt mũi, ca ca tỷ tỷ chiếu cố chính mình như vậy mình đương nhiên phải hảo hảo chiếu cố bằng hữu của họ.

Xuất hiện tại địa phương logout ngày hôm qua, nhìn thấy gói bưu kiện lóe lên, quả nhiên đến từ “Nhị Nam”:

“Tiểu mỹ nhân... Buổi tối tốt lành.”

A? Xưng hô thay đổi! Được rồi, trong mắt họ mình vẫn là con nít, người ta có miệng người ta gọi mi có cần được đâu, cái này kêu là tự làm bậy không thể sống (_)

Hắn lập tức mời cô tiến đội:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : *sờ sờ chảy nước mắt*

Tổ đội Nhị Nam : đang là mùa đông tiểu mỹ nhân sờ cái gì mà lại chảy nước mắt?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : không cho phép vô lễ với sư phụ! *giận*

Tổ đội Nhị Nam : *kinh ngạc* chị nào dám nha, mỹ nhân sư phụ ^ _ ^

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : dám kêu sư phụ là mỹ nhân, đáng ra để sư phụ kêu đệ là mỹ nhân mới đúng *đỏ mặt*

Tổ đội Nhị Nam : em trai thân yêu, chớ đùa giỡn chị, em còn non lắm, rổng rổng!

Xem ra không thể thắng cô vụ này rồi, Mặc Vân nhanh đổi đề tài:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đệ đã lên cấp 30 *bật ngón tay cái*, tham gia vào bang của sư phụ nào.

Cô đang ở phụ cận cho nên hắn để cô tự chạy lại.

Lại nói Lí Nam Nam là một kẻ cuồng chạy thương, vào bang tất nhiên cô thích nhất là chạy thương, đây là một điểm đặc sắc ở Thiên Long, tóm lại đây là cơ hội đầu cơ trục lợi. Ngoạn gia ở trạng thái chạy thương không thể kỵ, không thể tàng hình, chỉ dùng hai chân để chạy, hoàn thành nhiệm vụ sau đó căn cứ cấp bậc xét phần thưởng, cũng là phương thức quan trọng để kiếm tiền. Bất quá tới cấp 40 mới nhận được nhiệm vụ chạy thương cho nên cô cũng không vội tham gia bang phái, nhưng là tiểu mỹ nhân mở miệng vàng ngọc mời cô mà vậy nên còn chần chờ gì nữa...

Một cô gái trên người là thời trang Nguyệt Thổ Thương Lang đi bên cạnh Mặc Tử Lưu Niên, Mặc Vân nhìn cô đến gần người. Cái này thực không quý, rất nhiều nữ hào đều mặc, tạo hình con thỏ thuần trắng đáng yêu cỡ nào, quần đùi đèn lồng, giày là móng vuốt sói thật to, còn có một cái đuôi thỏ tròn vo ở sau PP.

Thời điểm nhận được bộ trang phục này, cô nói hệ thống cho cái bộ Noel còn mặc được một tuần nữa bỏ thì thật đáng tiếc, chờ bộ kia hết hạn mới mặc bộ hắn cho, vốn là muốn mặc ngay cho hắn xem lắm. Nhưng là hôm nay lại mặc, phối với cái nơ trên đầu thật đáng yêu vô cùng, thật sự quá đáng yêu, không khỏi làm hắn tưởng tượng xuyên qua màn hình vuốt vuốt cái đuôi thỏ kia. Ngạch...bạn học Mặc, có biết cái suy nghĩ này gọi là gì không? Gọi là dám đó.

Kỳ thật sau khi thu được bộ này, tay cô ngứa ngáy vô cùng. Đây là lần đầu tiên có dịp mặc được trang phục mới đó nha, như thế nào không kích động cho được, hôm nay rốt cục vẫn là nhìn không được mặc lên người, hơn nữa ngồi ở trước máy tính say mê nhìn lâu ới là lâu, về mặt đề tiện làm cho nhóm sinh vật trong phòng bắt đầu ngứa ngáy.

Mặc Tử Lưu Niên mang theo Nhị nam đi tới chỗ quản lý ban phái ở Lạc Dương, kêu cô gia nhập bang hội có ID 97, Chiến Thiên Thánh Hỏa.

Vừa thấy cái tên này Nam Nam liền xuyết xoa, thật sự là tục khó nói nổi, thành cấp 5 quy mô Tử Cấm Thành, xem ra không cần làm nhiệm vụ chạy thương đâu nhỉ? Nhưng là thành thị xây ở Miêu Cương, là cái khu vực cao cấp, tiểu hào chạy qua đó trăm phần trăm là bị quái tấ chết, hơn nữa con đường chạy thương phải qua Thương Sơn và Ngọc Khê, muốn chạy xong tương đối gian nan, cho nên Nam Nam tham khảo xong liền do dự. Bất quá có em trai ở đây hết thấy đều là chuyện nhỏ!

Bên này Mặc Vân đã ở trên kênh bang nói say sưa:

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : Miêu tử, chấp nhận yêu cầu gia nhập bang phái giúp với.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : Lưu Niên, ai? Chỗ thành viên dự bị chỉ có một cái tiểu hào.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : đó đó, là đệ của em *mỉm cười*

Bang phái S Phải Khóc : Mi rốt cục đã thu đồ đệ.

Bang phái hoan nghênh Nhị Nam gia nhập bang phái, mọi người đồng tâm hiệp lực, xây dựng Chiến Thiên Thánh Hỏa.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : *hoan nghênh* *hoan nghênh* *hoan nghênh*

Bang phái o0Vân Phá Nguyệt0o : *bắt tay* *mỉm cười*

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : đây là đồ đệ của tôi, hy vọng mọi người chiếu cố nàng a.

Bang phái Nhị Nam : mọi người buổi tối tốt lành, thỉnh chiếu cố nhiều nhiều O(_)O

Bang phái S Phải Khóc : tiểu mỹ nữ, ca ca sẽ chiếu cố muội thật tốt mà *hôn môi*

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : *giận* cục phân S tránh qua một bên đi, không cho phép làm ô nhiễm đệ ta!

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : a, Lưu Niên, che chở đồ đệ ghê ha, là bị tiểu yêu tinh phương nào mê hoặc?

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : *đầu khò lâu* sư phụ che chở đồ đệ là cái chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Bang phái S Phải Khóc : đúng đúng! Sư phụ thì phải vào phòng, tu hành đi liền với cái giường, nếu muốn học được tuyệt kỹ, phải cùng sư phụ ngủ chung!

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : *nhỏ nước bọt* *giận*

Bang phái Trương Tam Diên : *cười to* *cường* cục phân S, ông chính là thiên tài!

Bang phái Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt : lão công, đừng cùng cục phân S học xấu *cười to*, hoan nghênh người mới (*^____^*)

Bang phái Trương Tam Diên : hoan nghênh tiểu muội muội *hoa tươi*

Bang phái Cửu Ngô Chí Tôn : *bắt tay* hoan nghênh.

Bang phái Nhị Nam : O(_)O cảm ơn.

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : đừng dùng biểu tình loại này, ghê tởm *nôn mửa*

Nam Nam nhìn kênh bang phái, mọi người thật ra rất nhiệt tình, nhất là ...S, cũng rất thú vị, chính mình sẽ không nhiều lời chỉ nhìn bọn họ nháo, thẳng đến khi Mộ Vũ Ôn Nhu nói ra những lời này cô liền ngay ngắn cả người.

Tra xét một chút tư liệu người này, nữ Võ Đang cấp 99, vì sao muốn chĩa mũi nhọn vào cô, không hiểu nổi, đang chuẩn bị đánh chữ đánh trả thì nhìn thấy mỹ nhân sư phụ mở miệng:

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : Mộ Vũ, cô có ý gì, đệ của tôi đắc tội cô sao?

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : chả ý tứ gì, chỉ là mún nói giỡn cho có không khí, ha ha.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : nói giỡn? Tốt nhất là vậy.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : thôi thôi, hảo hảo nói chuyện, đều chung một bang. Lưu Niên đừng trách cô ấy, Mộ Vũ tính tình là như vậy, cô ấy có tính tình như thế nào em còn không rõ.

Nam Nam nhìn người này, tựa hồ có chút manh mối, hay là vì em trai nên mới ghen tỵ với mình đi? Thiết, mặc kệ, cô không muốn nói nhưng hẳn lại không như vậy:

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : ok, mọi người tiếp tục làm việc của chính mình, tôi đem đồ đệ đi thẳng cấp. Nam Nam, lên Cổ Mộ.

Ha?! “Nam nam”, sao em trai thân yêu lại kêu như vậy, yaaaa ~()/

~Lí Nam Nam bày ra bộ mặt háo sắc, không chú ý tới Tiểu Cầm đang nhìn cô thờ dài...

Một đêm khuya nọ, mới vừa vào đại học Lí Nam Nam toàn ngủ say như chết, một lần bị một cuộc điện thoại đánh thức. Cô không có thói quen nói chuyện qua điện thoại vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, tuy rằng biết thói quen đó không tốt, nhưng cô lười a, không có cách nào khác.

Mơ mơ màng màng tiếp điện thoại, bên kia truyền đến tiếng khóc “Anh anh”, sợ tới mức cô tỉnh táo lại luôn, khi nhìn kỹ lại, nguyên lai là bạn thời trung học. Tuy bạn bè cô thi ở C đại, nhưng không phải học ở C đại, mà là J đại.

“Nửa đêm khóc cái lông, cậu làm tớ sợ muốn chết.” Lí Nam Nam giận dữ nói.

“Nam Nam. ô ô”

“Cậu đừng nói là bị nam nhân làm cái gì cái gì đó nha, hay bị người ta đá!”

“Ừa là do nam nhân. ô ô”

“Trường cậu học là trường kỹ thuật rất nổi tiếng, cái gì có thể thiếu nhưng không thiếu nam nhân, còn ở đây bày ra bộ dạng muốn thắt cổ tự tử - -”

“Tớ cao hứng. ô ô, trường này soái ca nhiều lắm, mà con gái chỉ có mấy đứa, không có ai tranh với tớ, tớ nghĩ hồi lại khóc. ô ô.”

9. Chương 9: Chương 9

Nhạn Bắc, Yến Vương Cổ Mộ.

Tổng cộng phân thành chín tầng, càng lên cao có những map dành riêng cho luyện cấp theo thứ tự sau: Tần Hoàng Địa Cung, Cao Xương Mê Cung, mấy nơi này là bảo địa train cấp và vì thế nó trở thành chiến trường PK, đương nhiên chính là thiên đường đối với những kẻ thích giết chóc. Nhưng bây giờ đã ra thêm nhiều bãi train mới, nhưng nơi lý tưởng nhất để train cấp cho acc nhỏ vẫn là Cổ Mộ.

Tiểu Nga Mi của Lí Nam Nam hôm nay vừa lên cấp 30, đã có thể học kỹ năng buff máu “Xưng Hư Dưỡng Khí”, bây giờ cô mới chính thức là một Nga Mi thực thụ, cho nên Mặc Vân mới yên tâm đem cô lên Cổ Mộ đó mà. Hắn dặn cô nhất định phải chú ý huyết của chính mình rồi hai thầy trò mới hí hửng lên đường.

Cấp bậc của Nhị Nam bây giờ, quái tầng 1 cấp 50 đã đủ uy no, chính là vấn đề Nam Nam đã xảy ra, tiểu mỹ nhân không biết chỗ nào thích hợp để train , vừa xông vào liền đông xả tây xả một lúc lâu quái vẫn chưa sinh ra cái mới.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chỗ này ít quái quá, trước kia đứng ở chỗ nào nhiều quái nhỉ.

Nam Nam cúi đầu đập nhẹ vào bàn phím mấy cái mới dùng danh nghĩa Tiểu Yêu nói cho hắn biết, mỗi lần đều dùng cách này, đúng là mình tự chuốc lấy khổ OTL.

Sau khi vừng vàng xoát quái, nhờ linh song mỗi con quái chết đi cô hưởng gần 4000 điểm kinh nghiệm, thích quá đi (^o^)/~, hai người vì tránh cho nhầm chán chỉ có thể nói chuyện phiếm.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chuyện vừa rồi đệ đừng để trong lòng, kỳ thật bọn họ rất nhiệt tình.

Tổ đội Nhị Nam : ừ.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đệ có giận không?

Tổ đội Nhị Nam : ai? Không có a, chị lớn rồi đã qua cái thời hay dỗi hay hờn ^__^

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : không có là tốt, sự phụ sợ mấy lời của Tiểu Vũ làm đệ khó chịu. Còn có không cho phép gọi sự phụ là tiểu mỹ nhân *mệt rồi*

Tổ đội Nhị Nam : *đồ miệng* sao em không kêu «Chị», em mà không kêu chị mới giận đó.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : *nổ mạnh* trò chơi thì phải có quy củ, tôi là sự phụ của đệ mà!

Tổ đội Nhị Nam : ()

Bạn nhỏ Tiểu Mặc nên để phòng bà chị này lừa gạt.

Kỳ thật Mặc Vân có chút vui sướng bởi vì đồ đệ không vì câu nói của Mộ Vũ tỏ ra tức giận ngược lại sinh long hoạt hổ cùng hấn cãi cọ, ha ha, thật sự thú vị mà. Lí Nam Nam một bên không ngừng dụ dỗ em trai gọi mình bằng “chị”, hấn vẫn là kiên quyết không kêu, đây đương nhiên là hấn cố ý, trừ tình huống đặc thù hấn quyết không kêu loạn, cứ tùy tiện kêu sau này lấy gì hồng nàng (Mổ tác giả: uy, biết cách chế trụ người khác rồi sao? Mặc Tiểu Trư: ai cần người lo (^)).

Thời điểm hai bên cãi cọ thật high bông nhiên xuất hiện quý danh cướp quái. Chân mày cô nhú lại, quả nhiên Cổ Mộ là thánh địa thị phi, cô tò mò soi thử, cấp 101, chắc chắn xem ra tiểu mỹ nhân là đánh không lại, đang muốn hỏi hấn nên làm cái gì bây giờ thì phát hiện bóng dáng lục sắc luôn đứng bên cạnh đã tiêu thất, di chuột vào biểu tượng lên danh sách tổ đội biểu thị vị trí hiện tại của hấn đang ở Tô Châu!

Tổ đội Nhị Nam : ??? Chạy nhanh thế, cũng không hú chị chạy với *nức nở*

Vừa đánh xong hàng chữ nhấn enter gửi đi màn hình liền đỏ, một hàng chữ nhỏ chạy ngang: chú ý, người đang bị Thị Huyết Cuồng công kích!

A! Cái kẻ 101 cấp đang đánh cô, vừa nhìn xong hàng chữ nói gì đã vinh quang ngã xuống, 101 đánh 33 chết là cái chắc, một kích tất sát.

Màn hình âm đạm, nhân vật tử vong thì mới xuất hiện, cô điểm vào hai chữ «đầu thai», nằm một chỗ khó coi lắm. Tư thế chết ở Thiên Long vô cùng quỷ dị mà nhất là người chơi, tư thế ngã xuống vô cùng vặn vẹo sau đó chống hông lên trời.

Từ địa phủ trở lại Lạc Dương Nam Nam ghé vào lối dài kế cạnh trị liệu (Zet: trị ở lối dài rẻ hơn mọi chỗ khác), trong lòng phát hỏa, không phải vì bị giết mà là vì em trai bỏ lại cô mà chạy. Cho dù đánh không lại cũng không thể không thông báo mà chạy một mình như thế.

Còn chưa có đánh chữ đã thấy loa báo nhiệt hấn lên:

Loa Mặc Tử Lưu Niên : rác rưởi Thị Huyết Cuồng! Dám đánh đồ đệ ta *phun nước bọt* khi dễ tiểu hào, người thực sự có tiền đồ!

Loa Thị Huyết Cuồng : người của mình bị giết liền trở thành rùa đen rụt đầu! Nhìn thấy ta chỉ biết chạy trốn!

Loa Mộ Vũ Ôn Nhu : hồ ly tinh kia không phải người của Lưu Niên đâu, ta mới đúng *đỏ mặt*

Loa Mặc Tử Lưu Niên : bị người đụng vào ta tanh hôi thì làm sao, hôm nay có giỡn thì rút ra cửa Nhận Nam!

Loa Thị Huyết Cuồng : *cười to* người cho người là ai? Gia còn sợ người làm gì được?

Loa Mặc Tử Lưu Niên : lăn ra đây!

Tiểu Cẩm bọn họ biết chuyện xin gia nhập đội của cô hỏi rõ tình huống, hơn nữa đều chờ ở cửa Nhận Nam.

Thị Huyết Cuồng vừa truyền tống sang lập tức cùng “Mặc Tử Lưu Niên” PK, rất nhanh “Thị Huyết Cuồng” liền bại, đó là tất nhiên bởi vì có ba cái Tiêu Dao đánh một mình Minh Giáo, còn có Nga Mi thêm huyết.

Loa Thị Huyết Cuồng : Mặc Tử Lưu Niên người thật gian xảo, khiêu chiến ta mà còn đem theo Nga Mi, có bản lĩnh thì một mình đấu với lão tử!

Loa Mặc Tử Lưu Niên : giết người mà ta ngại bắn muốn chết *nôn mửa*

Loa Sơn Đông Kiều Phong : ngượng ngùng, cho xin vài phút, mua bí kíp pet Gầm Thét, ai có đừng giấu, lừa đảo lẫn qua chỗ khác! *điện thoại* *điện thoại* *điện thoại* *điện thoại*

Loa Thị Huyết Cuồng : Mặc Tử, có bản lĩnh thì đừng ra khỏi thành, gặp người một lần sát một lần, xem gia như thế nào ngược chết người.

Mặc kệ mấy người này xoát loa, đội của Nam Nam vẫn nhàn nhã tám chuyện:

Tổ đội Ứng Chi Cao Tường : ha ha, thằng ngốc kia ỷ vào cấp bậc cao khi dễ người ta, đã sớm khó chịu hẳn bây giờ cho hẳn ném mùi hôi đồng.

Tổ đội Tà Đế Huyền Thiên : Mặc Tiểu Trư bị hẳn ghi thù rồi, chúng ta tùy thời hộ tống đệ.

Tổ đội Tiểu Yêu Li Li : đây đâu phải nhà của hẳn, đâu phải muốn làm cái gì là làm được cái nấy.

Tổ đội Tà Đế Huyền Thiên : rác rưởi quan tâm làm gì, sợ hẳn đeo theo Mặc Tiểu Trư thì mệt.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : không sao đâu đại ca, nhị ca các người có việc thì đi đi, đệ có lời muốn nói với đồ đệ.

Tổ đội Tiểu Yêu Li Li : *mỉm cười* hiểu rồi, chúng ta lui.

Nam Nam đang do dự có nên thoát hay không, cảm giác bị giết xác thực có chút buồn bực, nhưng là nhìn bọn họ ở kênh thể giới chửi nhau, tiếp theo lại giúp cô báo thù, xem ra tiểu sư phụ vẫn nghĩ đến cô. Hơn nữa tựa hồ có chút lý giải vì sao hẳn nhanh phù về Tô Châu, bởi vì nhìn đoạn đối thoại trên, cái kia “Thị Huyết Cuồng” thực phiền toái, dính vào liên đá không ra, sư phụ vì cô mới tranh cãi với hẳn?

Hơn nữa lúc trước Tiểu Cầm có nói: “Hai người thân thật đó, em ấy đối xử với cậu rất tốt.”

Lúc này chỉ còn lại hai người trong đội, Nam Nam chuẩn bị cảm ơn hẳn thì thấy hẳn nói:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : thực xin lỗi đệ tức giận lắm phải không?

Tổ đội Nhị Nam : giận thì có, nhưng là chị phải cảm ơn em vì em đã thay chị trút giận.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : thằng đó là kẻ thù duy nhất của sư phụ haha. Trước kia 97 cấp kiếm sư phụ gây chuyện nhưng là đánh không lại *đắc ý* bị sư phụ săn riết nên giờ vậy đó *nức nở*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đến khi 100 cấp đánh không lại hẳn. Mắng hẳn vài câu xen vào việc của người khác đã bị hẳn tìm tới, nhìn thấy hẳn thì đi đường vòng cho bớt phiền phức.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chắc hẳn tra vị trí xong thì đi kiếm, sư phụ thường định vị ở Tô Châu nên hay về đó, tính nói với đệ nhưng mà không kịp. Nhưng là thật sự thực xin lỗi vì không chiều cổ đệ tốt hơn.

Không hiểu sao hẳn phải nhanh giải thích với Nam Nam, khi thấy cô không tức giận mới thở phào nhẹ nhõm, đêm nay hai lần suýt nữa chọc cô tức giận ai. Bất quá nói này giờ sao cô im lặng quá.

Thấy hẳn nói xong cô mới nói:

Tổ đội Nhị Nam : em nghĩ quá rồi đi, ha ha. Nhưng thật ra chị rất ngại, liên lụy em vào chuyện đánh nhau. Hơn nữa, trò chơi mà thôi sao lại tức giận (Zet: dóc quá cô ơi =.=).

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : không tức giận là tốt rồi, chị *mỉm cười*

Tổ đội Nhị Nam : tự dưng kêu chị, em là muốn lấy lòng chị sao, tiểu mỹ nhân?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : muốn nghĩ sao nghĩ *huyết sáo*

Nam Nam sờ sờ cảm nhìn những lời này có chút đăm chiêu, trong lòng hơi hơi nổi lên gợn sóng. Lấy lòng mình? Thật sự là đáng hưởng thụ...

Lúc này ánh mắt bỗng nhiên nhìn cái loa vừa phát ra, thì ra là mảng Thị Huyết Cuồng:

Loa Đoạn Kiếm Âm Lệ : Thị Huyết Cuồng, người tới nái rồi hả, làm loạn cả đêm, có phiền hay không?

Loa Thị Huyết Cuồng : không mượn người xen vào chuyện của người khác!

Loa Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : ai nha chính là ta rất nhàn rồi. Người nếu dám đuổi giết Mặc Tử Lưu Niên, ta liền đuổi giết người, toàn bộ bang chúng đuổi giết người.

10. Chương 10: Chương 10

Loa Thị Huyết Cuồng : Đoạn Kiếm Ẩm Lệ, người là cái thá gì, ý vào cấp cao khi dễ người?

Loa Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : *cười to* nói mà như tự tát vào miệng của chính mình, cái miệng chó của người trừ bỏ mắng người thì chẳng phun ra câu gì tốt lành!

Loa Mị Hoặc : lão đại đừng phí lời với mấy hạng người này, tay bọn này ngứa lắm rồi mau mau hạ lệnh truy sát *cười khê thề lưỡi*

Loa Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : bang chúng Tương Tư Hải nghe đây, từ nay về sau ai gặp Thị Huyết Cuồng thì giết hẩn cho ta, mọi người hãy chung tay dọn sạch rác của sever đi nào!

Loa Thị Huyết Cuồng : *phẫn nộ* *phẫn nộ* *phẫn nộ* *khinh bỉ* *khinh bỉ* *khinh bỉ* *nôn mửa* *nôn mửa* *nôn mửa*

Loa Ngã O Bất ~ Hoại : *cười to* rác rưởi cũng biết nói tiếng người kìa.

Loa Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : người còn có mặt mũi đuổi giết người khác, người ta hề có rắc rối xảy ra thì có bạn bè ra gánh đỡ, ta nhớ người chỉ có kẻ thù thôi phải không *cầm quạt phe phẩy*

Cái loa này phát đi Thị Huyết Cuồng im ngay, thế giới lại khôi phục sự yên tĩnh, về phần những ai thích bàn luận thì bàn luận đi, dù sao lòng hảo tâm của Lí Nam Nam đã bị kích phát:

Tổ đội Nhị Nam : tiểu mỹ nhân, em quen người này sao, cậu ta giúp em kìa.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : thì...quen mà như không quen.

Vô hình trung hẩn đã muốn tiếp nhận cách xưng hô “Tiểu mỹ nhân” – -

Tổ đội Nhị Nam : Hả? Rốt cuộc có hay là không?

Tiểu Cầm theo dõi trận chiến trên loa thì hưng phấn trao đổi với Đại Dũng: “Wase, đại thần chung bang với Mặc Tử Lưu Niên, bọn họ khi nào thì quen nhau?”

Nam Nam nghe Tiểu Cầm nói lập tức hỏi: “Người giúp tui mình là ai?”

“Là đại thần số một sever, ngoại gia RMB điển hình, Thiên Sơn cấp 112, trang bị vip, pet Băng Tầm và pet train ngộ tính 10, full ngọc 7, thời trang một một tháng đổi một kiện.” Cô một bên nghe Tiểu Cầm mặt mày hớn hở cung cấp tin tình báo, một bên cùng sư phụ nói chuyện:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : vị đại thần này ai ai cũng biết đi, nhưng là sư phụ cùng hẩn căn bản chẳng có giao tình gì, cho nên nói quen mà như không quen.

Tổ đội Nhị Nam : sao lại giúp chúng ta?

Tiểu Cầm cũng kêu Nam Nam hỏi Lưu Niên chuyện này, xác thực cùng cậu ta không có giao tình nha, người ta tại sao lại tới hỗ trợ. Bất quá trong đầu Nam Nam lóe lên tia sáng, Thiên Sơn cấp 112, 112... Di? Người này chính là cái người luyện acc nhỏ biến thành kho hàng đã làm chung nhiệm vụ với cô ở Đôn Hoàng đó sao, còn xúi cô phản bội sư môn, tiếc là âm mưu bất thành a, chẳng lẽ cậu ta nhớ đến cô mà hỗ trợ? Thật khó tưởng, cô vỗ vỗ đầu, đừng tự mình đa tình, giao tình nhạt như nước lã, cậu ta còn chả biết Nam Nam cô là hạng người gì đã ra tay giúp đỡ? Cho nên vấn đề này cô vút lên người sư phụ muốn làm gì thì làm.

Mặc Vân mặt ngữ với vị đại thần kia nhằm làm rõ vấn đề:

Tư tán gẫu người hướng Đoạn Kiếm Ẩm Lệ nói: cảm ơn người, bất quá vì sao phải giúp ta?

Đối phương không có phản ứng, trên kênh đội ngũ nảy lên dòng chat của đồ đệ:

Tổ đội Nhị Nam : tiểu mỹ nhân, nhìn kênh bang đi có người đang gọi em.

Ngày thường hắn không để ý lắm kênh bang phái, gặp đồ đệ nói như thế lập tức nhìn vào. Kỳ thật Nam Nam cũng giống như hắn, chẳng quen ai nên lập một kênh riêng để nói chuyện. Chính vì một câu chen ngang của Mộ Vũ Ôn Nhu cho nên cô mới để ý tới, còn nói cô là hồ ly tinh liên khó chịu, cô lại mở ra kênh bang xem xem người trong bang phản ứng như thế nào. Cô kéo đoạn hội thoại tốt lên phía trên:

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : Lưu Niên, sao lại thế này, có người khi dễ đồ đệ người cần ta hỗ trợ hay không?

Bang phái Trương Tam Diên : hề có đánh nhau là được, tính sao đây?

Bang phái Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt : chồng ơi, chuyên tâm chút đi, anh muốn chết! (Mô tác giả: xem ra bọn họ hẳn là ở trong bản sao)

Bang phái Vân Phá Nguyệt : Thị Huyết đúng là rác rưởi, hạnh kiểm kém, kẻ thù cũ của Lưu Niên đây mà, muốn đánh chúng ta cùng nhau đi.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : Ôn Nhu a, chú ý cách nói chuyện (Mô tác giả: xem ra đang nói Mộ Vũ mắng người khác là hồ ly tinh).

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : cách nói chuyện của tôi thì làm sao, taôi vốn là người của Lưu Niên *đỏ mặt*.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : *đỏ mồm hôi* quên đi, không có việc gì. Lưu Niên, người sao rồi, cần hỗ trợ không?

Bang phái S Phải Khóc : ta đang đứng tại cửa Nhận Nam, Thị Huyết Cuồng đang PK với Lưu Niên này, sắp có kết quả.

Bang phái S Phải Khóc : a, Thị Huyết Cuồng treo, một mình hắn dám đấu với ba Tiêu Dao, ha ha, trứng thối!

Bang phái Vân Phá Nguyệt : xem ra không cần chúng ta hỗ trợ *mỉm cười*

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : Lưu Niên, em quen với Đoạn Kiếm Ẩm Lệ, để em gọi hắn ra giúp anh *mỉm cười* (Mô tác giả: ha? Thì ra là thế)

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : Lưu Niên, anh có đó không?

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : Lưu Niên, anh có đó không?

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : Lưu Niên, anh có đó không?

Nhìn cô ta bày ra khí thế, Nam Nam gọi cho Lưu Niên, xem ra cô và sư phụ đều giống nhau vốn đóng kênh bang phái.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : đây đây, đừng spam nữa.

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : *đắc ý* anh hiểu ý em ghê, em đã nhờ đại thần giúp anh, mọi người trong bang cổ vũ tụi này đi.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : vậy à, thế thì cảm ơn.

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : muốn cảm ơn em? Một câu không đủ đâu, ngày mai anh đi chơi với em nha?

Nam Nam giật mình, nghĩ: nguyên lai bọn họ quen nhau, trách không được cô ta luôn nhắm vào cô, trách không được cô ta luôn miệng nói Lưu Niên là của ả, chẳng lẽ bọn họ là người yêu?

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : tôi bận lắm, không có thời gian tiếp đãi cô. Tôi khuyên cô đừng đem tôi biến thành bạn trai của cô nữa và cũng đừng quẩn luyến tôi.

A, nguyên lai là như vậy, em trai nói chuyện rất tuyệt tình, bất quá không hiểu sao trong lòng Nam Nam thực thích.

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : hai đứa mình là bạn học cũ mà, anh nghĩ nhiều rồi.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : vậy thôi đừng nói chuyện này trên kênh bang làm ảnh hưởng đến người khác.

Tới đây Mộ Vũ Ôn Nhu đã ngừng nói, Nam Nam cũng lười tắt đi kênh bang phái, chọn kênh tổ đội.

Hiện tại sắp đến giờ tắt đèn trong kí túc xá, Tiểu Cầm đã ngừng nói chuyện với Đại Dũng và chúc anh ta ngủ ngon, Nam Nam đang do dự có nên logout ngay lúc này hay không, nhìn lên biểu tượng đại diện trong đội của Lưu Niên bỗng nhiên có điểm luyến tiếc. Hắn bỗng nhiên hỏi cô:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : sao đệ không hỏi sự phụ chuyện của Mộ Vũ?

Ai? Hắn lại là người khơi mào chuyện này a, bắt quá còn cái gì để hỏi đâu, nhìn mấy dòng lúc này đã rõ mười mươi vì thế Nam Nam trả lời hắn:

Tổ đội Nhị Nam : hai người là bạn học cũ đó thôi, hơn nữa chị không muốn tò mò chuyện riêng tư của người khác ^__^

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : thực xin lỗi.

Tổ đội Nhị Nam : sao lại xin lỗi?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đệ ghét cô ta sao, Mộ Vũ ý.

Tổ đội Nhị Nam : tự nhiên màg chị là hồ li tinh thử hỏi thích cô ta bao nhiêu?

Này là lời nói thật, nhìn em trai hỏi chuyện của Mộ Vũ trong lòng cô lại có chút khó chịu.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : cho nên sự phụ muốn với đệ đừng quan tâm tới, dù sao bởi vì sự phụ nên đệ bị kéo vào, đêm nay xảy ra nhiều chuyện khiến đệ bức bối trong lòng, thật sự lỗi tại sự phụ.

Tổ đội Nhị Nam : tốt lắm, trò chơi thôi đừng quá để tâm vào. Chị logout đây, ngủ ngon.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : sớm vậy?

Tổ đội Nhị Nam : kí túc xá tắt đèn.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : vậy ngủ ngon.

Mặc Vân đánh xong những lời này liền nhìn thấy Nhị Nam rời khỏi đội ngũ, cái tên này trong list bạn tốt cũng tối đi. Một dòng mật ngữ nảy lên, là Đoạn Kiếm Ấm Lệ:

Tư tán gẫu Đoạn Kiếm Ấm Lệ hướng người nói: ta không phải giúp người, chính là nể mặt đồ đệ người thay người dọn sạch rác.

Trò chơi thôi, cô nói đừng quá để tâm vào nhưng là tôi để tâm vào rồi thì sao đây, nên làm cái gì bây giờ?

Đêm nay, Mặc Vân mất ngủ...

Lí Nam Nam mơ một cái mộng, trong mộng, cô đến một cái Tiên Sơn cầu Phật.

Mây mù lượn lờ, hết thấy đều giống như thực lại giống như huyền, mơ hồ còn có thể nghe được thâm sơn hạc vũ cánh hoặc là tiếng chim ưng. Lí Nam Nam đối cảnh đẹp lưu luyến khó dứt, lại phát giác đã đến trước cửa một tòa chiến rộng lớn, tấm bảng viền vàng có ba chữ to, viết theo thể “Nhan” cứng cáp hữu lực, tuy chỉ có ba chữ nhưng rất lưu loát và khí phái, nhưng là vì sao âm đọc ba chữ này sao lại không hài hòa?

Cô thì thào niệm ra:

“Lừa Dối Tự”

Một đạo kinh lôi nổi lên phía chân trời, khiến Lí Nam Nam choáng váng.

Khi Lí Nam Nam niệm ra tự danh, cảm thấy không ổn, liền muốn xoay người rời đi, mới phát hiện con đường lúc trước đã biến mất. Con đường đã bị sương khói lượn lờ che mất, phân không ra phương hướng,

lại càng không dám làm ra bất cứ hành động gì, chỉ sợ vô ý sẽ gặp vách núi ngã xuống, rơi vào đường cùng, chỉ còn cách bước vào “Lừa Dối Tự”.

Cả tòa chùa miếu tràn ngập một loại hương vị tiên phong đạo cốt, tựa hồ từ chỗ chiếc chuông treo trên gác cao đang ngân nga. Đại Hùng bảo điện nguy nga ngay tại trước mắt, vừa bước trên bậc thang còn có một cái tiểu hòa thượng tiến đến chỉ dẫn:

“Nữ thí chủ là đến cầu Phật hỏi duyên?”

Tiểu hòa thượng trước mắt cấp bậc lễ nghĩa chu đáo làm Lí Nam Nam cũng không thể không trả lễ:

“Đúng vậy.”

“Như vậy mời theo ta đi gặp Ai Tiềm đại sư đi.”

Tiểu hòa thượng dẫn cô yếm đi sâu vào lý viện, Nam Nam đã thấy một vị hòa thượng râu dài bạc phơ đang ngồi niệm Phật. Sau khi tiểu hòa thượng lui ra, Nam Nam tiến lên từng bước rất cực nghe rõ kinh văn đại sư đang niệm:

“Hỉ (được người mến) dương dương, mĩ (đẹp) dương dương, lại (lười) dương dương, phí (như nước) dương dương, hồng rất lang, hôi rất lang.”

Nam Nam bình tĩnh đại ngộ, cảm tình đối với Ai Tiềm đại sư này xem ra là một hồi ngoạn ý.

“Đại sư, thật có lỗi quấy rầy một chút?”

Ai Tiềm đại sư đình chỉ niệm kinh, trong mắt giống như hiện lên một tia vui mừng, lập tức liền bình tĩnh, nhướng mi nhìn Lí Nam Nam, chờ đợi câu sau của cô.

“Ta tới để hỏi duyên.”

“Vậy à, nữ thí chủ là tới để hỏi tiền duyên?”

“Ồ, tiền duyên? Xem như vậy đi, về sau ta có nhiều tiền không?”

“Này khó mà nói, tạm thời trước quyền cho bản tự một ít thiện ngân, bản tăng sẽ báo cho người biết.”

“Ngượng ngùng a, ta không mang tiền mặt.” Lí Nam Nam khó xử.

“Kia không quan hệ, chúng ta có nhận chi phiếu.”

“Cũng không có chi phiếu.” Lí Nam Nam càng thêm khó xử.

“Chúng ta đây cũng có xài thẻ tín dụng.”

“Ta không biết cái đó a.” Lí Nam Nam gân xanh nhảy lên một chút.

“Kia vậy tốt lắm, vậy đem bất động sản quyền góp cho bản tự đi!”

“TNND! Lừa đảo hã, cả cái cánh cửa còn không có!” Lí Nam Nam bạo nộ rồi.

“Thí chủ đã đi qua cửa chùa mới vào được đây, sao có thể nói cửa còn không có?! Nữ thí chủ sợ là đầu óc mất linh quang đi.”

“Đầu óc của người mới mất linh quang, cả nhà người đầu óc mới không có linh quang!”

Nam Nam nhất thời kích động, cũng từ mộng bình tĩnh, “Fuck” một tiếng đánh vào bức tường bên cạnh giường, đầu điên, nước mắt ào ào chảy ra: “Mình không bao giờ nghĩ cách lừa tiền Đại Dũng nữa ô ô. Loại mộng này cũng không cần lặp lại”.

11. Chương 11: Chương 11

Tại sao sư đệ mình nói chẳng quen mà vị đại thần này lại nói như vậy, Mộ Vũ Ôn Nhu cũng có nói do cô ta nhờ cậy, đủ loại lý do nhưng là Mặc Vân không nghĩ tìm hiểu rõ ràng. Trò chơi thôi vui vẻ là tốt rồi, tự rước rắc rối vào mình thì có lợi ích gì.

Từ khi thu nàng làm đồ đệ mỗi tối hẳn đều chờ mong để login, cùng nàng một chỗ rất thoải mái, việc thăng cấp ở Cổ Mộ chẳng buồn tẻ nữa, đôi khi phạm phải sai lầm, xảy ra những tình huống phi thường thú vị, còn vui hơn là xoát phụ bản.

Duy nhất làm cho hắn khó có thể ứng phó là khi vị đồ đệ này đưa ra những lý do thoái thác khó có thể từ chối, chính là cái xưng hô ‘tiểu mỹ nhân’, lười sửa đổi chậm rãi cũng thành thói quen. Đáng sợ hơn là khẩu vị đồ đệ ngày càng biến, lúc lấy lòng bằng cách gọi ‘chị’ đã uy không đủ no, cộng thêm là phải phối hợp đủ các loại biểu tình, hoặc là như nàng nói càng mạnh càng tốt.

Mỗi khi nhìn thấy mấy yêu cầu dạng này Mặc Vân luôn lâm vào trạng thái xấu hổ một lúc lâu, cứ có cảm giác ‘Sinh vật không cùng một thế giới’, nhưng là, hắn lại cao hứng, cao hứng khi tiếp xúc với thế giới của cô.

Lí Nam Nam hoàn toàn không biết em trai đang lâm vào trạng thái đấu tranh tư tưởng, chỉ lo cho chính mình lên cấp 40 cái đã, tâm pháp cũng đã cấp 40 (Zet: tâm pháp có thể up cao hơn level 5 cấp), có người kéo mà còn là cái loại hợp khẩu vị thì còn gì bằng, giống y như ngồi hỏa tiễn, về phần học kỹ năng từ từ tính vậy, trắng ra là sẽ tìm Đại Dũng để mà bóc lột!

Tiểu Cầm chính là bà quản gia kiêm chủ nhân keo kiệt, lúc trước thì dụ dỗ cô chơi cho bằng được, đến khi chơi rồi thì tài chính hạn hẹp, mới chỉ cho 20 vàng, hiển nhiên không đủ. Bởi vậy thừa dịp Đại Dũng login trước chạy đi hốt tay trên, tự cho mình là người ban cái ơn năm đó kéo Tiểu Cầm vào game bán hết mặt mũi tôn nghiêm lừa tiền anh, còn uy hiếp nếu bán đứng cô, cô liền nói xấu anh hồng hạnh vượt tường! Đại Dũng đáng thương bị Nam Nam chế trụ, khiến cho chân lý ‘Nữ nhân như sói’ của anh càng thêm vững chắc!

Đêm nay cô ngựa quen đường cũ bóc lột hết 50 vàng, thừa dịp vị sư phụ tiểu bạch chưa login, tâm tình khoái trá đắc ý dạt dào thẳng đến Nga Mi sơn mua phượng hoàng, rốt cục đến giờ phút này cô đã sở hữu được kỳ 40!

Cô không muốn em trai mua cho nên tiền trăm hộ tấu, cô đã dùng trang phục mới mua cho đã ngại lắm rồi, không nghĩ lại chiếm tiện nghi của hắn nói riêng và tiện nghi của nam hào nói chung. Tỷ như hắn nói chờ cô 45 cấp xuất sư sẽ tặng một con Huyết Bạo Long cho cô, nhưng có câu tự lực cánh sinh mới là con đường đúng đắn.

Vậy Đại Dũng cũng là nam hào thì sao cô còn lấy tiền từ người anh ta? Bởi vì cô đem anh trở thành người trong nhà, em trai thì sao? nói thế nào cũng là ngoại nhân a. Trong quan niệm của cô, không ai cho không ai cái gì, vớ du a, nếu người dựa vào nam hào để có cơm ăn, tất nhiên người phải cho lại cái gì đó hoặc là người rất ưu việt. Ngoạn gia nữ có lợi ích gì thì đã quá rõ rồi phải không.

Hơn nữa làm như vậy cũng miễn cho một số người có chuyện để bàn tán, nhất là “Mộ Vũ Ôn Nhu” đó.

Nam Nam biết vị nữ Võ Đang này vẫn còn ghi thù với cô, chơi thêm một đoạn thời gian cô cũng nhìn ra được người khác nhằm vào cô là có nguyên nhân: cô ta muốn thông qua việc chơi game theo đuổi tiểu mỹ nhân, tiếc là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, tiểu mỹ nhân không thèm đếm xỉa tới, mỗi ngày cô cùng tiểu mỹ nhân ở chung làm cho cô ta sinh ra lòng ghen tị.

Tuy Mộ Vũ Ôn Nhu chẳng biểu lộ nhiều cử chỉ, dù gì ở chung một bang, Nam Nam ít nói chuyện, đôi khi ban ngày login tán gẫu vài câu với người trong bang, nhưng gặp Mộ Vũ cô chẳng muốn nói bất cứ cái gì, không nghĩ trêu chọc phải cái phiền toái, còn người đối với người có địch ý. Nguyên tắc của cô là người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta trả gấp bội.

Trải qua mấy ngày ở chung, đối với mọi người trong bang đại khái có hiểu biết, còn cùng một ít thêm bạn tốt, người đứng mũi chịu sào đó là “S Phải Khóc”, Tinh Túc cấp 93, miệng thực “tiện” nhưng rất có ý tứ, Nam Nam chơi thân với cậu ta nhất. Người trong bang hay thích nói móc cậu ta, cả tiểu mỹ nhân cũng yêu

thích mắng cậu ta hai câu. Một lần nói chuyện phiếm, Nam Nam nói đã đem cậu ta vớt vào list bạn tốt, tiểu mỹ nhân thế nhưng có chút kinh ngạc... Ghen? Hay là ảo giác cô tự thêu dệt.

Kỵ phượng hoàng cấp 40 có màu xanh ngọc, Nhị Nam như kẻ quê mùa mới lên thành phố mà bay quanh Nga Mi sơn một vòng nhưng trong lòng âm thầm rơi lệ, không phải chậm bình thường a. Trước kia quen với tốc độ kỵ 60 rồi, khi mới chơi lại quen với việc toàn bị sư phụ kéo đi bằng kỵ Bạch Lộc, bây giờ tự mình cưỡi kỵ giống con rùa bò bò bò –

Nhằm chán dạo quanh thành Tô Châu, con gái mà, không có việc gì liền thích đi dạo phố, thuận đường quan sát cảnh này cảnh kia. Đúng lúc này, một lời mời tổ đội bắn tới, theo thói quen cứ nghĩ là sư phụ tìm mình cho nên liền đồng ý, sau mới biết không phải mà là “Wahspg”.

Nha, tiểu hào của đại thần.

Cậu ta còn nhớ rõ mình không? Lại thấy người đó nói:

Tổ đội Wahspg : đã lâu không gặp, lên 40 rồi *tự tán vào mặt*

Tổ đội Nhị Nam : *mỉm cười* chào, có việc gì thế?

Tổ đội Wahspg : không có việc thì không thể tìm người tâm sự sao? Ta cùng người đi dạo phố, được chứ?

Tổ đội Nhị Nam : người còn nhớ rõ ta?

Tổ đội Wahspg : nhớ chứ *thẹn thùng*

Tổ đội Nhị Nam : người chỉ 30 cấp ha ha.

Tổ đội Wahspg : tiểu hào dùng làm kho hàng cấp thế này đã đủ, cấp 30 có thể bày bán, không cần luyện cao nữa.

Tổ đội Nhị Nam : quý danh của người là Đoạn Kiếm Âm Lệ?

Tổ đội Wahspg : thông minh.

Tổ đội Nhị Nam : đại thần số một sever, ai cũng nói vậy.

Tổ đội Wahspg : thêm bạn tốt đi, để ta lấy quý danh thêm người.

Đối phương vừa nói xong, hệ thống đã nhắc nhở: thỉnh chú ý, Đoạn Kiếm Âm Lệ mời người trở thành bạn tốt chấp nhận hay không?

Nam Nam nghĩ nghĩ, cảm thấy thêm cái đại thần làm bạn tốt tựa hồ không có gì tổn thất liền đồng ý. Vì thế rất nhanh đội ngũ có thêm một người tên Đoạn Kiếm Âm Lệ gia nhập, mà cái tiểu hào lại thoát ly đội ngũ.

Tổ đội Đoạn Kiếm Âm Lệ : *cười to* tiểu hào tiếp tục bày bán, bản tôn đến đây.

Tổ đội Nhị Nam : ha ha, đại thần người rảnh quá cùng ta lãng phí thời gian, nhưng là có việc?

Tổ đội Đoạn Kiếm Âm Lệ : không có, cùng ta tâm sự đi?

Lời này vừa nói ra, Nam Nam liền không vui, ai, kỹ xảo diễn hình khi nam hào muốn làm quen với nữ hào, nhưng cô chỉ là cái tiểu hào, chỉ sợ có chuyện gì mờ ám! Hạ quyết tâm, Nam Nam nhanh chóng đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : ngượng quá, nhận được sự ưu ái từ ngài, cái chuyện bồi người khác nói chuyện phiếm ta gánh không nổi, người nên tìm người khác đi.

Tổ đội Đoạn Kiếm Âm Lệ : trang phục mốt đó do sư phụ người cho? Ta tặng người bộ thời trang vĩnh cửu Thanh Phong Di Giang xem như phí bồi chuyện.

Thanh Phong Di Giang, là kiểu trang phục luôn luôn được ưa chuộng không bao giờ lỗi thời, nó được bày bán dần dần nữ hài yêu thích, không thể không nói điều kiện thế này rất rung động, nhưng là cậu ta chọn sai người. Lí Nam Nam còn có chút tức giận:

Tổ đội Nhị Nam : đừng cho rằng ai cũng có lòng tham, thật có lỗi, ta có việc, thứ không thể phụng bồi.

Vừa vặn Mặc Vân login, theo thói quen mở ra list bạn tốt, thấy nick vị đồ đệ đang sáng lập tức mời vào đội, kết quả đối phương đã có đội ngũ. Sau đó hắn liền xin thêm đội, lại bị đội trưởng cự tuyệt hai lần, hắn có chút buồn bực, nhanh chóng nhắn cho cô hỏi cô đang ở đâu.

Nam Nam đang định lui đội thì đã thấy Mặc Tử Lưu Niên gia nhập. Mặc Vân dĩ nhiên thấy cô đang ở cùng đại thần, nhíu mày, quả nhiên vị đồ đệ này của mình cùng cậu ta có quen biết.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : Nam Nam, tính làm gì đó?

Cô ần ần cảm thấy sư phụ nhà mình sắp phát hỏa, bình thường em ấy ít khi nào gọi cô là Nam Nam, trừ bỏ ngẫu nhiên gọi chị ra, chính là đồ đệ đến đồ đệ đi, nhưng là chỉ cần hắn kêu ra cái tên này liền có một loại hương vị độc chiếm, cường điệu hơn týt, cô thuộc về hắn.

Tổ đội Đoạn Kiếm Âm Lệ : như thế nào, việc riêng của đồ đệ cũng quản, đâu phải lão bà của người a *cười to*

Nam Nam thở dài thật mạnh, cô cảm thấy khuyết điểm của mình chính là phản ứng chậm, động tác cùng tư duy chậm hơn những hai phút, ví như khi sư phụ gia nhập đội cũng sẽ không đợi cho Đoạn Kiếm Âm Lệ nói những lời này.

Nhưng là phản ứng sẽ không kéo dài:

Tổ đội Nhị Nam : sư phụ chúng ta đi.

Dứt lời cô liền lui đội, nhưng là Mặc Vân so ra chậm một chút, đợi cho đồ đệ thoát ra hắn, hắn mới nói với cậu ta rằng:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chờ cô ấy xuất sư thì chính là vợ của tôi.

Một ngày nọ, bốn trạch nữ không ngủ được liền tám chuyện. Từ chuyện thiên văn, voi con kiến, tứ thư ngũ kinh, bút sấp màu Tiểu Tân, không buông tha chủ đề nào, rốt cục đề tài lại kéo đến “Nam nhân”.

Sinh vật số 1: “Ai nha, tớ thích loại nam sinh rực rỡ như ánh mặt trời, tự nhiên hào phóng, vạn năng vạn động, đem thanh xuân nhiệt huyết tiêu hao trên sân bóng ha ha, rất suất!”

Sinh vật số 2: “Loại của cậu chỉ mãi là nam sinh thôi, vĩnh viễn không trở nam nhân a! Ân, giống như Vương Lực Hoàn vậy, vẫn là chói mắt như ánh mặt trời nhưng lại có ý vị, chắc chắn, khi nào thì tớ mới gặp được một người như vậy?”

Tiểu Cầm: “Diện mạo vân vân là thứ yếu, bất quá chỉ là một cái túi da, tìm lão công tốt nhất là loại trung khuyến, Đại Dũng của tớ là điển hình đó.”

Sinh vật số 1: “Vì Đại Dũng bộ dạng cũng không tệ lắm, cậu mới nói như vậy. Vong luyến cái gì, nếu gặp ngoài đời y như khủng bố.”

Sinh vật số 2: “Nam Nam, còn cậu, loại nam nhân nào là lý tưởng nhất?”

Tiểu Cầm: “Cậu còn chưa biết? Nam Nam là luyến đồng, khỏi cần hỏi.”

Lí Nam Nam: “Tiểu Cầm, đừng đem cái mác thích gặm gà tơ thấy cho tớ!” Trong lòng cô cảm giận, đã dãi nàng ăn cơm nàng còn nói cho người ta biết ô ô.

Tiểu Cầm: “Vậy cậu nói thử xem.”

Lí Nam Nam: “Mờ ảo như nước, khí chất thư sinh, đậm bạc thiên xa, cười như không cười, mỗi bước sinh liên, loại nam tử này mới là thượng phẩm mỹ nhân.”

Sinh vật số 1 và 2 cùng với Tiểu Cầm: “Lí Nam Nam, tụi này đoán chắc cả đời này cậu không thể gả cho ai, loại nam nhân mà cậu nói không hề tồn tại ở thế giới này!”

12. Chương 12: Chương 12

Động vật giống đực đều có chung một điểm, chính là rất dễ bị kích. Khi bị kích thích bản tính nguyên thủy giống như phản ứng hóa học có thêm chất xúc tác liền trở nên cường liệt, tỷ như bạn Mặc Tử Lưu Niên — Mặc Vân; trước đó chẳng hứng thú với điều gì, có đối thủ cạnh tranh xuất hiện lại bày ra bộ dáng xù lông bảo vệ địa bàn, hôm nay chúng ta bàn về Đoạn Kiếm Ấm Lệ — Đoạn Thành Vũ.

Đoạn Thành Vũ, một thanh niên hai tám có bộ dáng thành thực, nga sai rồi, không phải hai tám, là hai mươi tám. Là tầng lớp tri thức cao cấp, có tiền, có nhà, có xe, có diện mạo anh tuấn, cử chỉ khí chất tuyệt luân, tóm lại là con mồi thơm ngon cho phái nữ, ý nhằm là người chồng lý tưởng, nhưng có một sự thật là thế này, nó xảy ra trên game.

Là ngoạn gia RMB điển hình vấn đề ngọc và trang bị thuộc hàng vip, không quản xác suất hên xui trong game, hễ có tiền vào thương điểm nguyên bảo mua đạo cụ là ok. Cua gái thì dễ như trở bàn tay, nhưng tuyệt không thú lão bà, bằng hữu trong bang đều cười anh, còn hỏi khi nào thì rinh ai về lên làm áp trại phu nhân đây, khẳng định anh mà muốn cưới thì một hàng dài toàn mỹ nhân đứng đây xếp đội, anh cười trừ còn không quên nói một câu tràn đầy khí thế lão đại: “Cái gì mà áp trại phu nhân, bang chúng ta tuy rằng giết người vô số nhưng không phải trại thổ phi! Một đám các người về học văn hóa lại cho ta!”

Đúng vậy, tên bang gọi là Tương Tư Hải toát lên phong thái nho nhã. Tương tư, Lớn thế này rồi còn tương tư ai? Cái tuổi cha mẹ trông ngóng cưới hỏi sinh con đẻ cái, nhưng là anh Đoạn Thành Vũ mắc phải bệnh tương tư mất rồi.

Duyên phận này nọ thực ra không chính xác, xã hội tạo ra nhiều thằng nam thằng nữ thì chữ “duyên” ở đâu(Zet: thằng nghĩa là tuổi khá lớn, có công ăn việc làm ngon lành nhưng chưa vợ hay chưa chồng, dạng cực phẩm nhưng chưa lập gia đình). Lương tình tương duyệt, môn đăng hộ đối, gia đình tri thức, thiên thời địa lợi nhân hoà, không có vật cản liên kết luận do có “duyên” cùng “phận”, bị ai thay vị Đoạn Thành Vũ đã gia nhập đội ngũ thằng nam.

Nhưng là giống đực đã trưởng thành một cách bình thường mà nói sẽ có thời kỳ lên giống, giống như anh lại càng ít, một thằng nam tương tư một người quen qua mạng. Gọi là võng luyện kỳ thật cũng chỉ có anh cho là như vậy, đối phương nghĩ như thế nào anh không biết, cũng không dám tìm hiểu, anh sợ đã thảo kinh xà, sợ ngay cả bạn bè cũng làm không được.

Bởi vì sự do dự dẫn đến một hiểu lầm khá lớn, làm cho anh bỏ lỡ một đoạn tình duyên. Internet, đem mọi người từ bốn phương tám hướng tụ lại, một khi biến mất thì cả đời này chưa chắc gặp lại. Tiểu nha đầu mà anh thầm thương trộm nhớ Huyền Thương Bình Quả rốt cuộc ở phương nào?(Zet: Huyền Thương Bình Quả = Trái Táo Huyền Áo)

Huyền Thương Bình Quả chính là nguồn gốc bệnh tương tư của anh, một cái nữ sinh khoa ngoại ngữ, xem anh như anh trai, họ quen biết nhau qua mạng cho nên khi phát hiện anh thích cô thì có chút không thể tin được. Tuổi quá chênh lệch không là vấn đề, tuy lớn hơn cô 7 tuổi nhưng là anh đang tuổi tráng niên, diện mạo anh tuấn, còn có cuộc sống được bảo đảm, biết bao cô gái thêm muốn còn sợ chiếm không được?

Đoạn Kiếm Ấm Lệ không phải cái hào đầu tiên của anh trong Thiên Long, một năm trước ở một sever nọ, nhân lúc buổi tối nhằm chán định tìm một game online chơi không nạp tiền, nhanh chóng đầu quân vào game đang hot trên thị trường “Thiên Long Bát Bộ”. Lập một cái hào làm nhiệm vụ lên cấp 13. Khi đến Đôn Hoàng anh đụng phải cô, Huyền Thương Bình Quả cấp 15 liền cùng nhau lập đội xoát nhiệm vụ.

Anh mới tập chơi có gì không hiểu cũng hỏi cô một ít, thực tự nhiên hai người thêm bạn tốt, cũng thường cùng nhau xoát cờ, xoát bắn sao, làm thần khí.

Hai người đều không phải là ngoạn gia RMB, thăng cấp tự nhiên chậm, hơn nữa bảo trì đồng bộ thăng cấp, dần dần dùng lời của cô nói chính là cách mạng hữu nghị vững chắc, có khi trao đổi vài điều riêng tư ngoài đời thực.

Anh dùng cái xưng hô khá thân thiết để gọi cô đó là Trái Táo Nhỏ, mà cô cũng vui vẻ kể cho anh nghe không ít chuyện phiến nào. Như là cô lại làm giảng viên nào đó không vừa mắt, những nỗi lo lắng cho kì

thì, hoặc là tiền tiêu vật tháng này lại vượt quá mức quy định. Mỗi khi nghe cô kể việc vật nào đó, phối hợp các loại biểu tình thì anh cảm thấy, cô gái bên kia màn hình có bao nhiêu đáng yêu.

Chơi lâu một chút anh đại khái hiểu được, cô không phải loại ham tiền tài, không như nữ sinh khác hay làm xằng làm bậy, mà là làm việc gì cũng đến nơi đến chốn, tự lực cánh sinh. Anh biết ước muốn của cô chính là lập được một cái bang hội, anh có nghĩ qua sẽ giúp cô khoản tiền này dù sao anh đã đi làm còn cô chỉ là sinh viên.

Nghe nói thế cô quyết liệt từ chối, kết quả anh nhìn cô mỗi đêm chạy thương, liên tục chạy một tháng mới kiếm đủ tiền, việc duy nhất anh giúp được cô đó chính là ngồi kị kéo cô chạy. Đây là yêu cầu duy nhất mà cô muốn anh làm: “Anh, rãnh thì kéo em nha, đi xe 11 chậm ghê ^__^”

Anh phát giác ngày càng thích tiểu nha đầu này, nhưng đối phương vẫn chưa tỏ vẻ gì, thậm chí lúc mới kiến bang cho anh làm phó bang, mấy người trong bang ồn ào xúi giục hai người kết hôn nữa là, cô nhưng lại tạc mao, xuất ra dam uy bang chủ rồi gầm lên: “Tôi và anh ấy là quan hệ thuần khiết, mấy người kêu cái quỷ gì!!!”

Nhìn thấy thế anh chỉ biết mỉm cười, quả là phong cách của cô ấy, nhưng trong lòng tại sao lại khổ sở, có nên xuất chiêu? Nhưng anh cũng không dám, anh lo cô sẽ sợ anh.

Bây giờ anh hối hận khi xưa quá nhút nhát, nếu can đảm thêm tý thì biết đâu chừng bây giờ cô là của anh.

Sự hiểu lầm khiến anh và cô mất liên lạc có liên quan đến một vị đồng sự. Bình thường ở trong công ty quan hệ khá tốt, lúc vô tình thấy cậu ta chơi Thiên Long anh liền cười, hỏi thăm mới biết hai người cùng chung sever, nhân vật của vị đồng sự này còn thấp nên anh kéo vào bang của Trái Táo Nhỏ, nói là bạn bè cần chiếu cố.

Do thường xuyên bị vợ đuổi ra khỏi nhà nên hắn ta trú tạm tại nhà Đoạn Thành Vũ, ngày hôm sau hắn ta ở nhà nên sử dụng ké máy tính của anh nổi lên xung đột với bạn của cô, tối đó anh đang tắm, hắn ta nài nỉ anh cho mượn acc, nói là thử cảm giác chơi quý danh. Khi anh tắm xong, hắn ta đang ở trong WC, thì anh thấy được hắn dùng acc của anh gây chuyện với cô còn đem bạn bè của cô đá ra khỏi bang hội, nhìn vào list bạn bè thì nick cô đã tối.

Anh nổi giận! Hóa ra nhân phẩm của vị đồng sự này lại tệ đến thế. Anh nhanh chóng giải thích, khuyên cô nhất định phải thận trọng khi lựa chọn bạn bè, đừng giao du với mấy người ghê tởm, phá hư tình cảm của người khác. Do thói quen nên anh mới đánh ra mấy câu này.

Đêm đó anh đã làm rõ phải trái với hắn ta, trên internet có thể xằng bậy nhưng nháo đến độ này thì quá mức ngây thơ.

Vì cảm thấy hắn đáng thương không có chỗ ngủ nên anh cho hắn ở nhờ thêm đêm nay. Ngày hôm sau, hắn ta tiếp tục dùng acc của anh mắng Trái Táo Nhỏ, hội đồng đuổi giết cô, cứ như thế cô cùng bạn bè cô biến mất hoàn toàn. Anh đã mất cô như thế.

Đương nhiên sau khi biết chuyện anh hoàn toàn trở mặt với hắn! Trong công ty anh có chức vụ cao hơn hắn nhưng không cùng một khu, người nọ không phải cấp dưới của anh nên mới xưng huynh gọi đệ, xảy ra chuyện này anh đương nhiên không dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, coi như hắn xui rồi.

Trò chơi mà không có cô thì anh cỡ nào cô đơn, buồn tẻ.

Rời bỏ trò chơi hơn một tháng, anh vẫn không sao quên được hình bóng của cô nên quay lại Thiên Long. Trở lại trò chơi, một lần nữa tạo tài khoản, một lần nữa thay đổi sever, lần này anh muốn chơi một cách hoành tráng, cách nhanh nhất chính là trở thành ngoạ gia RMB, nếu cô có chơi lại anh phải có năng lực bảo vệ cô, chiếu cố cô thật tốt, tuy rằng anh biết, bỏ lỡ cô một lần thì cơ hội gặp nhau mong manh nhường nào.

Như ý nguyện anh trở thành đại thần, tán tỉnh con gái, đánh nhau cả ngày, ở sâu trong đáy lòng anh hiểu được đây là tự gây tê chính mình.

Một năm sau nhân lúc buổi trưa nghỉ ngơi anh log tiểu hào ở Đôn Hoàng, Wahspg gặp Nhị Nam, đồng dạng địa điểm, đồng dạng nguyên nhân, bọn họ tổ đội, bọn họ nói chuyện phiếm, cảm giác quen thuộc bao lấy

anh, cho dù biết đâu có chuyện trùng hợp đến vậy, nhưng anh lại trầm mê trong đó, thẳng đến khi tách ra mới phản ứng lại thì quên thêm hảo hữu với người ấy rồi.

Hôm sau có một nữ Võ Đang anh quen chạy đến nhờ hỗ trợ, kêu là Mộ Vũ Ôn Nhu, cả ngày kêu “ca ca” làm anh rất phiền chán, chẳng giống Trái Táo Nhỏ của anh kêu lên để thương biết chừng nào. Cô ta muốn anh xử lý ai đó, hỏi cho kỹ lại cô ta oán giận nói muốn anh xử lý đồ đệ của Mặc Tử Lưu Niên có cái tên Nhị Nam.

Nhìn thấy hai chữ Nhị Nam miệng anh khê nhếch.

Chỉ cần đối phương đang online thì người chơi trong Thiên Long có thể truy ra được, nếu hai người có duyên thì sẽ cho anh gặp lại, anh sẽ dùng Wahspg tiếp xúc với cô. Thiên Long còn cho phép người chơi login hai acc nên anh để mặc tiểu hào đang bày bán, nếu thực sự gặp lại đây không phải gọi là hữu duyên thì là cái gì?

Quả nhiên hai tuần sau, anh bắt gặp cô đang dạo phố, được rồi, tuy cô đã có sư phụ, bất quá nếu thật là Trái Táo Nhỏ, cô có thể nhìn ra ý nghĩa cái tên của tiểu hào này, lần này anh tuyệt sẽ không bỏ lỡ.

Wahspg nghĩa là: “Tôi yêu Huyền Thương Bình Quả.”

“Tiền là một thứ tốt.” Lí Nam Nam vừa cầm tờ tiền vừa để dưới mũi hít hít.

Tiểu Cầm nhú mày ngăn lại: “Bắn muốn chết, tiền là thứ ô uế, đừng có nghĩ nữa!”

“Tớ mà có nhiều tiền là nhất định phải.” Lí Nam Nam còn chưa nói xong, Tiểu Cầm liền đánh gãy: “Đừng nói cậu mua hai ly đậu nành, uống một chén đồ một chén a!”

“Tránh ra tránh ra, tầm thường quá đi!” Nam Nam khinh thường: “Trên đường mà có BMW hay Audi gì đó, còn có Ferrari, Rolls-Royce tớ sẽ đập nát hết, sau đó lưu lại thông điệp cho chủ xe, trên đó sẽ viết Lí Nam Nam, thế nào thế nào, muốn thì liên hệ trực tiếp với tôi, tôi thường giá gốc cho mấy người!”

Sau đó Lí Nam Nam cười to ba tiếng, Tiểu Cầm vẽ mặt hắc tuyến

13. Chương 13: Chương 13

Huyền Thương Bình Quả là cái tên Nam Nam dùng trong game cách đây một năm, thời điểm đó anh trai mà cô từng tín nhiệm có hỏi qua ý nghĩa cái tên này, bởi vì “Huyền thương” cùng “Bình Quả” nó chẳng liên quan gì nhau.

Cô từng giải thích rằng: “Hai chữ trước đơn giản là thích thôi, hai chữ sau vì thích ăn táo, cần gì hàm chứa ý gì quá sâu xa?” Câu trả lời thẳng thắn đến đáng yêu làm cho anh nở cười ngây ngô, cô lại cho anh cảm giác thật ngon miệng, nếu tìm được cô anh nhất định nâng niu trong lòng bàn tay.

Tuy chưa xác định Nhị Nam là Trái Táo Nhỏ, cũng không dám tin tưởng, cô cự tuyệt nói chuyện cùng thời trang mốt, loại cảm giác này giống như Trái Táo Nhỏ năm đó, bởi vì sự xuất hiện của Mặc Tử Lưu Niên kích thích ham muốn chiếm giữ nơi anh, cũng làm cho mục tiêu cần thực hiện trở nên rõ ràng. Bất quá, tạm thời trước không cần quá mạnh động, miễn cho chọc giận tiểu nha đầu, dù sao đã thêm bạn tốt hết thấy từ từ sẽ đến, cho nên sau khi Nhị Nam lui đội, anh không muốn tiếp tục dây dưa. Lúc này đây anh không phải khiếp đảm mà là phải cẩn thận.

Bất quá anh đã đánh giá sai một điểm nào đó ở cô, sự xuất hiện của vị em trai này sẽ mở ra một bước ngoặt thật lớn. Còn cái tên Wahspg mới đầu cô hiển nhiên nghĩ là một đồng loạn thất bát tao, càng không có tâm tư suy nghĩ ý nghĩa thực sự của nó.

Rời đội ngũ một lần nữa hai người lập đội mới:

Tổ đội Nhị Nam : hôm nay mới mua kị 40 ^ _ ^

Bên kia chậm chạp phản ứng lại, không lẽ còn giận chuyện hồi nãy, kiểm tra địa điểm thì đang đứng ở Dạ Tây Hồ, làm cái gì ở đó? Lúc lâu sau tiểu mỹ nhân mới chịu đánh chữ:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : Nam Nam, ra đây, đến chỗ sư phụ đang đứng.

Ai chơi lâu Thiên Long tất nhiên biết Dạ Tây Hồ là cái nơi khỉ gió gì. Không có boss và hầu như chẳng có ngoạn gia nào, giống như Tây Hồ nhưng Dạ Tây Hồ luôn luôn là ban đêm, toàn bộ hình ảnh hôn ám có chút lung linh xinh đẹp, còn nhuộm đẫm tia đau thương, là nơi dành cho các cặp tình lữ, phi thường thích hợp để tâm sự, tán tỉnh nhau.

Vừa rồi hắc gọi cô là Nam Nam, tối nay chẳng kéo nhau đi train mà lại chạy ra đây rốt cục là làm sao?

Nếu không cảm nhận được hắc có điều bất thường thì cô chính là ngốc tử, hơn nữa tháng tiếp xúc, một đợt sóng ngầm đang dần dần hình thành. Đúng vậy cô thực thích vị em trai này nhưng vẫn là một người xa lạ, Internet là nơi để người ta tìm kiếm cái gì đó nhằm an ủi tâm tình, đừng để tâm vào, đừng chìm sâu vào nó, tựa như năm đó, cô biết mình sắp rơi vào vực sâu, bất quá quan hệ khá tốt nhưng chẳng có sự đột phá nên dần dần tiêu tan.

Lại có khi sự tình phát triển quá mức nhanh làm cho mình cảm giác không thực, nhưng là ngón tay lại không thể dừng lại, không khống chế được vẫn cho tiểu Nga Mi bay về phía Tây Hồ.

Mở bản đồ ra tìm được vị trí của hắc thì nhanh chạy qua. Chờ cô thu kị xong hắc chạy quanh người cô một vòng, còn đánh ra một cái khuôn mặt tươi cười.

Vì thế cô đánh một dấu chấm hỏi hiện lên trên đỉnh đầu, hắc liền làm động tác sử dụng đạo cụ, lấy hai người làm trung tâm xung quanh một mảnh vàng xanh do những đốm nhỏ li ti bay giữa không trung.

Đúng rồi Dạ Tây Hồ còn có trò bắt Đom Đóm.

Nam Nam lập tức chỉnh góc nhìn xa hơn, tuy Thiên Long chỉ 2.5D nhưng đồ họa thật xinh đẹp. Nhất là hiện tại, toàn bộ màn hình bị quang sáng bao phủ, xanh xanh huyền ảo, càng làm cho cô kinh ngạc là Mặc Tử Lưu Niên đang quỳ gối trước mặt, trên đỉnh đầu hiện một câu:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : Nam Nam, lấy anh đi *hoa tươi* *tình yêu*

Lãng mạn, rất lãng mạn, Nam Nam nháy mắt tâm động, đối tượng chính là “Manh Vật”, mặt cô có chút nóng lên, không thể khống chế lồng ngực thôi phập phồng.

Mặc Vân đang chờ đợi phản ứng từ cô cho đến khi hiệu ứng tiêu tan Nhị Nam vẫn đứng yên bất động.

Làm chị ấy sợ rồi chẳng? Chỉ là trò chơi thôi, nam nữ có hứng thú với nhau thì dắt tay nhau đến lễ đường, hắc tự an ủi mình xong nhưng trong lòng vẫn còn lo âu, hồi hộp.

Thấy cô vẫn không phản ứng hắc nóng lòng điều khiển nhân vật chạy lại trước mặt rồi dùng động tác nấu nướng!

Cho dù không cố tình nhưng có một số động tác dưới trí tưởng tượng cường đại của quần chúng đã sớm trở thành một trong các động tác thân mật, như hiện tại Mặc Vân đang dùng vậy. Bởi vì khi dùng động tác này thắt lưng hơi cong, hai tay nâng lên, đầu chuyên chú cúi thấp, điều chỉnh khoảng cách thích hợp nó giống như hai người đang hôn môi!

Vừa thưởng thức màn Đom Đóm bây giờ tới màn hôn môi càng tăng cảm giác ám muội, Nam Nam chẳng thốt nên lời, không phát hiện Tiểu Cầm đứng đằng sau.

“A!!!”

“A!!!!”

Tiểu Cầm trách móc: “Lí Nam Nam cậu bị cái gì thế!”

“A!!!!!!” Sinh vật số 1 cũng kêu lên: “Tớ đang vá áo, bị kim đâm trúng tay!”

Chỉ có Sinh vật số 2 tỏ ra im lặng, vẻ mặt cứng ngắc phán một câu chất phác: “Tớ đang xem AV...”, sau đó lại dùng bộ mặt cứng ngắc hướng về màn hình như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nam Nam lầu bầu nói: “Tại cậu vô thanh vô tức đứng đằng sau tớ làm chi, hừ.”

Tiểu Cầm để mặc cô oán hận, vui sướng và kinh ngạc chất vấn: “Em trai thân yêu của cậu cầu hôn, OMG!! Quả thực rất, rất lãng mạn, ai ngờ Mặc Tiểu Trư cũng biết lãng mạn nha!”

Lời này vừa nói ra Sinh vật 1 và Sinh vật 2 bu lại, vây quanh máy tính của cô, cứ như vậy Lí Nam Nam chẳng biết làm sao.

Trên màn hình Mặc Tử Lưu Niên đang dùng động tác hôn môi với cô, hần bên kia cũng vô cùng bối rối.

“Tính sao đây Nam Nam?” Tiểu Cầm biết nguyên tắc của cô khi chơi game và hơi đáng tiếc cho Mặc Tiểu Trư. Mà Sinh vật 1 khinh thường nói: “Xì, game hay vòng luyện thực mờ ảo!” Sinh vật số 2 mất hứng nhảy lên giường xem tiếp bộ phim còn dang dở, nghe Sinh vật 1 nói xong Tiểu Cầm ho khan một tiếng, nàng cùng Đại Dũng trong phòng ai cũng biết.

Tiểu Cầm vỗ vỗ bả vai Nam Nam: “Mặc kệ thế nào, trả lời cho người ta trước đi, để cho người ta chờ hoài không tốt đâu nha.” Nàng khuyên Nam Nam trong khi bỏ mặc Đại Dũng ở đầu dây bên kia chờ này giờ, JQ xuất hiện nha.

Lí Nam Nam nói thầm một câu: “Tớ không dám...” Cô rút cục đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : thực xin lỗi...

Tiểu Cầm nhẹ nhàng thở dài, mà Mặc Vân nhìn những chữ này trừ bỏ thất vọng chính là nảy lên cơn tức!

Phải biết rằng trước khi hần rời khỏi tổ đội đã nói một câu với Đoạn Kiếm, sau đó cố lấy dũng khí cầu hôn. không nghĩ tới lại bị cô một câu “Thực xin lỗi” để cự tuyệt, trong đầu hiện lên nguyên nhân đầu tiên cho sự thất bại đó là Đoạn Kiếm Ấm Lệ, liền chất vấn:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : vì cái tên đại thần kia sao? Hóa ra cô thích ngoạn gia RMB?

Hần tỏ ra thái độ không tốt, Nam Nam cũng bốc hỏa theo:

Tổ đội Nhị Nam : tôi thích ai đối với cậu không quan hệ, cậu dựa vào cái gì mà quản tôi!

Cho nên mới nói xúc động là ma quỷ, bởi vì khi nói xong cô liền hối hận, bên kia trầm mặc, tiếp đó Mặc Tử Lưu Niên rời khỏi đội, hần logout.

Tay Nam Nam có chút run rẩy, vừa mới tốt đẹp như thế, bây giờ đã thành ra thế này? Bỗng nhiên cảm thấy hảo ủy khuất, cô quay đầu hô: “Tiểu Cầm...”

Mà Mặc Vân vừa rời khỏi trò chơi, tựa vào ghế ngăn người, miệng lẩm bẩm nói: “Bằng việc anh thích em cũng không thể quản sao?”

14. Chương 14: Chương 14

Đêm nay Lí Nam Nam ngủ chung với Tiểu Cầm, giường của Tiểu Cầm ngăn nắp chỉnh tề, đầu giường còn trưng bộ sách “Hồng Lô Mộng” đầu, quả thật tốt hơn cái “ổ chó” của cô nhiều.

Hai người ôm chần lặng lẽ tâm sự, Nam Nam chẳng hiểu nổi nam nhân nên tỏ ra vô cùng ủy khuất, quan hệ thầy trò tốt lắm sao nhất định phải kết hôn với nhau? Còn nói những câu càn tào ráo máng với cô, thực tế cô với tên đại thần kia đâu quen biết còn nói cái gì thích! Hơn nữa hần chẳng cấp cho cô một giây nào để giải thích thì đã logout, thật sự là cái tiểu P con không hiểu chuyện!

Cô lằm bằm chửi thề, à không, là tiểu P con không tốt, Tiểu Cầm nhin cười đứng lên.

“Cười cái gì mà cười, cậu đúng là cái đồ vô lương tâm!”

“Ai bảo tớ không có lương tâm, cậu bắt tớ hứa không nói với Đại Dũng tớ đã không nói, cậu chẳng cấp mặt mũi cho anh ấy còn quả trách người khác.”

“Ai nói, chỉ là không muốn Đại Dũng cười tớ... Đúng rồi, Tiểu Cẩm, hồi đó cậu với Đại Dũng tiến triển ra sao?”

Hồi tưởng lại chuyện cũ, hai người vì thấy hợp nhau nên tiến tới lễ đường, gần bó một thời gian khá dài mới kể cho Nam Nam hay, lúc biết chuyện Nam Nam tức giận lắm, nhưng chuyện của mình và Nam Nam đâu giống nhau, sợ nói rồi cô ấy lại chẳng chịu.

“Tớ có phải người thời phong kiến đâu, chẳng lẽ cảm gây đánh uyên ương!” Mỗi khi đề cập việc này, Nam Nam đều nói thêm một câu như thế, Tiểu Cẩm rất muốn nói một câu: “Kết cái hôn chẳng lẽ mất một cái chân hay cánh tay.”

“Tớ và Đại Dũng là lưỡng tình tương duyệt.”

Nam Nam “À” một tiếng xem như đáp lại, không nói nữa, không biết cô đang suy nghĩ cái gì, Tiểu Cẩm lại hỏi: “Nếu kết hôn trong game mà không muốn đem ra ngoài đời thực, cậu có đồng ý hay không?”

Nam Nam như trước không nói gì, nàng tiếp tục nói: “Mặc Tiểu Trư thật sự rất tốt, tớ quen em ấy sớm hơn cậu, thời gian cũng dài, em ấy là người thành thực hơn nữa rất quan tâm tới cậu. Em ấy sau khi gặp cậu mới nảy sinh ý nghĩ kết hôn.”

“Tớ sợ em ấy chỉ xem chuyện này như một cuộc vui.” Rốt cục Nam Nam buồn bã lên tiếng.

“Vừa rồi cậu có cảm động không?”

“Có...”

“Em ấy tức giận logout, cậu buồn không?”

“Có...”

“Suốt thời gian bên nhau cậu thấy vui không?”

“Ừ.”

“Vậy là cậu thích em ấy rồi.”

“Tớ vốn thích mà, cậu cũng biết...”

“Cậu nói thích mà y như thích a miêu a cầu nhưng ý tớ không phải vậy, chính cậu tự hiểu.”

“Khoan, người ta nói khủy tay nên hướng ra ngoài, cậu toàn nói giúp cho người ngoài! Em ấy chỉ là một người quen trên mạng, chúng ta căn bản không biết rõ em ấy, vạn nhất tớ bị lừa, vạn nhất xảy ra cái đó cái đó...”

Tiểu Cẩm thở dài, dùng tay vắt ngang eo cô: “Ngu, tớ chỉ giúp cậu sáng suốt týt, tớ có xúi cậu làm chuyện đó đâu? Sao cậu đen tối quá vậy! Đương nhiên, người quyết định cuối cùng vẫn là cậu, muốn hay không muốn cậu tự chọn đi.”

“Đúng rồi!” Nam Nam bỗng nhiên nghĩ đến: “Cậu từng nói Đại Dũng đã xem qua ảnh của em ấy, gửi tớ xem xem.”

“Ạch. không có đâu.”

“Cậu dám gạt tớ!”

“Không lừa cậu thì làm sao cậu chơi lại Thiên Long? Huống chi cũng có cái đúng, em ấy quả thực mới 19 tuổi.”

“Người ta nói vậy cậu liên tin?”

“Dù sao đã nghe qua giọng nói, Đại Dũng còn nghe thấy mẹ em ấy gọi em ấy bằng “con trai ngoan”.”

Nam Nam đột nhiên có cảm giác chảy nước miếng, quả nhiên là cái em trai trắng nõn đáng yêu?

“Ê ê, cái áo gối của tớ!” Tiểu Cầm bùm miệng cô lại phòng ngừa nước miếng chảy ra: “Đúng rồi, Nam Nam này, hôm nay tớ và Đại Dũng làm cho cậu con pet Huyết Tế Cá Sấu, tư chất trắc việt (Zet: sau hoàn mỹ), ngộ tính 5, chỉ số 2000+, mới 40 cấp, cậu cầm rồi đem đi thăng cấp tiếp nhé.”

“Làm rồi à?” Nam Nam cao hứng ôm chầm lấy Tiểu Cầm, pet Huyết Tế đó nha, một cái kỹ năng Huyết Tế cấp thấp đã ngón 300 kim, cô bây giờ không có khả năng mua dùng, ai ngờ hôm nay tụi bạn lại tặng cô một con, bất quá nghĩ đến thời điểm cô lừa gạt Đại Dũng lương tâm có chút cắn rứt.

“Tớ không nên vọng tưởng một ngày nào đó hút sạch tiền của cậu!” Tiểu Cầm nghe xong liền đem Nam Nam quần áo, thăng đến lúc Sinh vật số 1 bị đánh thức sau đó rống lên một tiếng mới chấm dứt.

Kỳ thật Tiểu Cầm đã biết ngay từ đầu, Đại Dũng là một tên thê nô làm sao giấu nổi. Dương nhiên nàng sẽ không bao giờ so đo tính toán, ngay từ đầu đã hứa sẽ chiều cổ Nam Nam, nhưng phải động tay động chân một chút mới chịu nổi.

Đêm nay, Lí Nam Nam không ngừng chất vấn chính mình còn kéo luôn trong giấc mơ, cô đang nằm trên một đám mây, kề bên là một đứa bé có nửa mặt bị cái bớt màu đen bao phủ, nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của cô. Cô không nhìn rõ mặt, nhưng nhờ ánh sáng mờ ảo đứa bé có làn da trắng hồng, muốn đưa cái miệng lại gần cắn một cái nhưng là sức lực chẳng có, cổ họng tắc nghẹn, trơ mắt nhìn đứa bé khê cười rồi rời đi. . . .

Tám giờ ngày hôm sau có tiết, Lí Nam Nam suýt trễ, không phải ngủ nướng mà là trong lúc cô ngủ làm ướt cái gối của Tiểu Cầm, sáng ra bị nàng ta giữ lại giặt xong phơi lên mới chuẩn cho đi học.

Trải qua một ngày học tập căng thẳng đợi đến tối cô gấp rút login vào game. Lần này đăng nhập có chút trễ nhưng mỗi lần đăng nhập tiểu mỹ nhân đã chờ sẵn, hôm nay lại khác cái nick vẫn xám. Trong lòng khó chịu quay qua hỏi Tiểu Cầm: “Hôm nay em ấy có online không?”

“Tiểu mỹ nhân? Hình như không có, dạo này cậu và em ấy dính lấy nhau cho nên không có đi chung với tụi này cho nên tớ ít để ý tới. Như thế nào, cậu nhớ người ta à?”

“Mệt.” Nam Nam bậm môi quay lại màn hình của mình, biểu tượng bư kiện đang nhấp nháy, nguyên lai là Đoạn Kiếm Ấm Lệ:

“Buổi tối mát mẻ. Hôm qua anh không nên đối xử với em như vậy, thực xin lỗi *thật có lỗi*.”

Nam Nam bây giờ mới nhớ ra đã hảo hữu với đại thần, ai, cô đau đầu quá, bên kia chưa giải quyết xong bên đây đã tấn công tới tấp. Bất quá người ta đã nói thế cũng phải trả lễ. Vì thế cô rep lại:

“Không có việc gì, trò chơi mà thôi, tôi không ngại.”

“Nam Nam, đến Lạc Dương đi tớ đưa cá sấu cho cậu này.” Tiểu Cầm ở sau lưng hô một tiếng, cô liền nhảy lên kỵ bay bay, Đoạn Kiếm Ấm Lệ lại rep:

“Sao ở Dạ Tây hồ có một mình vậy? Buồn chuyện gì à?”

Dạ Tây hồ, hai người tới thì là một nơi lãng mạn, một người tới chính là đang cô đơn!

Tuy không quá quan tâm vị đại thần này nhưng không thể đắc tội, thêm một người bạn tốt hơn là thêm một kẻ thù, Nam Nam lễ phép rep lại: “Tối hôm qua logout là ở nơi này.” Vì thế bên kia liền im lặng.

Trở lại Lạc Dương, giao dịch với Tiểu Yêu Li Li xong sau đó nàng nhanh như chớp chạy tới chỗ vào phụ bản Yến Tử Ổ. Tuy Nam Nam biết chỗ nào tốt để thăng cấp nhưng nhất thời không có sự phụ ở đây nên có chút hỗn xiu phách lạc. Gọi pet Ngạc Ngư ra xong thì nghĩ nên đặt tên gì cho nó bây giờ, một bên tưởng niệm em trai bé bỏng.

Cho dù mang tâm trạng có lỗi hoặc là ủy khuất cùng đau lòng, cô không thể chối rằng cô nhớ hẳn.

Lúc này nhận được tin nhắn từ S Phải Khóc:

“Tiểu Y Tá, Ác Tặc ở Nga Mi, cô tới ngay được không?”

Hoạt động Ác Bá cũng rất được yêu thích, ngoài phần thưởng nhận được kỹ năng môn phái ra còn có không hạn chế cấp bậc, dù mãi cấp hay 1x đều được chỉ cần đội trưởng của đội đó là phái có xuất hiện Ác Bá. Cho nên chuyện đội trưởng là tiểu hào mà đội viên là quý danh là việc hết sức bình thường.

Hóa ra đang là thời điểm xuất hiện Ác Bá, nếu nhanh tay có thể đi nhiều lần, trước kia hay xoát nên cô khá nhớ rõ điểm nào có NPC dẫn vào phụ bản(Zet: xuất hiện nhiều con nằm rải rác khắp map ở vị trí cố định có cái tên là Giang Hồ Tiêu Tiểu). Vừa đồng ý lời mời từ đội cô nhanh chóng dùng phù môn phái cũng không liếc qua có những ai. Nhớ lại lộ tuyến xí chỗ trước:

Tổ đội Nhị Nam : 111111111, nhanh đến nơi tôi đang đứng(Cây hoa nhài chú thích: 1 là có, 0 thì ngược lại, ngôn ngữ vòng du thông dụng).

Tổ đội Đoạn Kiếm Âm Lệ : Tiểu Y Tá rất có năng lực *mỉm cười*

15. Chương 15: Chương 15

Cái gì? Anh ta cũng ở PT này sao!

Nam Nam lặng đi mấy giây, hành động đầu tiên muốn làm là lui đội, thực không muốn xây dựng quan hệ với anh ta, càng không muốn tiểu mỹ nhân hiểu lầm thêm nữa. Lại một điều càng trốn tránh điều gì thì nó vẫn cứ lảng vảng trước mặt. Nhưng việc đã đến nước này chỉ có cứng rắn chống đỡ, nếu bây giờ rời bỏ cương vị thì uy tín sau này trong game có nguy cơ tụt dốc không phanh, cô tuyệt không cho ai ghét bỏ cô chỉ vì mạnh mẽ.

Tổ đội Nhị Nam : nhanh đi, sợ có người cướp.

Tổ đội S Phải Khốc : lão đại, cảm thấy thế nào, bạn bè của ta đều là nhân tài đi, có cả vận khí lẫn thực lực!

Lúc này đội trưởng vẫn là S, cậu ta mang theo nhóm bộ đội chạy tới sau đó lập tức đem chức đội trưởng nhường lại cho cô, cô lập tức nhấn lên NPC vào phụ bản.

Đi một lúc lâu cô mới phát hiện trên đỉnh đầu của cậu ta có dính danh hiệu “Tương Tư Hải Thương Nhân”, trách không được cậu kêu “Đoạn Kiếm Âm Lệ” là lão đại, Nam Nam có chút kinh ngạc:

Tổ đội Nhị Nam : S, rời bang khi nào?

Tổ đội S Phải Khốc : dựa vào, không phải chứ Tiểu Y Tá, cậu không biết chuyện tớ rời bang sao, chúng ta là bạn bè nhưng cậu chẳng quan tâm gì tớ *khóc lớn*

Nam Nam hãh, cô ít quan tâm kênh bang phái, đối với việc S lui bang hoàn toàn không biết thật, Tiểu Mỹ Nhân thì đang cùng cô xảy ra chiến tranh nên chả ai nói cho cô biết. Điềm vào list bang nhân quả thật “S Phải Khốc” đã biến mất.

Tổ đội Mị Hoặc : ha ha, cậu chính là đệ nhất béo phệ, ai thèm quan tâm cậu nha.

Người này cô có chút ấn tượng vì thường xuyên xoát loa, cùng bang với S, nhìn kỹ lại toàn bộ đội ngũ đều là Danh Nhân cũng thường xuyên lên loa chửi rửa đánh nhau, tất cả cùng chung một bang Tương Tư Hải. Nhìn cái tên toát ra vẻ nhã nhặn mà lằm, rất kiêu ngạo và cuồng ngạo, khả năng bang chủ là đại thần nên mới vậy. Gây thù tuy nhiều nhưng không làm cho người ta chán ghét vì người mà bọn họ thường xuyên giết chủ yếu là các nhân vật toàn sever công nhận là rác thải, coi như vì dân dẹp loạn.

Trừ bỏ Lí Nam Nam, cấp thấp nhất chính là S Phải Khốc, 93 cấp, còn lại đều trên 100 cấp, đương nhiên đại thần sẽ không nhiều lời. Phụ bản này đối với họ quá dễ dàng, vừa đánh vừa thoải mái cãi cọ.

“ Mị Hoặc ” vừa nói xong mấy người kia xúm lại trêu cậu ta, Nam Nam không tham gia, nghĩ lại thì cậu ta đúng là có nhân duyên tốt, biết cách hòa đồng với mọi người. Cô đang chuyên chú tránh né quái công

kích, lơ mơ là về địa phủ như chơi, một lúc lâu sau cô phát hiện Đoạn Kiếm Ẩm Lệ luôn đứng trước Nhị Nam hứng chịu mọi công kích. Cũng là lúc này cô nhìn rõ bản tôn của đại thần nhất.

Đơn thuần xuất phát từ mẫn cảm khi chơi game, nhìn thấy cực phẩm làm sao bỏ qua không soi một tý, tuy cả người cổ vẻ ảm đạm nhưng thần khí hơn 100 vung lên bắn ra quang mang chói mắt, theo sau hẳn là một đôi Bỉ Dực, vừa âm lãnh vừa âm quang.

Nam Nam điểm lên người anh ta, trang bị 8 sao và ngọc cấp 7 đập vào mắt, còn có đã cường hóa đến 8 (Zet: 9 sao, ngọc cấp 8, cường hóa 9 là tối đa), phần giới thiệu vô cùng vắn tắt: chẳng sợ điều gì, nên làm cái gì thì làm. Bề ngoài chẳng chứng tỏ được chuyện gì cũng chỉ thuộc loại đại thần vô dụng.

Cô hấp một ngụm lãnh khí, hung tợn mắng một câu: “Kẻ có tiền đáng giận!”

Đúng lúc này vị đại thần từ đầu đến giờ ít nói câu nào mặt cho cô:

Tư tán gẫu Đoạn Kiếm Ẩm Lệ hướng người nói: tiểu nha đầu, nhìn lên là hành vi rất xấu xa.

Mặc, chỉ muốn nhìn sơ qua trang bị với pet chứ ai thèm nhìn lên. Nam Nam nghĩ thế liền đóng khung trang bị còn chưa kịp nhìn kỹ mấy con pet. Anh ta cấp cao nên mang được rất nhiều pet (Zet: tối đa 10 con).

Trong số đó có một con bướm lục sắc, tư chất trung bình thôi nhưng nó làm anh nhớ đến Trái Táo Nhỏ cho nên con bướm có cái tên “Trái Táo Nhỏ của tôi”.

Đối với câu nói của anh ta, cô quyết định im lặng, đây là biện pháp mà các cô gái đối phó với lưu manh trên Internet, suy ra cô đã cho anh ta vào nhóm lưu manh .

Quay trở lại kênh tổ đội thì phát hiện S đang hỏi cô:

Tổ đội S Phải Khóc : Tiểu Y Tá, cậu nói thử xem, sao lại không quan tâm đến tôi, dù sao hai ta cũng hay nói chuyện mà?

Cô chưa kịp rep lại đã bị người khác cướp lời:

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : cậu cho là ai cũng giống như cậu tối ngày hóng kênh bang phái hay sao? Ta khẳng định tiểu nha đầu ít quan tâm kênh bang nên chuyện cậu đổi bang đương nhiên không biết.

Nói như thế chứng tỏ anh ta hiểu rõ cô quá vậy? Nam Nam khẽ nhủ mày, bị một người đáng ghét đoán trúng thực khó chịu.

Tổ đội Nhị Nam : thật có lỗi S, bình thường tớ không hay xem kênh bang cho lắm.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : ta đoán đúng rồi.

Tổ đội Bần Tăng Pháp Danh Khách Làng Chơi : lão đại anh minh *bật ngón tay cái*

Tổ đội S Phải Khóc : nói thật, đến bang của tớ đi, lão đại, anh chịu thu cô ấy không, hôm nay anh cũng thấy đứa nhỏ này thông minh lắm.

Tổ đội Nhị Nam : *lau mồ hôi* không cần, sư phụ không đi tớ cũng không đi.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : vậy cô cùng sư phụ cô qua luôn đi *cười to*

Tổ đội Mị Hoặc : lão đại hễ thu ai đều rất hà khắc. Tiểu Nga Mi, sư phụ của cậu là ai, xem xem tôi có quen hay không.

Tổ đội S Phải Khóc : ha ha, Lưu Niên thật sự rất hân.

Tổ đội Nhị Nam : Mặc Tử Lưu Niên, Tiêu Dao cấp 89.

Tổ đội Mị Hoặc : Wase, vương PK mốc 8X, mỗi lần luận võ đều là Trạng Nguyên, tệ nhất cũng là Bảng Nhãn.

Ha ha, nguyên lai tiểu mỹ nhân thực sự rất cường ^__^, Nam Nam nhìn người khác khen em ấy tự nhiên lòng như hoa mùa xuân đua nhau nở.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : Mị Hoặc, em quen người đó?

Tổ đội Mị Hoặc : em không biết, chẳng qua có vài vị bằng hữu cấp 8X nói cho em biết, là cái ngưi nhân, trang bị không phải quá tốt nhưng thao tác pro lắm, lão đại anh thu người này đi.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : được *mang kính đen*

Tổ đội Nhị Nam : cảm ơn ý tốt của các bạn, bất quá sư phụ tôi có quan hệ rất tốt với bang phái hiện tại.

Tổ đội S Phải Khốc : a, cái bang kia, ai quên đi, có một số việc khó mà nói ra.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : hôm nay sao không có sư phụ đi cùng?

Tổ đội Nhị Nam : không online, chắc bận chuyện gì.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : tùy thôi, lúc nào bọn này cũng hoan nghênh hai người *mỉm cười*

Tổ đội Bần Tăng Pháp Danh Khách Làng Chơi : *bắt tay* *hoa tươi*

Tổ đội Lão Nạp Dừng Phiêu Nhu : tiểu Nga Mi, chú ý nhật bao(Zet: QT không dịch rõ Phiêu Nhu là gì nên không muốn chém bậy, nhưng chắc rằng nó chẳng tốt lành gì haha).

Còn chưa gia nhập mọi người đã nhiệt tình như vậy tựa hồ cảm giác chán ghét với anh ta giảm đi không ít –

Boss rất nhanh đã bị tiêu diệt, cô kiếm bao mà trong lòng chẳng hi vọng gì, ai ngờ nhìn thấy Cửu Âm Thiên Thư! Bí kíp Nga Mi cho cấp 35, nếu bán ra trên dưới 900 kim(Zet: cỡ 100k đ cho dễ tưởng tượng), Lí Nam Nam nhìn mọi người chúc mừng mà tâm tình cuối cùng cũng tốt lên, hợp thời đánh ra khuôn mặt cười to.

Tổ đội Mị Hoặc : càng ngày càng có nhiều người đi, tiểu Nga Mi có thể cướp lại không?

Nãy giờ đội của cô đã xoát được 3 con mất hết 15 phút, bây giờ quá nhiều người thì chỉ dựa vào tay chân nhanh lẹ mà thôi, cô cười cười, bay nhanh đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : khỏi cần cướp, tôi biết một chỗ cứ đi theo là được.

Nhìn thấy mấy lời này Đoạn Thành Vũ ngây ngẩn cả người. Mặc cho cô kéo, đội ngũ như đoàn xe lửa chạy băng băng, đi vào phía tây bắc Nga Mi Sơn có một chỗ hơi khuất.

Nơi này thế nhưng lại có!

Tọa độ cái đám Ác Bá đã sớm công khai, mỗi khi xuất hiện đều cố định, nhưng mà cái góc này mấy ai biết được. Có lần Huyền Thương Bình Quả loanh quanh chạy đi làm nhiệm vụ sư môn mới phát hiện ra được!

Đây là bí mật giữa cô và anh.

Cho nên bây giờ anh mới dám khẳng định Nhị Nam chính là Trái Táo Nhỏ của anh, ngón tay cầm chuột run run, anh chìm vào nỗi vui mừng tốt độ, anh hận không thể chạy lên ôm cô một cái.

Phản ứng của mấy người khác khi nhìn thấy thì vô cùng kính nể, còn Đoạn Thành Vũ thì đau lòng, đây là bí mật của hai người họ, khoảnh khắc có người thứ ba biết được y như vật trân quý bị người ta lấy mất.

Lúc chuyển cảnh tiến vào phụ bản, S Phải Khốc hô to: “Xử nữ, ta đến rồi đây!”, anh ác độc nghĩ: nếu cô ấy thực sự là Trái Táo, lại không biết quý trọng bí mật giữa hai ta, vậy thì anh sẽ sáng tạo bí mật mới cho hai người...

Vài ngày trôi qua, tiểu mỹ nhân vẫn chưa login, Nam Nam trong lòng kêu gào, làm cho cô vừa tức giận vừa bức rức. Tiểu Cầm thấy bộ dáng hiện tại của cô không chút nào thương tiếc, cười nói: “Đây đâu phải là phong cách của cậu, chỉ là một người quen trên mạng thì cậu để tâm làm gì.”

“Vì sao không để tâm? Đó là sư phụ của tớ, cậu cùng Đại Dũng là cái đồ vô lương tâm, ít ra em ấy là huynh đệ kết nghĩa với Đại Dũng cơ mà.” Nam Nam đô đô cái miệng tùy ý đùa mấy hột cơm.

“Tụi này không lương tâm? Vậy ai chọc tức em ấy?” Tiểu Cầm kẻ sát vào cô, cười xấu xa.

“Tớ...”

Gặp Nam Nam nhu thuận nhận sai, Tiểu Cầm cũng không gây khó xử liền đứng lên an ủi: “An tâm đi, trong game đã vậy chưa chắc ngoài đời em ấy còn giận đâu, cho dù em ấy lòng dạ hẹp hòi thì trắng ra vẫn là một người xa lạ.”

“Nhưng nếu em ấy không để ý đến tớ, tớ sẽ cảm thấy khổ sở.”

Tiểu Cầm nghe vậy liền im lặng, thẳng tắp nhìn cô, nhìn lâu đến nỗi cô cảm thấy sợ rồi cuộc mới nói: “Được rồi, tớ thừa nhận, tớ thích em ấy.”

“Đại tiểu thư của tôi ơi, muốn cậu thừa nhận thật khó a. Tùy tâm đi, vào game chính là tìm niềm vui, tương lai ra sao đâu ai biết trước, nắm chặt hiện tại là tốt nhất, ít ra còn có tớ chơi game cùng cậu nha.”

Nam Nam hiểu ý nở nụ cười, chẳng qua do bóng ma tâm lý trước đó nên sợ trước sợ sau, bây giờ thì cô muốn mở lòng chơi một lần thật thống khoái. Sau khi thông suốt trừ bỏ chờ em trai login chính là luyện cấp, vì là phái Nga Mi cộng thêm có Huyết Tế cho nên cấp thấp cũng có người tổ đội, vận khí tốt còn có thể làm được thần khí cấp 42. Cô vốn đã đủ kinh nghiệm thăng cấp nhưng vẫn tồn tại, chính là tránh cho 45 cấp xuất sư, bởi vì cô nhất định phải đợi tiểu mỹ nhân login, chính thức tuyên bố cô và hắn sẽ có mối quan hệ hoàn toàn mới.

16. Chương 16: Chương 16

Cùng Đoạn Kiếm Ẩm Lệ xoát phụ bản đến phát chán anh ta mới kéo cô lên Cổ Mộ train cấp, cô cảm thấy chẳng có lý do gì từ chối liền đồng ý. Nhưng là anh ta rất đúng mực, không tỏ ra ám muội, hoàn toàn duy trì khoảng cách quan hệ bạn bè, trải qua tiếp xúc cảm giác chán ghét lúc trước đã hoàn toàn biến mất, anh ta còn cho cô cảm giác giống như ở cùng anh trai ngày trước.

Cô hơi hơi thở dài, hôm nay tựa hồ chẳng có tâm tình đi làm nhiệm vụ cùng xoát phụ bản, thôi thì chạy thương đi, vì thế ở kênh bang đánh ra mấy dòng chữ:

Bang phái Nhị Nam : lãnh đạo, cảm phiền nâng tôi lên làm Thương Nhân được không? Cám ơn.

Bang phái Nhị Nam : lãnh đạo, cảm phiền nâng tôi lên làm Thương Nhân được không? Cám ơn.

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : biết chạy không mà xin làm Thương Nhân?

Tiểu mỹ nhân có lần đã nói cô mới tập chơi cho nên Mộ Vũ Ôn Nhu giọng điệu không quá nặng, nhưng thật là làm người khác khó chịu.

Bang phái Nhị Nam : sư phụ đã dạy sơ qua cho tôi rồi, chớ nên tôi muốn thử, lãnh đạo thấy sao?

Bang phái Vân Phá Nguyệt : duyệt *mỉm cười*

Trên đầu Nam Nam liền xuất hiện danh hiệu Thương Nhân nhưng Mộ Vũ Ôn Nhu không tính bỏ qua cho:

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : mới 40 cấp đã muốn chạy thương, lại kiếm không được bao nhiêu, bang chúng ta đóng ở Miêu Cương toàn là quái 90 cấp, cô là muốn tìm cái chết đi ha ha.

Bang phái Nhị Nam : đó là chuyện của tôi, không nhọc cô quan tâm.

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : này, cô có biết lý do tại sao Lưu Niên không login không?

Bang phái Nhị Nam : tôi không biết.

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : cô mỗi ngày cùng với anh ấy một chỗ làm sao không biết chứ, nhanh nói ra đi, tôi gọi mà anh ấy chẳng nhắc mấy.

Bang phái Nhị Nam : cô là bạn ngoài đời còn không biết hướng gì một đệ tử trên mạng như tôi lại biết?

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : như vậy a, kia thật tốt quá, nguyên lai cô cũng chẳng nhiều sức quyến rũ như tôi nghĩ, tôi còn nghĩ anh ấy sẽ cưới cô đâu.

Đúng là đồ nào phẳng, Nam Nam trong lòng hừ lạnh:

Bang phái Nhị Nam : chưa chắc à ^ _ ^

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : ha ha, buồn cười, cô cho là cô là ai? Đừng làm người khác khinh thường.

Vừa chạy ra Miêu Cương đi vào Nam Thiệu, bị quái đánh cho chỉ còn một vạch huyết mỏng, Nam Nam vừa cần được thì thấy mấy lời này, dám nói chuyện với chị như thế, phải hảo hảo giáo dục mới được:

Bang phái Nhị Nam : ^ _ ^ cô cứ nói đùa, tục ngữ nói trong mắt có phân thì nhìn cái gì cũng là phân, đừng chê tôi nói chuyện tục tĩu, ít nhất so với cái miệng của cô thì sạch sẽ hơn nhiều. Tôi đây đã trưởng thành rồi cho nên không cùng con nít so đo nữa.

Lời nói ngay thẳng nhưng làm cho người ta có cảm giác mọi lỗi lầm đều là Mộ Vũ Ôn Nhu, trong bang tất nhiên có người sáng suốt nhìn ra dụng ý của cô.

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : nói tôi là con nít sao, nguyên lai cô già rồi a, già rồi mà còn muốn dụ dỗ Lưu Niên, cười rụng răng mất thôi, cũng không nhìn lại mặt mình da dầy bao nhiêu! Hóa ra chỉ là một con tiện nhân!

Lời này vừa ra, rất nhanh đã có người đáp trả:

Bang phái Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt : cái gì mà già này già nọ, cô có đảm bảo thanh xuân của cô mãi mãi trường tồn, trừ phi là cái hồ ly tinh không biết xấu hổ!

Bang phái Ta Suất : Nguyệt tỷ, nói hay lắm! Mộ Vũ Ôn Nhu, cô mới là cái tiện nhân, ông đây từ lâu đã muốn mắng chết cô! Còn có, tiểu Nga Mi, tôi ủng hộ cô!

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : cùng là một bang, từ từ nói chuyện đi!

Bang phái Cửu Ngô Chí Tôn : a, hảo hảo nói chuyện, S thì sao đây, bang chủ, nếu không nể mặt mũi của cô mọi người đã sớm bỏ đi, bây giờ cô còn dung túng cho cái tiện nhân kia?

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : *khóc lớn* *khóc lớn* Miêu tỷ, chị xem, bọn họ khi dễ em!

Bang phái Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt : cô quyến rũ chồng tôi là tốt lắm sao? Quên đi, dù sau tôi đây đã li hôn với Trương Tam Diên, Miêu tỷ, chẳng phải tôi không nể mặt mà là tôi không thể giả ngốc thêm nữa, bye bye.

Bang phái Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cùng bốn bang chí hướng bất đồng nên đã rời đi bang hội.

Ngay sau đó là một dãy người chơi rời khỏi, ai nha, đã im lặng thì thôi cô mà lên tiếng lại nổi như cồn, dẫn phát mâu thuẫn thật lớn, quả nhiên Mộ Vũ Ôn Nhu thực ghê tởm, đã hiểu tại sao S Phải Khóc rời đi rồi. Nhìn khung trò chuyện Mộ Vũ Ôn Nhu đang dùng kênh mật mắng chửi cô, cô không chút do dự kéo ả vào sổ đen, rốt cục thanh tịnh.

Dù sao muốn rời đi phải nói với sư phụ một tiếng vì sư phụ là người đưa cô vào bang, nếu vào bang đại thần hấn không thích thì vào bang Tiểu Cầm với Đại Dũng là được.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới, Đoạn Kiếm Ẩm Lệ phát tin nhắn qua:

“Đang làm gì đó?”

“Tôi đang chạy thương, ha ha.” Cô rep lại cho anh ta.

“Tôi kéo em.”

Hắn ký tọa ký mang cô chạy thương, loại cảm giác này thật quen thuộc, Nam Nam lắc đầu muốn xua tan ảo tưởng.

Rất nhanh đối phương phát lời mời tổ đội qua đây, Nam Nam ở Thương Sơn đợi một hồi chờ anh đến.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm lệ : phương hướng.

Tổ đội Nhị Nam : Nhị Hải.

Có người kéo thực thích không sợ bị quái hội đồng nữa rồi, nhưng là Nam Nam có chút băn khoăn:

Tổ đội Nhị Nam : sai đại thần kéo thương thực ngại quá.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm lệ : ha ha sai? Em cho tôi là gia súc hay sao. Người ở trên cao thực lạnh, thực nhàm chán, rãnh rỗi kéo tiểu nha đầu như em thì có gì là phiền.

Tổ đội Nhị Nam : tôi không phải tiểu nha đầu, tôi ba mươi tuổi rồi đó, ha ha.

Nam Nam gạt tiểu mỹ nhân thì được chứ Đoạn Thành Vũ thì cô còn non và xanh lăm, anh nhìn màn hình cười khế, quý tinh linh này, thật là.

Đoạn Thành Vũ cười to lên rất có hương vị kẻ xấu xa đang giăng bẫy chờ con mồi, cơ trí lóe lên trong mắt, thông dong mà tự tin. Có lẽ đây là hình tượng chung cho nam nhân thành thực chính cống.

Ngón tay thon dài khẽ lướt trên bàn phím:

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm lệ : đừng gạt tôi, em còn nhỏ, tôi khẳng định. Đây là trực giác của nam nhân *đắc ý*

Tổ đội Nhị Nam : *kinh ngạc* chẳng lẽ anh là con sâu trong bụng? Tôi thực sự đã ba mươi tuổi, tin hay không tin thì tùy anh.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm lệ : chẳng sao, chúng ta vẫn là bạn bè đấy thôi *mỉm cười* đúng rồi, dạo này sao không thấy sư phụ em đâu?

Tổ đội Nhị Nam : chắc bận ^^ mấy ngày nay cảm ơn anh đã dẫn tôi thăng cấp *bái tạ*

Một trận trầm mặc, lần này Đoạn Thành Vũ tuy rằng cẩn thận, nhưng nhiều ngày tiến triển có chút chậm, nói chung khá là sốt ruột liền liền mình hỏi:

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm lệ : tôi nhớ cái vị trí đi Ác Bá lúc trước em chỉ ra hình như chưa công bố, còn ai biết không?

Bên kia một hồi mới có phản ứng:

Tổ đội Nhị Nam : còn một người biết, là bí mật giữa tôi và người đó.

Đoạn Thành Vũ híp lại hai mắt, tiếp tục:

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm lệ : nếu là bí mật sao em lại nói ra cho tụi này biết?

Tổ đội Nhị Nam : bởi vì anh ta không đáng cho tôi giữ bí mật trong lòng.

Nam Nam không hiểu sao lại đi nói chuyện này cho anh ta biết, ngay cả Tiểu Cầm cũng rất biết thời thế nên chưa bao giờ nhắc lại, càng không nói cho tiểu mỹ nhân, là vì anh ta cho cô có cảm giác giống với người kia?

Tổ đội Nhị Nam : thật có lỗi, tôi không nên kể cho anh nghe mấy chuyện này.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm lệ : nên giải thích là tôi...

Đoạn Thành Vũ nhin đánh ra ba chữ Trái Táo Nhỏ, hai chữ “không đáng” này làm cho anh đau đớn vô cùng, được rồi, lần này chắc chắn phải thay thành hai chữ “đáng giá”.

17. Chương 17: Chương 17

Mặc Vân mấy ngày liền không login chẳng phải vì tức giận mà là cửa hiệu Đăng chuyện nhập hàng xảy ra khó khăn, hẳn cùng với sư phó phải chạy đến thành phố khác dần xếp ổn thỏa. Những lúc đầu óc nhàn rỗi lại nghĩ đến chuyện đó khiến hẳn hối hận không thôi.

Hối hận đêm đó mạnh động chạy đi cầu hôn, hối hận chuyện vội vã xuống tuyến, nhiều ngày không có thời gian, không có cách nào cùng cô giải thích, sẽ bị chán ghét sao? Sẽ bị cô nghĩ như thế nào? Nếu hẳn kêu “chị” liệu còn có tác dụng?

Khuya nào đầu óc hẳn chỉ nghĩ mấy vấn đề này, còn có. sợ hãi, nếu đồ đệ thật sự cùng đại thần tốt hơn thì làm sao bây giờ.

Ngay cả sư phó cũng nhìn ra: “Tiểu lão bản, nhớ con gái nhà ai thế?”

“Trương sư phó, cái gì cũng không qua mắt chú được.” Mặc Vân cười, không e dè trả lời.

“Từng này tuổi có cái gì mà chưa trải qua? Cô gái đó là Lục Nhầm Gia cứ hay gọi điện cho con?”

“Chỉ là bạn trung học, chả biết xin ở đâu được số điện của con, còn biết địa chỉ cửa hiệu, thật là đáng ghét.” Lục Nhầm Gia chính là Mộ Vũ Ôn Nhu, về mặt hẳn khi nhắc đến cô ta là tràn ngập chán ghét.

Trương sư phó thấy thế hiểu ý liền không hỏi gì thêm nữa, cười nói: “Nhìn bộ dạng ngẩn người của con...không lẽ con yêu đơn phương?”

“Chú muốn cười thì cười đi.” Mặc Vân cũng thay đổi thành giọng điệu trêu chọc, ẩn trong đó là “Cẩn thận con khấu trừ tiền lương của chú nha ~”

“Chú chẳng cười đâu, người trẻ tuổi nên đừng cảm thử thì mới biết kết quả ra sao có phải hay không?”

“Con bày tỏ rồi...” Mặc Vân nhỏ giọng lầu bầu một câu, kia nhưng là trực tiếp cầu hôn a, bất quá lập tức cười nói: “Thôi nói sau đi, chuyện cửa hiệu còn chưa xong tâm tình đâu mà tìm bạn gái.”

Trương sư phó tán thưởng võ vai hẳn, hẳn bất đắc dĩ cười cười.

Chuyện trong cửa hiệu rốt cuộc vào quỹ đạo, chạng vạng lúc về nhà làm xong hết thủy mọi chuyện, ngay cả tắm cũng không tắm thẳng tiến vào game.

Lần đầu tiên, hẳn login còn sớm hơn Lí Nam Nam. Giở ra bưu kiện đầu tiên là của Mộ Vũ Ôn Nhu:

“Mặc Vân, xảy ra chuyện gì thế, em gọi cho anh mà anh không bắt máy *nức nở* mấy ngày nay anh không login con tiện nhân kia làm cho bang chướng khí mù mịt khiến nhiều người bỏ bang mà đi!”

Nhìn đến những lời này lí do thoái thác thật phản cảm, mở ra danh sách thành viên thì quả thật nhiều người quen đã không thấy đâu.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : Miêu tỷ, trong bang xảy ra chuyện gì?

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu : Lưu Niên, em nhớ anh lắm *trái tim* đều do đồ đệ của anh hết đó!

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : đi mà hỏi đồ đệ của cậu.

Thấy thế, Mặc Vân liền hiểu bang chủ không muốn bàn chuyện này trên kênh bang, mà nguyên nhân nhất định là Mộ Vũ Ôn Nhu. Đây bang sáng tạo một phần lực của hẳn, Mèo Con Phấn Hồng, Vân Phá Nguyệt, Mặc Vũ Ôn Nhu, còn có hẳn ra tiền kiến bang. Chơi Thiên Long chính là do Lục Nhầm Gia giới thiệu, ai ngờ cô ta cũng mò vào đây. Mà Mèo Con Phấn Hồng và Vân Phá Nguyệt đều biết cô ta cùng hẳn là bạn ngoài hiện thực, cho nên vì nể mặt mũi của hẳn mà có hơi dung túng cho cô ta.

Vừa rồi Mèo Con Phấn Hồng mặt ngoài là nói giúp cô ta, kì thực nói cũng bằng không. Bởi vì hẳn đã sớm biết trong cái bang này không ít người ghét cô ta, vì ngại bang chủ cùng phó bang chủ nên không nói ra mặt, lần này xói mòn nhiều thành viên như vậy đều là công của cô ta, nhưng lại đem trách nhiệm đổ lên trên người Nam Nam, Miêu tỷ kêu chính mình hỏi Nam Nam, Nam Nam nhất định nói chân tướng cho hẳn biết, làm như vậy Mèo Con Phấn Hồng sẽ không đắc tội hai bên.

Đồ đệ chưa login, vì thế Mặc Vân rep lại cho Mộ Vũ Ôn Nhu:

“Sự nhần nại của tôi dành cho cô đã đến mức cực hạn, mặc kệ là trò chơi hay là hiện thực, tôi mời cô biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Tạm biệt.”

Bên kia rất nhanh có phản ứng, hắc đương nhiên khinh thường trực tiếp che chắn cho vào danh sách đen. Kênh bang hắc quân không được cho nên mặc cô ta nơi nơi kêu gào, hắc dứt khoát gửi tin nhắn cho Mèo Con Phấn Hồng:

“Miêu tỷ, nếu chị không phiền thì đá cô ấy ra khỏi bang đi, không cần cố kỵ em, em so với mọi người càng ghê tởm cô ta hơn.”

Không nghĩ tới động tác đối phương phi thường nhanh chóng, hắc vừa phát qua thôi, kênh bang đã có dòng thông báo:

Bang phái Mộ Vũ Ôn Nhu bởi vì trái với bang quy, đã bị khai trừ ra khỏi bốn bang.

Bang phái Vân Phá Nguyệt : TNND, lão nương đã sớm chịu đủ.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : phiền toái đến rồi kìa.

Nàng nói thế bởi vì Mộ Vũ Ôn Nhu đang dùng loa mắng người:

Loa Mộ Vũ Ôn Nhu : Mèo Con Phấn Hồng, cô cũng là tiện nhân! Dựa vào cái gì khai trừ tôi *nói phun ra nước* *giận* *giận* *giận*

Loa Ta Thực Suất : ôi, mọi người xem xem, gái làng chơi đang rao hàng, không sợ nhiễm bệnh thì mau mau thượng đi *cười to* *cười to* *cười to*

Loa Chuyên Sát Các Loại Trang B : ông đây lại có sinh ý, ai ra giá nào, tôi sẽ đi giết ả!

Loa Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt : Miêu tỷ, chị rốt cục đã ra tay *tán*

Loa Mèo Con Phấn Hồng : thì ra là Chiến Thiên Thánh Hỏa, thực xin lỗi, rác rưởi đã bị khai trừ, bằng hữu ngày trước ơi, tôi hy vọng mọi người có thể trở về. Con mèo nhỏ lúc này bái tạ *bái tạ*

Loa S Phải Khóc : Miêu tỷ, sự tình đã qua thì cho qua, tùy duyên đi *mỉm cười*

Dòng người đổ xô lên án cô ta đương nhiên cô ta cũng đáp trả. Bất quá hắc chẳng quan tâm họ nói cái gì, hắc đang đọc tin nhắn của Ứng Chi Cao Tường:

“Mặc tiểu trụ, đến đây đi. À mà kéo đệ hay là đi phụ bản với tụi này? Đệ của cậu sắp xuất sư rồi, nghe lão bà anh kể, mấy ngày nay Nam Nam nhớ cậu lắm, hảo hảo nắm chắc cơ hội nga *cười gian*”

Theo sau là tin nhắn của Tiểu Yêu Li Li:

“Rốt cuộc cũng xuất hiện, đệ của cậu mỗi tối ngủ không có yên đâu! Cảnh cáo cậu, không cho phép khi dễ cô ấy *mặt hình sự*”

Nguyên lai Nam Nam cũng nhớ đến mình. Bạn nhỏ Mặc hồi âm xong đuổi cái thất lưng, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống.

Lúc này, Mộ Vũ Ôn Nhu đã thay đổi chủ đề:

Loa Mộ Vũ Ôn Nhu : Mặc Tử Lưu Niên, anh đừng đối xử với em như vậy mà, em là thực lòng yêu anh, cho em một cơ hội được không? *khóc lớn*

Nam Nam vừa login đã nhìn thấy câu này, nhú nhú mày! Nhanh chóng mở ra list bạn tốt thì thấy em ấy đang online, trong lòng đột nhiên rất khẩn trương. Đầu óc nóng lên phát qua cho hắc một cái tin nhắn:

“Tiểu mỹ nhân, từ lúc nào trở thành nhân vật chính trong vở kịch cầu huyết vậy?”

Thình lình nhận được tin nhắn, hắc vừa xấu hổ vừa ủy khuất trực tiếp kéo cô tiến đội.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên :

Tổ đội Nhị Nam :

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : thực xin lỗi.

Tổ đội Nhị Nam : thực xin lỗi.

Hai người đồng thời đánh ra. Tiểu Cẩm vốn là muốn hỏi một chút tình huống thì nhìn thấy Nam Nam đang chung một đội với em ấy liền thức thời im lặng, quay qua lo tiếp chuyện của mình.

Mặc kệ trên loa đang dậy sóng cũng không ảnh hưởng thế giới riêng của hai người.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chị ơi, đừng xin lỗi.

Ngạch, Nam Nam xấu hổ, cô chính là người cự tuyệt lời cầu hôn từ hắn, nhưng là nhìn hắn gọi cô bằng “chị” thật sự cảm động à!

Tổ đội Nhị Nam : nên nói nên nói *thật có lỗi*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : sao lại xin lỗi?

Tổ đội Nhị Nam : a đúng rồi, kinh nghiệm tòn đủ rồi, không sai biệt lắm có thể xuất sư, sư phụ tới Đại Lý chỗ NPC lĩnh phần thưởng đi ^__^

Mặc Vân thấy cô đang ở Đại Lý, liền nói:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : nhanh vậy, đến khi nào?

Tổ đội Nhị Nam : bởi vì mỗi đêm logout đều đứng ở chỗ này chờ sư phụ login.

Nam Nam phát điên cái gì, tuy nói đã nghĩ thông suốt nhưng không nghĩ nói những lời này nhưng ngón tay không tự chủ đánh ra làm cô lú lờ. Mặc Vân bên kia liền ngăn người sau đó tâm hoa nộ phóng.

Hắn im lặng chạy đến chỗ cô. Thu tọa kỵ, điều khiển nhân vật lại gần dùng động tác “Ôm”, sau đó là “Hôn”.

Lí Nam Nam ngơ ngẩn, giống như tự mình tự trải qua tê dại cùng ngọt ngào.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : nếu sư phụ cầu hôn lại một lần nữa, đệ có chịu không?

Tổ đội Nhị Nam : gọi chị ^__^

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chị *mặt đỏ* *trái tim* *hoa tươi* *hôn môi*

Tổ đội Nhị Nam : đồng ý.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : (^o^)/

~ Tổ đội Nhị Nam : kia cũng phải xuất sư mới được nha, sư phụ.

Vì thế Nam Nam lập tức nhấn nút thăng cấp, từ 40 cấp thăng lên 44, còn nữa cây kinh nghiệm nữa mới đủ.

Tổ đội Nhị Nam : thiếu kinh nghiệm. (>__

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : dễ ợt, cứ để lão công giải quyết.

Ha?! Xưng hô kiểu này có nhanh quá không? Nam Nam lấy tay chống cằm, mặt hơi đỏ ửng, vì sao cảm thấy hạnh phúc đâu.

18. Chương 18: Chương 18

Hắn mang cô đi vào Cổ Mộ tầng 4 bắt đầu công việc xoát quái thăng cấp. Cảm giác cùng em ấy luyện cấp thực vi diệu, dù sao tầng quan hệ cũ bị đâm thủng nên việc xảy ra biến hóa là điều tất nhiên.

Mộ Vũ Ôn Nhu liên tục xoát loa chửi mắng rốt cuộc đình chỉ, một thời gian dài vẫn chưa xuất hiện thì đoán chừng đã biết quan hệ giữa cô và hắn, trước sau vẫn là kết hôn nhưng cô lại đưa lý do thoái thác:

Tổ đội Nhị Nam : tiểu mỹ nhân đối xử với Mộ Vũ thật tàn nhẫn (__)

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : nhưng sao chồng cảm thấy vợ đang vui sướng khi người gặp họa *cười to*

Tổ đội Nhị Nam : *nhe răng* vậy vị đồ đệ này thành toàn cho hai người đó.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : trước kia chỉ là bạn thời trung học, chồng rất ghét cô ta, đã nói rõ lâu rồi mà cô ta cứ giả ngu *mệt rã rời*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : mà vừa nãy vợ ghen à?

Mặc Vân nói đúng, Nam Nam có điểm ghen, bất quá hiện tại tâm tình của cô còn đang méo mó nha, nhất thời quên đáp lời. Gặp đồ đệ kiêm vợ tương lai không phản ứng, hần lại hỏi:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : vợ làm sao vậy?

Tổ đội Nhị Nam : *phát điên* gọi thân mật quá vậy.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : nhìn nhiều liền quen đó vợ *mặt đỏ* vợ *hoa tươi* vợ. . . . (3)

Tổ đội Nhị Nam : sư phụ vì sao muốn cùng đệ kết hôn?

Bên kia bỗng nhiên im lặng, Nam Nam không tránh khỏi tâm căng thẳng, đột nhiên “Đoạn Kiếm Ấm Lệ” gia nhập đội.

Lại nói tiếp, chính mình vừa lên tuyến liền phát hiện tiểu mỹ nhân chạy đến, diễn xong tiết mục ôm ấp hôn môi sau đó nắm tay nhau lên Cổ Mộ, căn bản lưỡi tiếp đón Đoạn Kiếm Ấm Lệ. Tuy nói mỗi lần chủ động liên hệ đều là đại thần nhưng có mấy ngày ở chung sinh ra một chút cảm tình, đón tiếp bạn tốt là việc cần phải làm, ai ngờ tiểu mỹ nhân nhanh tay hơn:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đại thần, có gì phải làm sao?

Đoạn Thành Vũ đang điên tiết vì mấy lần trước đó yêu cầu gia nhập bị từ chối, chần chẫn hần ta đang trả thù anh chuyện lần trước.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : giúp em gái nói vài lời công bằng.

Sau khi xác định thân phận của Nam Nam, vừa nhìn thấy cô ấy login liền tra thử thì ra đã lập đội, dùng đầu ngón chân cũng biết cô ấy chung đội với ai. Lòng buồn bực đành tìm lý do tiếp xúc. Nhân chuyện Mộ Vũ Ôn Nhu cứ chạy tới nũng nịu cầu xin anh xử lý con hồ ly tinh chuyện dụ dỗ trai nhà lành là Nhị Nam. Đối loại nữ nhân này anh tự nhiên sinh ra chán ghét, trước đành gia nhập đội của cô rồi tính sau.

Mặc Vân bị đại thần liên tiếp xin vào đội thì sinh ra cảm giác khó chịu, nhìn thấy anh ta nói như thế cũng chẳng khách khí nữa:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : quan hệ gì tôi?

Tổ đội Nhị Nam : đừng nói là vì Mộ Vũ Ôn Nhu mà tìm đến nhé?

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : đúng, dù sau cũng mang cái danh “Ca ca”, Lưu Niên cậu tính làm sao đây?

Trong lúc nói chuyện đại thần đã chạy đến Cổ Mộ, nếu không khí có phần bế tắc hần không ngại PK thử một lần với anh ta. Thông qua màn hình anh nhìn thấy hai người đó rất hòa hợp, nam hiệp ra sức đánh quái, ngồi kế bên là cô gái bạch y mềm mại duyên dáng nhưng mà nội dung trò truyện ngập mùi thuốc súng.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : cô ta kêu ca ca không ít người đi, nhất là trên giường, rất hút hồn.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : nói như vậy cậu đã thử qua?

Nam Nam thế nhưng không thể chen vào, nói về cái gì vậy.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đương nhiên là không, anh chẳng phải đã nghe qua rồi sao?

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : ha ha, đùa thôi đùa thôi, dù sao đã nhận lời nhờ cậy thì phải làm đến nơi đến chốn.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : nhưng là tôi không quen em gái của anh, công bằng cái gì nào?

Khinh bỉ! Cảnh giới cao nhất chính là không nhìn, cô thấy vậy nhin không được cười to, nhanh chen vào nói:

Tổ đội Nhị Nam : tiểu mỹ nhân, cảnh giới rất cao *bật ngón tay cái*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : cảm ơn vợ đã khích lệ *mặt đỏ* *hôn môi*

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : vợ? Hai người là thầy trò mà?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : hình như tôi chưa nói cho anh biết, lúc cô ấy xuất sư chính là vợ của tôi.

Đoạn Thành Vũ cảm thấy một trận vô lực, hóa ra anh kéo cô mấy ngày chính là cho người ta hưởng hay sao? Anh không cam lòng, đương nhiên không cam lòng, anh muốn hét lên thật to: Trái Táo Nhỏ chính là của anh! Bất quá anh không có tư cách nói ra, đành tự an ủi bằng cách đánh ra một cái khuôn mặt tươi cười:

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : *mỉm cười* tiểu nha đầu, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho ca ca biết? Còn tưởng rằng ý tưởng kia chỉ của một mình sư phụ em, chẳng lẽ giao tình mấy ngày qua của chúng ta không đủ sâu?

Tổ đội Nhị Nam : *lau mồ hôi* đại thần nói quá, tôi trèo cao không nổi.

Đoạn Thành Vũ nhú mày, cô muốn vạch rõ giới tuyến. Miệng Mặc Vân khẽ nhếch, tuy hẳn biết Nam Nam là cố ý nhưng lại cho hẳn cảm giác rất thành tựu:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đại thần chờ ngày uống rượu mừng đi.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : hai người đừng một câu đại thần hai câu đại thần nữa, anh chỉ là người bình thường thôi, Lưu Niên không ngại thêm anh làm bạn tốt chứ?

Anh vừa nói xong quãng qua lời mời kết bạn, bên kia rất nhanh đã đồng ý.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : *bắt tay* về sau xin chỉ giáo.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : đầu nào, anh cùng cô ấy đã nói qua, bang của anh lúc nào cũng chào đón hai người.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : cảm ơn hảo ý của anh, tôi sẽ tự mình kiến bang.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : ừm, về sau hai người gọi anh là Đoạn ca đi, đừng khách khí. Tốt lắm, không chậm trễ đôi vợ chồng son chơi đùa, anh đi trước.

Vừa dứt lời anh phù về Tô Châu, cũng lập tức rời khỏi đội ngũ, hiện tại chỉ còn lại cô cùng tiểu mỹ nhân. Lúc hai người đàn ông nói chuyện cô chẳng muốn xen vào, cho dù là game thì nó cũng như một xã hội thu nhỏ, có một số chuyện nữ nhân nhìn là tốt rồi.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : vợ à, sắp 45 chưa?

Nhắc mới nhớ đã đủ kinh nghiệm rồi, nhấn nút thăng cấp hào quang liền lóe lên, Nhị Nam rốt cục xuất sư.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chồng chờ thời khắc này đã lâu lắm rồi *mỉm cười*

Tổ đội Nhị Nam : không tặng hoa sao?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : *hoa tươi* đây đây, tặng cho vợ *trái tim*

Tổ đội Nhị Nam : trở về đi, chúng ta đi lĩnh phần thưởng ^^

Khi trở lại Đại Lý, lĩnh xong phần thưởng thầy trò, bỗng nhiên rảnh rỗi vì thế hẳn lại hỏi:

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : vợ à, muốn đi chơi đâu không? Chỉ có hai ta.

Tổ đội Nhị Nam : còn chưa trả lời vấn đề lúc nãy đâu.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : Hử?

Tổ đội Nhị Nam : vì sao cùng vợ kết hôn...

Bên kia lại im lặng nhưng mở ra chút nắng đi theo đội. Nam Nam nghĩ đến hẳn muốn đi Dạ Tây hồ, đầu giờ lại kéo cô đến Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Ngọc Bích.

Vô Lượng Ngọc Bích, đây là nhiệm vụ cấp 10, ngoạn gia chạy đến nơi này nhìn một lần sau đó chạy trở về giao trả nhiệm vụ, kỳ thật nơi này rất được. Một mặt là núi, mây bay lượn lơ, dòng thác xanh biếc dựng đứng, tựa hồ còn có thể nhìn thấy chân thác tỏa ra bọt trắng, đúng là cảnh đẹp ý vui. Hai người bọn họ đứng kế vách đá, hẳn kêu cô ngồi xuống. Chờ cô ngồi xong hẳn ra phía sau chỉnh vị trí một chút cũng bắt chước ngồi xuống tạo thành thế hai người ngồi ôm nhau.

Nam Nam nhộn nhạo, em ấy muốn tạo không khí?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : tốt rồi, sau đây chồng xin trả lời câu hỏi của vợ.

Tổ đội Nhị Nam : nói đi.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : bởi vì, chồng thích vợ nên đương nhiên muốn kết hôn.

Tổ đội Nhị Nam : ừ.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : ừ?

Tổ đội Nhị Nam : ừ.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chị à, đừng trả lời đơn giản hóa như thế chứ.

Tổ đội Nhị Nam : vợ đang hưởng thụ cảm giác được người ta thổ lộ.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : còn vợ thì sao?

Tổ đội Nhị Nam : vợ đương nhiên cũng thích chồng a, tiểu mỹ nhân *trái tim*

Được rồi, tuy cách nói của vợ chẳng nhìn ra đâu là thành ý nhưng Mặc Vân đủ thỏa mãn rồi, lương tình tương duyệt, viên mãn đi, trên màn hình hẳn đang ôm cô, ngồi đón gió từ u cốc thổi tới, thật là đẹp...

19. Chương 19: Chương 19

Sau khi Đoạn Thành Vũ trở về Tô Châu thì đứng phát ngốc trong chốc lát, tuy bề ngoài anh tỏ ra rộng lượng dăng Trái Táo Nhỏ cho người khác thực tế chính là muốn cô lơ là cảnh giác, đã mất một lần hẳn tuyệt không thể để mất cô lần thứ hai.

Lúc này Mộ Vũ Ôn Nhu lại phát bưu kiện đến hỏi kết quả, hỏi rằng có trả thù hai người họ không, anh nhìn mà buồn nôn, đem cô ta kéo vào sổ đen rồi hét lên một câu trên kênh bang hội:

Bang phái Đoạn Kiếm Âm Lệ : về sau hễ nhìn thấy Mộ Vũ Ôn Nhu thì cho cô ta gặp Mạnh Bà đi.

Những chữ này vừa quảng lên liền tạo hiệu ứng oanh động:

Bang phái Ngã O Bất ~ Hoại : lão đại, cô ta là em gái của anh mà? Chắc chắn chứ?

Bang phái S Phải Khốc : đừng hoài nghi, lão đại vốn ghê tởm cô ta.

Bang phái Lão Nạp Uốn Lượn Theo Làn Gió : tay ngứa quá, cuối cùng cũng có mục tiêu!

Bang phái Bần Tăng Pháp Danh Khách Làng Chơi : lão đại, anh rốt cục mở kim khẩu, sớm đã khó chịu với cô ta, chẳng qua nể mặt là em gái anh thôi.

Bang phái Cúc Hoa Vì Ai Mà Nở Rộ : lão nạp, bần tăng, hai người các ngươi hễ cùng phát ngôn là làm tôi liên tưởng đến JQ chùa miếu đó nha *chảy nước miếng* *chảy nước miếng*

Bang phái Dưa Chuột Tiến Vào Nhà Ai : tiểu cúc hoa, buông tha đi, bang này chẳng phải chỗ cho chúng ta truyền bá văn hóa hủ nữ đâu (o)/

Bang phái Sát Yêu Nhân : hủ nữ lui tán!!! Kỳ thật ta có chút thắc mắc, Mộ Vũ kia làm sao lên được 99? Tôi thấy có ngày nào mà ả ta nghiêm túc luyện cấp đâu.

Bang phái Ngã O Bất ~ Hoại : hỏi lão đại đi. Biết đâu cô ta công khai yêu người khác lão đại nổi điên thì sao *cười to*

Ngã O Bất ~ Hoại sở dĩ nói thế là do lão đại nhà này trọng tình cảm, dù vui đùa quá trớn lão đại cũng không tức giận, tụi con gái trong bang thường khen anh là một người rất ôn nhu, là người chồng lý tưởng đâu.

Tay anh sắp nhấn vào nút thoát game bỗng khựng lại khi thấy dòng chữ này, quay đầu chất vấn:

Bang phái Đoạn Kiếm Âm Lệ : ý gì?

Bang phái Ngã O Bất ~ Hoại : *hoảng sợ* lão đại, anh tức giận sao, tôi không có ác ý à.

Bang phái Đoạn Kiếm Âm Lệ : đâu phải, cậu giải thích chuyện cô ta làm cái gì mà tôi tức giận? Tôi chỉ nghĩ cô ta thật ghê tởm.

Bang phái Ngã O Bất ~ Hoại : Ủa?! cô ta nói hai người đã...còn có...

Bang phái Đoạn Kiếm Âm Lệ : tiếp tục.

Bang phái Ngã O Bất ~ Hoại : chẳng phải anh hay nuông chiều cô ta sao, còn giúp cô ta luyện hào, hễ có chuyện thì đứng ra bênh vực. A biết rồi, toàn bộ lời cô ta nói đều là giả.

Bang phái Mị Hoặc : vô địch bịa chuyện *lau mồ hôi*

Bang phái S Phải Khóc : thì ra là loại đàn bà dâm đẳng *phun nước bọt*

Bang phái Sát Yêu Nhân : có ai đó đã luyện hào giúp cô ta.

Bang phái Đoạn Kiếm Âm Lệ : yên tâm, vài ngày nữa đảm bảo không ai nhìn thấy cái hào đó nữa.

Bang phái Mị Hoặc : lão đại, không lẽ anh định hủy máy tính cô ta *kinh ngạc*

Đoạn Thành Vũ không nói nữa mà rời khỏi trò chơi. Chắc chắn anh sẽ đạo cái hào Mộ Vũ Ôn Nhu, anh sẽ không tự tay làm mà là nhờ bạn bè giúp đỡ, trách không được Mặc Tử Lưu Niên lại nói những lời đó với anh, tư vị bị tình địch xem thường quả là chẳng dễ chịu gì cho cam.

Anh châm một điếu thuốc đi ra ban công hóng gió. Nhà của anh nằm ở tầng 20, vì chỉ có một mình nên không không mua nhà rộng, hai phòng ngủ, trang trí giản lược tạo cảm giác khoan khoái, mà nói nam nhân sống độc thân không phải chuyện dễ dàng gì.

Anh sống rất gọn gàng, không hề cho người ta cảm giác lộn thối, còn trẻ thế đã làm chức chủ quản. Nhưng là không ai may mắn xông vào được trong lòng anh, thậm chí lời đồn đại cũng chẳng có. Ai kêu anh tin vào duyên phận đâu, không gặp gỡ chính là không gặp gỡ, gặp gỡ rồi lại không biết quý trọng nhìn nó tuột qua tay.

Nhìn đèn dưới lầu còn sáng chạng, anh tiếp tục châm điếu thuốc khác, ấn nhẫn không phải là cách, cần cho cô biết anh thích cô đến nhường nào! Dùng chân đạp tắt điếu thuốc anh rống lên: “Đoạn Thành Vũ, mày thực con mẹ nó không có tiền đồ!”

Mặc kệ vị đại thần đau khổ bao nhiêu thì Lí Nam Nam và tiểu mỹ nhân vẫn thân thiết qua lại, ở Vô Lượng Sơn ngắm phong cảnh cùng nói chuyện phiếm.

Tổ đội Nhị Nam : mấy ngày nay bạn học?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : ừ.

Tổ đội Nhị Nam : đúng là đứa trẻ ngoan ^__^

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : còn vợ thì sao, mỗi đêm luôn ol game.

Tổ đội Nhị Nam : vợ chẳng ham học, haha.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chẳng ham học mà cũng có thể đậu C đại, vợ thật ngu a *cường*

Tổ đội Nhị Nam : ai kêu trời sinh thông minh đâu (_)

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : *cười to* biết Tiểu Yêu nói vợ sao hông? Nàng nói vợ tròn lắm, lúc trước còn không hiểu, hiện tại đã hiểu.

Tổ đội Nhị Nam : *giận* còn chưa kết hôn đâu, coi chừng vợ đổi ý! *nhe răng*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : chồng sai rồi *hôn môi* tha thứ đi mà *nháy mắt* chúng ta ngày mai kết hôn! Miễn cho đêm dài lắm mộng (*^____^*) hì hì

Tổ đội Nhị Nam : tùy chồng *mỉm cười*

Kỳ thật Nam Nam mới đúng là người sợ đêm dài lắm mộng, đến lúc này cô mới hiểu, khi quý danh kết hôn thì mặt mũi rất quan trọng.

Loa Mặc Tử Lưu Niên : tối mai 8 giờ tôi tổ chức hôn lễ, đến góp vui đi nha.

Loa Ứng Chi Cao Tường : ha ha, mặc tiểu trư nhà ta rất cực có người khiêng đi rồi *phe phẩy cây quạt* nhị ca ta thực vui mừng nha!

Loa Tà Đế Huyền Thiên : tân nương là tiểu Nam Nam phải không! Mặc tiểu trư thực có bổn sự, vì cô vợ nhỏ này tốn không ít công sức đi!

Tiểu Cầm đem Nam Nam chà đạp một phen mới xoát loa:

Loa Tiểu Yêu Li Li : mặc tiểu trư, coi chừng Nam Nam ăn sạch đấy nhé! *nổ mạnh*

Loa Mặc Tử Lưu Niên : ta nguyện ý *đỏ mặt*

Loa Mèo Con Phấn Hồng : Lưu Niên, chúc mừng em, đêm mai nhất định chị sẽ đi! Nhớ là đưa chị cái thiệp xin nhất *cười to*

Loa S Phải Khóc : oa, thật là đứa nhỏ biết tính toán, tiểu y tá ơi, thấy tôi nói đúng chưa, sự phụ cô sớm muộn gì cũng ăn cô thôi. Lưu Niên, đưa ta cái thiệp xin nhất đó.

Kênh bang nổ tung, đầy lời chúc phúc, cơ bản đều là bạn bè của em ấy, bạn bè của cô chỉ có S Phải Khóc và.....đại thần. Vừa nãy vì sợ em ấy hiểu lầm nên cô nhanh chóng vạch rõ quan hệ, nhiều ngày qua không liên lạc với anh ta, chẳng hay anh ta giận rồi?

Nam Nam âm thầm nhìn cái tên anh ta trong list bạn bè, phát qua tin nhắn:

“Chuyện lúc trước hãy quên hết đi, vẫn gọi anh là ca ca nhé ^__^ đúng như ca nói em không phải 30 tuổi thật, cách nói chuyện của em có hơi chút kỳ quái vì em thích Lưu Niên mà cho nên không muốn hiểu lầm chuyện gì. Ngày mai, a không, có lẽ ca login là ngày hôm sau rồi, 8 giờ tối em cùng hân tổ chức hôn lễ, hoan nghênh ca tới *mỉm cười*”

Bấy giờ trên loa vẫn còn ồn ào:

Loa Bảo Bối Điềm Điềm : thật phũ phàng, chỉ thấy người mới cười mấy ai thấy người xưa khóc *nôn mửa* Mặc Tử Lưu Niên, người là cái đàn ông tệ bạc, không cho Mộ Vũ Ôn Nhu tỷ công bằng nào sao!

Loa Đầu Đêm Cho Tay Trái : Mặc Tử Lưu Niên, mới đá loại đàn bà dâm dăng như Mộ Vũ Ôn Nhu lập tức đã có người mới.

Loa Sát Yêu Nhân : chẳng lẽ Mặc Tử Lưu Niên mới là nam nhân sau lưng Mộ Vũ, loại đàn bà khiến người người miệt thị đó thì làm sao có liên quan đến đại thần chúng ta được!

Loa S Phải Khóc : gay, đừng nói lung tung! Lưu Niên thực sự trong sạch, cấm không cho gom cậ ấy và con đàn bà kia chung một chỗ!

Bạn bè của hân thay nhau lên tiếng bênh vực. Còn hân thì lại không yên tâm vợ của hân.

Tổ đội Nhị Nam : không sao đâu, game thôi, bọn họ nói như nào thì tùy. Chồng tốt với vợ là được *đỏ mặt*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : tất nhiên, ha ha. Vợ à, cưới được vợ, chồng cảm thấy thật hạnh phúc *trái tim*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : Chúng ta đến Ngân Ngai Tuyết Nguyên xem tuyết ^ _ ^

Hai người chẳng quan tâm trên loa nói gì nữa, đến khi cuộc đấu khẩu chấm dứt là do Đoạn Kiếm Ấm Lệ lên tiếng:

Loa Đoạn Kiếm Ấm Lệ : ngày mai Lưu Niên làm lễ ta sẽ đến bảo vệ cậu ấy, ai đến quấy phá coi chừng sau này không thể ra khỏi thành nữa bước.

Di, đại thần login? Nam Nam cùng tiểu mỹ nhân tán gẫu vui vẻ nên không chú ý anh ta lên lúc nào, xem ra anh ta đã đọc tin nhắn ấy và đã chấp nhận.

Bên kia Mặc Vân thu được tin nhắn đại thần phát qua:

“Ngày mai hoan nghênh anh không? Nhưng là anh muốn thiệp tốt nhất Hào Hoa *cười to*”

Mặc Vân rep lại hai chữ “hoan nghênh” nhưng cảm thấy lạ lắm, bỗng nhiên đại thần tỏ ra thân thiện quá vậy?

20. Chương 20: Chương 20

Đêm đó đại thần ra mặt bảo kê khiến Mặc Vân bị Tà Đế Huyền Thiên và Ứng Chi Cao Tường chất vấn vì cái tội thông đồng với đại thần, nên nhã hứng ngắm cảnh của hai vợ chồng bị đứt gánh, cho dù Lí Nam Nam có ra mặt giải thích cũng vô dụng, còn bị bọn họ kéo vào đội tha về lôi đài PK.

Tuy bị Mộ Vũ Ôn Nhu dùng loa khủng bố và chuyện Đoạn Kiếm Ấm Lệ đang online nhưng không rep lại cũng chẳng ảnh hưởng đến tâm tình vui sướng của cô. Sau khi nhìn thấy vài dòng thông báo người bị Tiểu Yêu Li Li hạ sát thì được tiểu mỹ nhân ra tay nghĩa hiệp, đồng thời hấn cũng bị hai người anh em kết nghĩa ngược P đến chết, cuối cùng Nam Nam cho hấn ăn hành bằng cách cởi sạch trang bị đứng đó tùy cô chém giết, nhìn thấy hấn phơi mông dưới chân thì phá lên cười, dẫn tới mấy sinh vật trong phòng ngủ khinh bỉ không thôi.

Trước khi logout chỉ còn hai người đứng ở lôi đài, hấn lại dùng động tác cầu hôn mà cô cũng làm động tác gật đầu, hấn cao hứng lắm, thẳng đến khi Tiểu Cầm thông báo: “Sắp cắt điện, cậu tính ol hoài sao!”, hai người mới lưu luyến nói lời cáo biệt.

Lí Nam Nam không ngờ cảm giác kết hôn trên game lại ngọt ngào đến vậy.

Hôm sau là thứ Sáu, thời gian cắt điện sẽ trễ hơn mọi ngày một giờ, cũng có nghĩa cô sẽ ở bên em ấy lâu thêm một chút. Buổi chiều được nghỉ cho nên cô nhanh chóng login vào game, chẳng lo tiểu mỹ nhân lúc này không trên tuyến vì cô muốn trở về sever cũ nhìn một chút, cô chỉ nghĩ vào game sẽ ở bên em ấy gần hơn theo một nghĩa nào đó.

Mặc Vân xác thực không trên tuyến nhưng Đoạn Thành Vũ lại ở, bất quá không phải thân phận Đoạn Kiếm Ấm Lệ mà là Túy Thiên Thu. Đó là cái tên anh dùng khi chơi với cô ở sever cũ.

“Trái Táo Nhỏ.”

Lí Nam Nam kinh hoàng.

Vừa login đã nhận được tin nhắn như thế. Có bao nhiêu người gọi cô như vậy? Sau một năm cắt đứt mọi quan hệ anh ta còn dám tìm cô! Anh ta có biết đã gây ra bao nhiêu đau đớn cho cô không? Biết vậy không nên trở về làm gì, cô rep lại là:

“Đừng gọi tôi bằng cái tên ấy, tôi không muốn dây dưa với anh nữa, câu cuối là không hẹn ngày gặp lại.”

Anh khó nén kích động: “Trái táo nhỏ, em đã hiểu lầm anh rồi, lúc trước là bạn anh dùng acc của anh nên mới gây ra mọi mâu thuẫn, một năm này anh luôn đợi em login, nếu bây giờ anh nói anh thích em thì em nghĩ sao?”

Đọc mà cảm thấy toàn hư tình giả ý, cô đã có em trai rồi nha vả lại cô chả có ham muốn hồng hạnh vượt tường đâu! Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Nhìn cô chạy trốn bằng cách logout thì anh khẽ cười, trốn đi, cứ trốn đi, em chạy không thoát đâu. Hôn lễ đêm nay cần hảo hảo biểu hiện chứ nhỉ.

Bây giờ rười hăn khẩn trương login, cũng may tối qua trước khi logout đã đứng trước Nguyệt Lão. Rất nhanh đã có người hỏi:

Loa Ta Thật Suất : chuẩn chú rể login login login, mọi người mau tới nhận thiệp cưới!

Mặc Vân trước tiên vẫn là tổ đội với Nam Nam:

Tổ đội Mặc Tả Lưu Niên : hôn lễ rất rối loạn, vợ chỉ việc đứng bên cạnh chồng là đủ, mọi việc để chồng thu xếp *hôn môi*

Tổ đội Nhị Nam : ok *mỉm cười* *hoa tươi*

Cô hiểu làm một người vợ hiểu ý chồng là như thế nào, biết em ấy bận rộn nhiều việc lo cho hôn lễ này, trong lòng cô trải qua một trận ngọt ngào.

Bên kia Mặc Vân mua thiệp loại mắc nhất là Hào Hoa nhất nhất đưa cho tất cả mọi người còn ở kênh bang nói lời cảm tạ sự quan tâm của mọi người đã dành cho hăn, hơn nữa dưới uy áp của đại thần chả ai dám đến gây sự. Mặc Vân vốn làm ăn buôn bán nên chuyện xã giao hăn làm rất gọn gẽ, giải quyết mọi chuyện trước hôn lễ xong cũng đã gần tám giờ vì thế hăn thông qua Nguyệt Lão gửi lời cầu hôn đến Nam Nam. Sau đó có dòng thông báo của hệ thống viết rằng hai người đã nên duyên vợ chồng, kiệu hoa di chuyển khắp phố, khung cảnh rất náo nhiệt.

Mặc Vân mua thiệp cao cấp nhất cho nên lễ đường cũng là loại vip nhất. Toàn lễ đường màu đỏ chiếm đa số, xác người thì chất đông vì trận PK đang diễn ra ác liệt, nếu giết người trong đây vẫn là treo đao, có người chết thì trở về địa phủ không vào nữa, người thì do lười nên vẫn nằm đó, cũng có người kêu gào Nga Mi hồi sinh giúp. Sau một hồi hăn phát giác có gì đó không đúng, nhìn lại chỉ còn vợ chồng hăn và Đoạn Kiếm Ấm Lệ. Đương nhiên đùa thì đùa cơ mà giết nhiều như thế thì có hơi quá.

Anh ta tuyệt đối cố ý! Mặc Vân rất cục thông suốt đã từng đắc tội anh ta ở điểm nào nên giận dữ nói:

Phụ cận Mặc Tử Lưu Niên : Đoạn ca, anh làm vậy rất cục là có ý gì?

Hăn dùng kênh phụ cận cho nên ai còn ở lễ đường đều nhìn thấy.

Phụ cận Đoạn Kiếm Ấm Lệ : ai kết hôn mà chả chém giết nhau một trận cho thống khoái *cười to*

Phụ cận Mặc Tử Lưu Niên : a, không ngại tổn tiền tẩy đao để giết người, ngài thực sự năng lực!

Lúc này so vài chiêu với đại thần khiến Tiểu Cầm rất vinh hạnh, cuối cùng nhờ Nam Nam hồi sinh trở lại, thấy tình cảnh hiện tại có chút trầm trọng nhưng không tiện xen vào:

Phụ cận Ưng Chi Cao Tường : đại thần, giải thích chút đi?

Phụ cận Đoạn Kiếm Ấm Lệ : tôi nói rồi là giỡn tý thôi mà, Lưu Niên, chẳng lẽ cậu nhỏ mọn như vậy?

Phụ cận S Phải Khốc : Lưu Niên, hiểu lầm đó, lão đại đối mọi người tốt lắm, cậu xem mấy người bị giết có nói gì đâu, đám cưới thì vui vẻ là chính cậu tức giận cái gì.

Mặc Vân tự biết đối phương có lý lẽ chính đáng, nhưng là không cách nào phản bác, bất quá hăn biết anh ta muốn uy hiếp điều gì, khóe miệng khẽ nhếch liền đánh chữ:

Phụ cận Mặc Tử Lưu Niên : Đoạn ca thật có lỗi, tôi nghĩ nhiều.

Sau đó hăn mật cho anh ta:

Mật Ngữ người hướng Đoạn Kiếm Ẩm Lệ nói: giết người chả có ích gì đâu, Nam Nam vẫn là bị tôi cướp vào tay rồi ^__^

21. Chương 21: Chương 21

Thực ra Mặc Vân chẳng phải là thiện nam tín nữ gì. Đại thần là cái thá gì chứ, được mỗi cái nạp tiền nhiều vào game thôi, hần không cần tôn trọng, hơn nữa anh ta có ý đồ với vợ mình nhưng ngoài mặt lại bày ra bộ dạng khách sáo, cần phải nói trắng ra cho anh ta đau đến từ bỏ!

Đoạn Thành Vũ nhìn hần ra oai phủ đầu thì cảm thấy tức giận, bất quá thông qua cách nói chuyện tuổi tác vẫn còn nhỏ, thực là đứa nhỏ hay khoe khoang, cậu ta muốn anh khi dễ tiểu hài tử ư? Quên đi, hôm nay phải có chừng có mực, vì thế trước mặt ngoạn gia khác anh phong độ nói:

Phụ cận Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : chúc hai người hạnh phúc nhé ~ trò chơi mà ~ vui vẻ khoái trá *mỉm cười*

Anh đem hai chữ «trò chơi» cường điệu lên, bởi vì anh đã quyết ở ngoài đời thực phải có được Nam Nam, đối câu nói của Lưu Niên trên kênh mật anh đáp trả lại:

Mật ngữ người hướng Mặc Tử Lưu Niên nói: nếu là nam nhân thì phải có bản lĩnh chiến thắng thử thách, nhóc con ^__^

Viết xong anh mới phát hiện anh trẻ con chẳng kém cậu ta, nam nhân ư? Chỉ là bề ngoài thôi (_)

Tuy bị giết chẳng dễ chịu gì nhưng đó là đại thần nên mọi người chấp nhận tuốt. Ai ai cũng chẳng còn hứng thú tiếp tục tham gia hôn lễ nữa.

Có vài người tinh ý đoán ra đại thần là cố ý gây rối, ngoài mối tình tay ba thì còn lý do gì nữa.

Còn Lí Nam Nam bây giờ đã rất mãn nguyện với cuộc hôn nhân này, em ấy cả ngày cứ vợ ơi vợ à mà cô thì không thể nha, cứ kỳ kỳ sao ấy, hần cũng không bức cô, vẫn như cũ tiếp nhận xưng hô tiểu mỹ nhân. Sau khi xuất sư cô không còn quần lầy hần đòi kéo cấp, tự mình làm nhiệm vụ liên hoàn thu thập vật liệu chế thần khí, nâng tu luyện; cũng không tìm hần đòi tiền, cần tiền thì chạy thương, nếu có rảnh hần sẽ làm tài xế cho cô. Nhờ có cô mà nhiệt huyết chơi game của hần lại bùng lên.

Tuy rằng rất muốn cùng cô xoát quái luyện cấp nhưng hần chỉ ol được buổi tối mà tối là thời gian tốt để quý danh hoạt động đành cần môi tách khỏi vợ yêu, do không đi chung nên hai người hay gửi tin nhắn cho nhau khiến hần nhiều lần chống mõng dưới váy Lý Thu Thủy chọc Tiểu Cẩm nổi trận lôi đình, không lụm được bọc là xứng đáng lắm!

Nam Nam biết được thì cũng dở khóc dở cười, bất quá cô cũng vậy thôi, chỉ là tiểu Nga Mi mà phải lo cho toàn đội nên chuyện diệt đoàn hay xảy ra lắm, Nga Mi cũng thực là cái đích chọc người khác mất ngủ. Vì thế hần sẽ ân cần thăm hỏi đến khi Nam Nam đáp lại mới yên tĩnh. Trong lúc trò chuyện hần luôn để ý câu chữ và biểu tình của cô để đáp lại, hần hiểu nói chuyện yêu đương bây giờ là quá sớm thêm vị đại thần như hổ rình mồi luôn nhòm ngó, hần phải giữ thật chặt a.

Nhị Nam chậm rãi lên tới cấp 50, pet công kích vẫn là con Sóc bị bệnh bạch tạng mà Lưu Niên cho lúc trước, vì thế hần đem con hổ đời 2 có kill Huyết Bạo đưa cho cô. Kỳ thật hần đã sớm quyết định chờ cô xuất sư sẽ tặng cho cô nhưng hần lại quên bằng đi.

Lí Nam Nam đi Huyền Vũ Đảo làm nhiệm vụ sư môn thì nhận được thông báo thêm bạn tốt và người đó mật cho cô:

Mật ngữ Cuốn Vân Thư hướng người nói: tiểu mỹ nữ, ca thực cô đơn, đến giúp ca được không?

Là Võ Đang cấp 67, cái tên văn nhâ nhưng nói ra một câu thiếu dinh dưỡng quá vậy, thực có lỗi với cái tên của hần! Trò chơi thường xuất hiện mấy loại người như vậy, Nam Nam khinh thường chẳng đếm xỉa tới.

Bất quá người nọ không bỏ qua:

Mặt ngữ Cuốn Vân Thư hướng người nói: tiểu mỹ nữ, đến Dạ Tây Hồ đi ca cho muội con Hắc Hồ cầm được luôn.

Câu này vừa phát ra cô đã biết hắn ta là ai, tưởng cô quên lời hứa của hắn chắc.

Hừ, dám trêu chị mi à, vậy chị ngoạn cùng mi

~ Mặt ngữ người hướng Cuốn Vân Thư nói: một lời đã định, ta tới đây *chảy nước miếng*

Mặc Vân cúi đầu xấu hổ, ngày thường vợ hắn có nguyên tắc lắm mà?

Nhị Nam đã chạy tới Dạ Tây Hồ còn đem hắn thêm vào list bạn tốt.

Tổ đội Nhị Nam : giao dịch trước đi rồi nói sau.

Tổ đội Cuốn Vân Thư : đâu được, làm cho ca ca hứng trước đã.

Nam Nam cũng xấu hổ, có phải là em trai không đây? Giả trang ghê tởm quá đi! Nếu cô đoán sai thật muốn...phun. Kia thử trước cái đã.

Tổ đội Nhị Nam : làm quen với sư phụ ta hen.

Mặc Vân chọn mi, sư phụ? Là chồng mới đúng chứ.

Tổ đội Cuốn Vân Thư : tiểu mỹ nữ, nói dối quá đi a, đã có chồng mà tìm sư phụ làm gì.

Nam Nam xác định hắn là Lưu Niên, bởi vì cô không thấy thông báo hắn soi mà vẫn biết cô kết hôn nha. Mặc Vân cũng biết hắn đã để lộ sơ hở cho nên tìm đường lấp liếm:

Tổ đội Cuốn Vân Thư : chồng em là Mặc Tử Lưu Niên hả? Rất mạnh a *bật ngón tay cái*

Tổ đội Nhị Nam : biết hắn rất mạnh còn đi dụ dỗ vợ hắn?

Tổ đội Cuốn Vân Thư : tiểu mỹ nữ, không thể nói như vậy, chúng ta là theo như nhu cầu. Một cây làm chẳng nên non, em không thể đem trách nhiệm đổ hết lên người anh đâu *mỉm cười*

Nam Nam khẽ nhú mày, hắn nói như vậy là trách cứ cô sao, ý tứ là chỉ cô không tuân thủ nữ tắc, không tiết tháo, vì cái lợi nhỏ mà cợt nhả với nam nhân khác? Rõ ràng là hắn muốn thử cô mà, hiện tại trách cô cái thá gì! (Mô tác giả: ạch, Nam Nam nha, người suy nghĩ nhiều, nghiêm trọng -) nghĩ nghĩ cô lên cơn tức:

Tổ đội Nhị Nam : ^_^ cậu biết chồng ta thương tôi thế nào sao, cậu chen vô không nổi đâu.

Tổ đội Cuốn Vân Thư : chăm chú lắng nghe *cười to*

Tổ đội Nhị Nam : Lưu Niên đối ta tốt lắm, thương yêu ta hết mực, ta cảm thấy vị trí sư phụ cậu ấy đã làm tròn trách nhiệm, mang ta thăng cấp, tặng trang phục mới cho ta, thời điểm Lưu Niên nói thích ta thì ta vui lắm, quen biết với cậu ấy khiến ta vui lên rất nhiều.

Tổ đội Nhị Nam : tuy nguyên nhân chủ yếu ta chơi game là do Tiểu Cầm nói hắn dễ thương đáng yêu đến nhường nào.

Tổ đội Nhị Nam : cùng cậu ta hỗn một chỗ lâu như vậy chỉ biết cậu ta mới 19 tuổi thì ta còn biết cái gì nữa? Ta nghĩ ta đã đủ thẳng thắn và thành ý, mà hề nghe ta tổ đội với ai là nhanh chóng điều tra, xem xem ta có bị nam nhân nào tán tỉnh hay không! Đúng hay không tiểu mỹ nhân? Nhưng đừng hoài nghi rồi dùng acc phụ thử lòng ta nữa!

Mặc Vân nhìn đoạn đối thoại trên màn hình có chút rung động, nguyên lai tâm cô ấy sáng như gương, nguyên lai chính mình ích kỷ hay sao? Cho dù trong lòng tràn ngập ủy khuất nhưng hắn vẫn nhận lỗi:

Tổ đội Cuốn Vân Thư : Nam Nam, thực xin lỗi, chồng không phải cố ý Chồng chỉ là thực sợ hãi mất đi vợ.

Cơn tức giận của Nam Nam nhanh chóng tan biến, cô chính là thế, xỏ ra hết liền xong, mềm lòng nói.

Tổ đội Nhị Nam : thật có lỗi. Tôi cũng quá khích , chỉ là đừng hoài nghi nữa, trò chơi mọi người vui vẻ là đủ rồi.

Tổ đội Cuốn Vân Thư : nha, Nam Nam, chúng ta lên YY đi, nghe thanh âm đối phương, hoặc là cho chồng add QQ của vợ cũng được.

Ai? Tình huống này là tình huống gì đây? Có nhanh quá không?! Cô trợn tròn mắt.....

22. Chương 22: Chương 22

Đạo này cô rất mãn nguyện, Mộ Vũ Ôn Nhu hết gây sự, đại thần cũng đóng tốt vai trò ca ca của mình làm cho cô có điểm tin tưởng. Lúc kết hôn cứ nghĩ anh ta là kẻ phá đám thì bây giờ cô tự cười nhạo chính mình nhỏ nhen. Đương nhiên cô chẳng biết chuyện anh đã đạo hào Mộ Vũ, anh lại không giống như con nít suốt ngày đeo lấy cô.

Đó là bề ngoài mà cô thấy. Sóng ngầm giữa hai người nam nhân vẫn đang tiếp diễn, ở dã ngoại đại thần đã “vô ý” “lỡ tay” giết hắc không chỉ một hai lần, mà hắc cũng chẳng vừa, dùng cái miệng độc đến dên mạng rêu rao khắp nơi. Đôi khi nam nhân đấu với nhau chỉ gây thơ vậy thôi (_) Mà mới cưới một tuần đã đòi lên YY hay QQ rồi sao? Đừng nha ~ Cũng khó trách người ta đưa ra yêu cầu như thế vì một phần là do cô đâu.

Mặc Vân thấy Nam Nam im lặng thì lên tiếng giục:

Tổ đội Cuốn Vân Thư : nếu vợ chưa tin tưởng chồng thì chồng không ép nữa. Hôm nay là do chồng không đúng, vợ đừng để trong lòng a *thật có lỗi*

Tổ đội Nhị Nam : cho vợ chút thời gian, tiểu mỹ nhân.

Tổ đội Cuốn Vân Thư : giao dịch nè, mau thăng con hổ này lên 55 cấp đi *mỉm cười*

Đúng lúc này, có tin nhắn Mèo Con Phấn Hồng gửi tới:

“Lưu Niên, chúng ta tổ chức bang chiến với Tương Tư Hải, cậu đi được không *cười to*”

Hắc quen nàng lúc mới tập chơi, cũng biết thói quen của hắc chính là ít xem kênh bang, mặc kệ chuyện gì liên quan đến bang hắc luôn góp mặt. Bang chiến với bang của đại thần, cũng tốt a, sống mái với nhau một trận xem sao, dù đã lâu không PK nhưng giết vài thủ hạ của đại thần vẫn là không khó đi! Vì thế Mặc Vân kéo Nam Nam vào góp vui.

Nam Nam lập tức đồng ý, chuyện này náo nhiệt lắm đây. Một năm trước cô cũng từng tham gia nhưng khi đó chưa ra phụ bản bang chiến, khi đó là đánh dã chiến, hiện tại đã có chiến trường riêng, trong thời gian quy định ai có số điểm cao nhất là thắng.

Mọi người đang thảo luận rất sôi nổi, ngay cả tiểu mỹ nhân cũng góp vui, cô khó lắm mới chen vô được câu:

Bang phái Nhị Nam : cho hỏi chút, bang ta đánh với bang nào?

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : ủa Lưu Niên chưa nói với em sao? Là Tương Tư Hải.

Bang phái Nhị Nam : ồ

Tuy rằng cô đơn giản “ồ” một tiếng nhưng trong lòng nổ ầm một tiếng, chênh lệch quá đi mất, không lẽ hai bang đang có mâu thuẫn?

Bang phái Ta Suất : thu mua S của chúng ta, còn luôn cướp bãi train, hôn lễ Lưu Niên thì đến quấy rối, hôm nay nợ cũ nợ mới tính luôn một lần!

Nguyên lai mối hận chất chứa đã lâu

Bang phái Vân Phá Nguyệt : mấy đứa nói một bầy cùng tiến lên cũng không thể bém chết đại thần?

Bang phái Cửu Ngô Chí Tôn : đúng đó Tiểu Nguyệt, tôi có nhiệm vụ giữ chặt, cô thượng anh ta đi, làm đến khi nào tinh tấn nhân vong thì thôi *cười to**cười to*

Bang phái Vân Phá Nguyệt : *nôn mửa**nhe răng**giận* sắc lang sắc lang, đàn ông đều không thuần khiết!!

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : miêu tử, nhanh chóng khai chiến đi, em muốn PK ngay bây giờ.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : đã tuyên chiến đang chờ bên kia phản ứng, hiện tại mọi người nhanh chuẩn bị, đi tiểu thì đi tiểu, uống nước thì uống nước, một hồi đừng phân tâm, hết thấy nghe chỉ huy!

Bang phái Rất Nhỏ ~ Oo : á, bang chủ, trình tự có chút vấn đề?

Bang phái Thanh Đảo Hư Trúc : *cười to**cười to*

Bang phái Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt : Thanh Đảo Hư Trúc, cậu kêu Sơn Đông Kiều Phong mau trả tiền cho tớ!!! Đừng tưởng không lên tuyến là xong!

Bang phái Thanh Đảo Hư Trúc : cậu ta bị đạo hào , tiền của cậu chỉ sợ mãi không lấy lại được...

Bang phái Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt : vô liêm sỉ! *khóc lớn*

Nam Nam hỏi cho kỹ tình hình ở kênh đội:

Tổ đội Nhị Nam : bang chiến đánh như thế nào?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : trước kia vợ có chơi mà?

Tổ đội Nhị Nam : hồi đó không có phụ bản cho bang chiến.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : đến Lạc Dương nhấp vô NPC bang chiến đi, khi vào được rồi thì vợ lo thu thập khoáng là ok.

Nam Nam đến chỗ NPC thì thấy Lưu Niên đã ẩn đi trang phục một và đang mặc khôi giáp. Tuy Thiên Long thiết kế khôi giáp rất xấu nhưng tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, nhìn càng lâu cô càng cảm thấy si mê(Mô tác giả: nha đầu, người đã lung sâu vào vòng luyến, mặc -).

Tổ đội Nhị Nam : chồng quá suất.

Lúc cô thổ lộ hần đường như không để ý mà thêm một Nga Mi cấp 100 vào đội.

Tổ đội Nhị Nam : ???

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : Vũ tử, phiền tử một lát.

Tổ đội Vũ Phương Hoàng : *mỉm cười**cười khê thè lưỡi* đương nhiên, Lưu Niên yếu như vậy làm sao tôi bỏ mặc cậu được.

Nhất thời oán khí nổi lên:

Tổ đội Nhị Nam : tôi thêm huyết cho cậu là đủ rồi, phiền người khác làm cái gì?

Tổ đội Vũ Phương Hoàng : ôi, cô vợ nhỏ đang ghen tị *cười to* ta mới vào bang nhưng do Mèo Con tiến cử à *đắc ý*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : vợ à, vợ thêm huyết không kịp đâu, hơn nữa vào rồi vợ đi lấy quặng mà, chồng đi giết cở, chúng ta không cùng nhiệm vụ.

Tuy rằng hiểu đạo lý này nhưng cô cảm thấy ủy khuất.

Cô tập trung trở lại thì mọi người đang nghe chỉ huy qua YY. Lúc này liên xúc động nên hạ cửa sổ game xuống, đăng nhập YY.

Lúc này, Tương Tư Hải đã tiếp nhận khiêu chiến. Đêm nay Tiểu Cẩm có tiết không thì đã ngồi hóng cuộc bang chiến này rồi.

Rất nhanh đã có nhiều người đứng chờ ở NPC bang chiến, trong đó có nhiều cái tên quen thuộc như: S Phải Khốc, Mị Hoắc, Bần Tăng, Lão Nạp, vì cùng xoát qua phụ bản cho nên có vài phần quen thuộc, thật muốn cùng bọn họ đánh nhau, chính mình trong lòng còn cảm thấy có chút bồn khoăn.

Lúc cô ngăn người, đại thần nhiệt tình thăm hỏi:

Phụ cận Đoạn Kiếm Ấm Lệ: tiểu nha đầu, đã lâu không gặp, nhớ ca không *mỉm cười*

Cô đang chuẩn bị đánh chữ đáp lại, nhưng đa số đã vào phụ bản cho nên cô cũng nhấp vào NPC truyền tống.

Chiến trường một mảnh hồng rực, chung quanh cô đều là người cùng bang, nhìn khắp một lượt nhưng không thấy tiểu mỹ nhân đâu. Hắn gọi cô tới nhưng trốn đâu mất rồi???

Cô mê mang hỏi:

Tổ đội Nhị Nam: nên làm cái gì bây giờ? Đi nơi nào lấy quặng?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên: vợ mở map lên, bên ta có địa phương tên là Xi Vưu, vợ chạy đến đó lấy quặng đi. Bên kia sẽ cho người ra phá mà chồng không thể đến được, vợ tự lo cho mình nha *hôn môi*

Tổ đội Vũ Phượng Hoàng: cấp bậc của vợ cậu quá thấp, hai người thực không xứng.

Nhìn đến những lời này, Nam Nam bốc hỏa lại vô lực phát hỏa, hiện tại cô cảm thấy ủy khuất nhiều hơn.

23. Chương 23: Chương 23

Đêm nay Mặc Vân thực cao hứng, lý do thì là bang chiến với Tương Tư Hải. Hiên ngang PK solo với Đoạn Kiếm Ấm Lệ chết là điều không thể nghĩ ngờ, nhưng là nhờ đoàn đội phối hợp đem cừu hận báo một lần sạch sẽ. Cho nên trong toàn bang ai có thao tác PK tốt đều xứng có một Nga Mi chuyên theo buff riêng, nhờ vậy Mặc Vân càng thêm nắm chắc phần thắng.

Nguyên nhân vì hắn đang trong trạng thái hưng phấn, lại còn thông qua YY chỉ huy mọi người, cho nên mới xem nhẹ cảm thụ của Nam Nam. Tuy rằng lúc trước dùng tiểu hào chọc cô tức giận, nhưng là thái độ nhận lỗi coi như thành khẩn.

Thẳng đến khi Vũ Phượng Hoàng nói Nam Nam không xứng với hắn, Mặc Vân có chút khó chịu, nhưng vị này là bạn của Mèo Con Phần Hồng, vì gả cho cái nam hào ở khác bang, gần nhất cái nam hào kia không chơi, cô ta liền ly hôn rồi đầu nhập vào Chiến Thiên Thánh Hỏa.

Vì nề mặt Mèo tỷ cho nên hắn không truy cứu, hưng phấn chỉ lo chỉ huy bang chiến, hơn nữa bang hắn đang có ưu thế. Hắn không biết là giây phút này đây đã lơ đi những ủy khuất của Nam Nam.

Đoạn Kiếm Ấm Lệ đang ở trung tâm cuộc chiến, hắn tìm cách tránh đi công kích của anh ta, chọn người bên phe địch mà tấn công, che chở cho thành viên đang ngồi trong xe được an toàn, lại còn được Vũ Phượng Hoàng phối hợp mới phát hiện kỹ thuật của cô quả nhiên không tồi, trạng thái huyết luôn đầy đủ, càng thêm kiên định có thể đánh bại đại thần.

Trung tâm chiến trường khí thế luôn hùng hực, song phương lấy quặng với khí thế ngất trời. Tuy rằng khu lấy quặng có quý danh bảo hộ, nhưng Tương Tư Hải không phải là ngồi không, mấy tiểu hào bị giết nhue ngóc, sau khi chết lại chạy ra lấy quặng tiếp, vòng tuần hoàn cứ mãi lặp đi lặp lại, thậm chí đã ở nửa đường còn bị chặn giết. Chỉ có Nhị Nam sẽ không mặc người dễ lên thốt tùy ý mổ xẻ, ai ai ít nhất cũng bị giết một lần nhưng cô chưa một lần bị giết!

Vừa mới bắt đầu trong lòng run sợ còn chưa chạy ra khu lấy quặng thì phát hiện toàn đội đã bị diệt, lập tức đoán được có người bên phe địch đang canh ở đó. Thật ra cô không chết là do đại thần đã căn dặn thành viên trong bang tuyệt không được ra tay với cô, ai vi phạm bị tống ra khỏi bang.

Cho nên, ở khu lấy quặng diễn ra một màn kỳ dị là, toàn bộ người Chiến Thiên Thánh Hỏa đang nằm phơi thây nhưng cái người tên Nhị Nam vẫn thảnh thơi lấy quặng –

Nam Nam thầm đổ mồ hôi hột, tuy không ai giết cô, bất quá bị một đám hồng danh vây quanh xem, tư vị này cũng không chịu nổi.

Rất nhanh bên ta truyền cho nhau tin tức đại thần rời bỏ trung tâm chiến trường đang dầu sôi lửa bỏng chạy đến khu lấy quặng phá rối, vì thế kéo cờ giao cho vài người trấn thủ là tạm ổn, Mèo Con Phần Hồng lập tức lệnh cho Mặc Tử Lưu Niên dẫn người đến khu lấy quặng bảo hộ.

Trong trận chiến này Chiến Thiên Thánh Hỏa mang tâm trạng là báo thù, nhưng với Tương Tư Hải thì đây chỉ là giao lưu hữu nghị. Cho nên Đoạn Thành Vũ phân mấy nhiệm vụ quan trọng cho người khác làm, chính mình nắm chặt cơ hội tiếp xúc với Trái Táo Nhỏ.

Mặc Vân đã sắp đến cảnh giới hoàn thiện, hơn nữa còn có Vũ Phượng Hoàng trợ giúp, tuy hần chỉ mới 89 cấp, nhưng Tiêu Dao là phái khổng chế khá tốt cho nên hần giết không ít địch nhân. Bất quá khi hần nhìn thấy vợ của mình ra sức lấy quặng mà Đoạn Kiếm Ẩm Lệ cùng S Phải Khốc vây quanh liền từ từ nhú mày.

Lúc này mọi người có lên án vợ của hần tại sao không bị giết, trong lòng Mặc Vân hiểu nguyên do cho nên hần hơi mất hứng. Tuy bọn họ đang dùng kênh phụ cận nói chuyện, nhưng có ai cấm bọn họ dùng kênh mật đầu?

Trong lòng mang theo chút tức giận, hần tấn công đại thần, trên YY rống lên một câu: “Mọi người chú ý, toàn bộ tập trung vào đại thần, Hư Trúc, S giao cho cậu, Vũ tỷ, chú ý máu của em!”

Nam Nam không lên YY cho nên cô không biết hần đã nói cái gì. Bất quá nhìn thấy người của mình đã kéo đến đây, vừa rồi lại còn dùng kênh phụ cận nói chuyện với đại thần đầu.

Lại nói đêm nay cô có nhiều ủy khuất nên gặp được đại thần liền nói với nhau vài câu, còn cùng S ôn chuyện.

Lúc nói chuyện cô mới biết anh là thật tâm hữu nghị nha, cô cảm thấy người bang mình thật nhỏ mọn, nhưng là “chiến tranh” là “chiến tranh”, trước mắt bọn họ vẫn là địch nhân, hơn nữa nhìn tiểu mỹ nhân đã đến, Nam Nam lập tức mừng rỡ, rốt cục có cơ hội cùng hần kể vai chiến đấu, chỉ sợ đối tượng công kích của chồng mình là đại thần.

Đoạn Thành Vũ không phải là ngoạn gia KNB ngu dốt, trước giải quyết Nga Mi bên phe kia sau đó giải quyết Mặc Tử Lưu Niên. Vì thế Vũ Phượng Hoàng không thoát khỏi cái chết, lúc hần bị tấn công vẫn có người thêm huyết, nhìn kỹ lại hóa ra là cô!

Song kiếm hợp bích rốt cục đại thần bị đo ván, mọi người liền tung hô, ngay cả Mặc Vân cũng ở trên YY cười một tiếng, đáng tiếc Nam Nam không nghe được, thanh âm của hần thực đơn thuần làm cho tầng lớp lãnh đạo một phen rung động.

Đương nhiên, Mặc Vân không quên khen ngợi vợ của mình, thời khắc máu chốt là do cô thêm huyết nha, tuy thêm khá ít. May mắn cô đã học xong kỹ năng buff cao cấp là Thanh Tâm Phổ Thiện Chú, buff theo phần trăm máu, chứ một mình Xưng Hư Dưỡng Khí mỗi lần buff +2000 máu thì làm sao mà đủ.

Song phương lúc này đang bằng điểm nhau.

Bởi vì đại thần đã bị giết cho nên bang cô tranh thủ chạy ra lấy quặng. Mặc Tử Lưu Niên quyết định ở lại, hần vừa nhìn cô lấy quặng vừa khen ngợi, không hiểu sao qua đêm nay hai người ẩn ẩn tăng gần cách còn có chút hờn giận.

Vũ Phượng Hoàng sống lại thấy hần khen ngợi cô lập tức ganh tỵ:

Tổ đội Vũ Phượng Hoàng : Lưu Niên, em không công bằng, em khen cô vợ nhỏ của em mà người ta có cảm kích đâu, chỉ bằng khen chị đi *mỉm cười*

Nam Nam rốt cục bùng nổ:

Tổ đội Nhị Nam : ê, tôi không phải là cô vợ nhỏ linh tinh gì đó, tôi là vợ chính thức của em ấy, mời cô trong lúc nói chuyện chú ý tý.

Tổ đội Vũ Phượng Hoàng : cấp bậc của cô quá thấp nên tôi gọi vậy thì có gì sai? Lưu Niên, thấy chưa thấy chưa, cùng chị kết hôn đi (*^____^*)

Nhìn đến những lời này, Nam Nam hận không thể xuyên qua máy tính tát cô ta một cái, trước kia Mộ Vũ Ôn Nhu còn không làm cho cô tức giận đến vậy, là vì tiểu mỹ nhân kiên quyết từ chối cho nên cô thực thích, nhưng hôm nay, hắn lại ở trầm mặc, cũng không đứng ra bảo vệ, rõ ràng đã nhiều ngày dính lấy mình ngọt ngào qua lại, rõ ràng mới nói sợ mất mình, này tính cái gì!

Kỳ thật Mặc Vân có đứng ra bảo vệ nha, nhưng là trên YY đó, còn cố ý nói cho Mèo Con Phần Hồng nghe:

“Vũ tỷ, em nể chị là bạn của Mèo tỷ, nhưng là đừng nói chuyện kiểu đó với Nam Nam, đó là cô gái duy nhất em muốn lấy làm vợ, xin chị tôn trọng cô ấy.”

Hắn sợ dĩ không đánh chữ là vì thấy đại thần đã trở lại, liền chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến, không rảnh tay đánh chữ mà là dùng kỹ năng.

Nam Nam đang chuẩn bị chửi nhau, bây giờ còn quản cái gì hình tượng, nếu em ấy không muốn đứng ra, đương nhiên cô không phải thánh mẫu chờ người ta ăn hiếp! Nhưng nhìn thấy mọi người đang bị đại thần tấn công. Tuy trong lòng tuy tức giận nhưng là do quen tay nên cô buff cho Mặc Tử Lưu Niên. Trong lòng hắn thầm cầu nguyện cô sẽ cầm cự đến lúc viện binh kéo đến.

Bỗng nhiên thanh máu giảm rất nhanh mới phát hiện cô đã ngừng buff! Cô đứng im phía sau, đại thần cũng đâu có công kích cô, thậm chí cũng chẳng có ai mở kỹ năng quần công ảnh hưởng đến cô ấy, thế thì tại sao lại đứng im!

Mặc Vân đáy lòng lạnh lẽo đồng thời Mặc Tử Lưu Niên đã ngã xuống đất, hắn muốn biết, trong lúc đó cô và đại thần có cái gì mờ ám. Hắn đã nghi ngờ từ lúc đại thần đến hôn lễ của hắn quấy rối, hắn cũng không có hỏi qua Nam Nam, đại thần đối cô là tình ý nồng đậm, mà cô lại xem anh ta như một người anh rộng lượng, chung quy hắn vẫn có chút hẹp hòi.

Mang theo cổ lửa giận sống lại, Mặc Vân muốn chát vắn cô nhưng phát hiện cô đã logout.

Bang chiến kết thúc là Tương Tư Hải thắng, Chiến Thiên Thánh Hỏa vẫn rất không phục, hắn cũng không ngăn được người trong bang chia mũi nhọn vào Nam Nam.

Trong lúc bang chiến phe địch không giết cô cộng thêm mấy lời Phần Hồng nói lúc trước, rất nhiều người đang suy đoán quan hệ của cô với đại thần, lại còn Vũ Phượng Hoàng châm dầu vào lửa, nói ra câu nào đều là ẩn ý Lưu Niên bị vợ cho đội nón xanh.

Nhìn người ngoài nói lời khó nghe về Nam Nam, trong lòng khó chịu nhưng chẳng có lý do phản bác, trong cuộc chiến Nam Nam có cống hiến lớn nhất nhưng vì đối phương không giết cô cho nên mới có thành tích đó, căn bản không hề có lực thuyết phục.

Cuối cùng hắn tức giận rống lên: Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : đủ rồi, vợ của tôi, tôi sẽ quản, mấy người câm miệng hết đi!

24. Chương 24: Chương 24

Lúc về tới Tiểu Cầm kinh ngạc “di” một tiếng, bởi vì Nam Nam lúc nào cũng dán mắt vào máy tính nhưng hôm nay lại tắt máy tính và đang nằm trên giường.

Tiểu Cầm nói giọng trào phúng:

“Hôm nay logout sớm vậy.”

Nam Nam vẫn im lặng, Tiểu Cầm đi đến bên giường lay lay nhưng cô không phản ứng.

“Đang ngủ?” Tiểu Cầm nghiêng đầu hỏi Sinh vật số 1.

“Chắc vậy, hơn 9 giờ đã leo lên giường, có lẽ đang ngủ đi.”

“Ha, hôm nay con cú bị trúng gió sao ta?” Tiểu Cầm nói thầm vài tiếng liền không tái quấy rầy Nam Nam nữa, đi làm chuyện của mình, vậy Nam Nam rốt cục có ngủ hay không? Đáp án là không biết, cô không muốn lên tiếng hay nhúc nhích, tựa hồ trải qua đã kích quá lớn, rung động quá lớn, cuộn mình ở trong chăn, muốn cho đầu óc hỗn loạn trở nên bình tĩnh.

Chuyện Lưu Niên dùng acc nhỏ thử cô đã khiến cô bức mình và những ủy khuất trong khi diễn ra bang chiến, cái người Vũ Phượng Hoàng thật là làm người ta chán ghét, còn chuyện đại thần và Lưu Niên trong lúc đánh nhau lại gửi cho cô một dòng mật ngữ sau.

Tư tán gẫu Đoạn Kiếm Ẩm Lệ hướng người nói: tiểu quả táo, em thật sự có cố gắng, sự cố gắng của em, ca ca đã nhìn thấy rõ cho nên tâm vô cùng đau *trái tim*

Khi nhìn thấy dòng chữ này, cô đã đoán ra được tất cả, cho nên cô chọn logout để trốn tránh. Ông trời đúng là hay trêu đùa con người, cô lại có cái mệnh đào hoa sao?

Thật loạn! Thật phiền toái!

Nam Nam vùi đầu vào chăn thật sâu, ngày mai phải đối mặt với mọi thứ bằng cách nào đây? Rất muốn không chơi nữa! Nhưng làm sao bỏ tiểu mỹ nhân được, đứa nhỏ này mang lại cho cô rất nhiều cảm xúc, mà ngay cả giọng nói cô cũng chưa từng nghe qua.

Ai nha, lúc này vội quá YY còn chưa tắt, đã hẹn ngày mai cùng tiểu mỹ nhân nói chuyện, nên để lại một chút ấn tượng cho nhau chứ nhỉ. Thực ra chơi game lâu vậy rồi mà cô chưa từng thưởng YY đâu, hậu quả là nhiều người cứ nghĩ cô là gay.

Hôm sau, cô thẳng thắn khai báo cho Tiểu Cầm biết, đương nhiên Tiểu Cầm cũng là dị thường khiếp sợ, không nghĩ tới «rác rưởi» lúc trước lại là đại thần, ơ không đúng, nếu giống như lời anh ta nói thì đó chỉ là hiểu lầm, Nam Nam chẳng phải nên cùng anh ta làm lành sao?

“Nhưng anh ta tỏ tình với tớ! Cậu nói xem tớ nên đối xử với anh ta bằng thái độ gì.”

“Có sao nói vậy?” Tiểu Cầm nghiêm mặt nói: “Mặc kệ là Đoạn Kiếm Ẩm Lệ hay Mặc Tiểu Trư, cậu phải nhất kích tất sát.”

Vì thế đến buổi tối, Lí Nam Nam đứng giờ mở ra YY rồi tạo cái phòng, nhưng không có ol game. Đây cũng là chủ ý Tiểu Cầm đưa ra, đừng đối phó với hai người cùng một lúc, tiêu diệt từng bộ phận, trước hết nói chuyện với Mặc tiểu trư.

Vì thế Tiểu Cầm ol game hẹn em ấy ra, Lí Nam Nam nắm chặt microphone, lòng bàn tay thì đổ đầy mồ hôi do quá khẩn trương.

Đồng dạng khẩn trương còn có Mặc Vân.

Bang phái đối Nhị Nam cảm giác nghi kỵ dần tiêu tán, dù sao cô là vợ của Mặc Vân, ngay cả Vũ Phượng Hoàng cũng đang an phận, phỏng chừng là miêu tỷ nhắc nhở cô ta đi. Bây giờ hẳn rất muốn nói chuyện với Nam Nam, miễn cho chính mình ghen khuất, tối thiểu cô ấy cũng phải giải thích lý do tối qua logout đột ngột.

Chờ mãi chẳng thấy cô ol nhưng hẳn nhận được tin nhắn của Tiểu Cầm:

“Mặc tiểu trư O(_)O ha ha ~”

Hắn rep lại: “Đêm nay không đi phụ bản với mấy người đâu, đang chờ vợ ol ^_”

“Ồ, em nên nói chuyện với cậu ấy đi, chuyện tối hôm qua chị đã biết, cậu ấy bị ủy khuất nhiều lắm đó.”

Cô ấy ủy khuất còn mình đây thì đang ghen khuất đây này, nhưng thái độ reply rất bình tĩnh:

“Em sẽ giải thích mọi thứ, chị đừng nghĩ nhiều nữa, hai đứa em vẫn tốt lắm ^_”

“Nha, em có nói chuyện qua YY với Đại Dũng không?”

“Đúng vậy, có một lần, chẳng lẽ chị muốn nghe giọng của em?”

“Vậy mau mau lên YY đi, vào phòng của Nhị Nam, sau đó muốn nói gì thì nói! Mà chị cũng muốn nghe giọng của em lắm (^o^)/~”

Tay Mặc Vân run run, nếu ngày hôm qua là hẳn mời cô lên YY thì còn chuẩn bị tâm lý trước, nhưng đây là chuyện bất ngờ, bất quá vẫn là rất hưng phấn! Khi chưa biết tin này còn đối Nam Nam có chút oán giận nhưng sau khi nghe xong liền tiêu tán, khẩn trương mở YY ra.

Sau khi báo cho Tiểu Cầm biết ID thì bị kéo vào một cái phòng, lập tức nghe được giọng nữ mềm mại, tinh tế ôn nhu, thực nữ vạn phần, đang kêu biệt hiệu của hắn:

“Mặc. Tiểu. Trư!!!”

Đây là Nam Nam? Nhưng có vẻ không phù hợp với hình tượng, giọng nói này nếu là Tiểu Yêu luôn chanh chua tựa hồ lại càng không phù hợp – -///

Nhìn kỹ lại Tiểu Yêu Li Li đã ở, còn có nhị ca Ứng Chi Cao Tường.

“Hi, chào chị.” Mặc kệ như thế nào, kêu chị cho chắc.

Nghe được thanh âm của tiểu mỹ nhân, trong phút chốc Nam Nam hít mạnh một hơi, hảo mạnh! Thanh âm trong sáng chỉ có ở tuổi thiếu niên, nhẹ nhàng khoan khoái, hảo một thanh âm sạch sẽ.

“Ha ha, mặc tiểu trư! Nhị tẩu của em muốn anh vào cho thêm náo nhiệt.” Không hề nghi ngờ đây là thanh âm của Đại Dĩnh.

“Cho anh nói lại đó?” Tiểu Cầm ôn nhu nói.

Vậy đây đúng là Tiểu Yêu a, thực sự khác một trời một vực.

“Chị dâu, chị thật khác so với tượng tưởng của em.” Mặc Vân mang theo ý cười nói, trong lòng càng như con thỏ nhỏ loạn trào, Nam Nam đâu, vợ mình đâu, sao cô ấy còn chưa chịu lên tiếng.

“Tiểu trư hay quá!” Tiểu Cầm vui vẻ cười rộ lên: “Cao Tường lúc trước còn không có nhanh bằng em đâu, sao em khẳng định được?”

“Chắc do trực giác của em khá nhạy.”

“Giọng nói của vợ anh có dễ nghe không, lúc trước anh còn nghi mình xuyên về cổ đại nữa đó.” Đại Dĩnh đắc ý dào dạt.

“Được rồi, không đùa em nữa, vợ chồng chị xin rút, hai người nói chuyện đi.” Tiểu Cầm nói xong, Đại Dĩnh chỉ ngáy ngốc kêu lên:

“Nam Nam, sao không nói gì đi, cũng chẳng chịu nói với tôi một câu?”

“Hử?”

Lấy bất biến ứng vạn biến, Lí Nam Nam chỉ có thể phát ra một âm tiết. Mặc Vân lại nho nhỏ kích động một phen, nghe được rồi nghe được rồi a.

“Ngu ngốc!” Tiểu Cầm gầm lên, làm cho Mặc Vân xấu hổ, thanh âm ôn nhu như thể dùng để măn chửi người quả là rất kích thích, nhưng đối với nhị ca hắn là một loại hưởng thụ đi.

“Câu cuối đây, tháng sau tôi đến thăm trường của hai người, nhớ tiếp đón tôi thật chu đáo!”

“Ha? Sao lại đến.Trường cho nhĩ?”

“Nam Nam đừng để ý đến hắn, tụi tôi biến đây, mặc tiểu trư bye bye.”

“Ừm, nhị ca, nhị tẩu 88.”

Mặc Vân này giờ đang thưởng thức giọng vợ mình, cũng là ôn nhu nhưng thế nào lại có chút quyến rũ?! Hắn bỗng cảm thấy quần bách còn có chút hâm mộ với Đại Dĩnh.

Bây giờ chỉ còn lại hai người bọn họ. Nam Nam không biết mở miệng như thế nào, tiểu cầm giáo huấn đại dũng đi, xem ra cũng không thể giúp năng.

“Việc kia. chị, buổi tối hảo.” Không có biện pháp, ai kêu Mặc Vân là nam sinh, vẫn là chủ động thì hơn.

Thật sự là rất mạnh, ước gì có thể cắn em ấy một ngụm! Nam Nam kiềm chế chảy máu mũi, tận lực làm cho giọng điệu bình tĩnh, mở miệng nói:

“Tiểu mỹ nhân, buổi tối hảo.”

Đầu bên kia Mặc Vân cũng muốn chảy máu mũi, không biết vì sao cảm thấy giọng nói của cô rất gợi cảm, rất có cảm xúc hướng cô cọt cọt.

“Sao hôm nay không ol game?”

“Ừm, hơi mệt.” Kỳ thật chỉ muốn tâm sự riêng với em ấy thôi, nhưng lại muốn trốn đại thần, nhưng ngưỡng ngưỡng mở miệng, đành tìm cách đánh trống lảng: “Bang chiến thắng hay thua?”

“Thua, ha ha.”

“Ô, ngày hôm qua thực xin lỗi, lúc ấy đầu óc của chị có hơi rối loạn, cho nên không có thêm huyết cho em.”

Nghe cô nói như vậy, Mặc Vân không có chút bất mãn, tuy ít nhiều có thể đoán được nguyên do, nhưng lại cảm thấy mình quá nhỏ nhen:

“Nam Nam, là tôi nên giải thích mới đúng, ngày hôm qua khiến chị chịu nhiều ủy khuất, thực xin lỗi.”

Hai người đơn giản nói thực xin lỗi, lập tức thoải mái, kỳ thật có ai sai đâu, đều là hiểu lầm, tựa hồ ngăn cách đã biến mất, hai trái tim cũng gần hơn một ít.

Nam Nam cười rộ lên, lúc đầu còn khấn trương nhưng bây giờ hai người đều nói chuyện rất thoải mái, thực thích!

Nhưng là, thoải mái thì thoải mái, nên nói rõ ràng mới đúng, Nam Nam liền gọn gàng dứt khoát:

“Sau khi bang chiến kết thúc, bọn họ khẳng định oán giận chị vì sao không chết? Có đúng không?”

“Game thôi, đừng quan tâm.”

“Mặc tiểu trư, chị muốn làm rõ chuyện này.”

“Tốt, chị nói đi.” Mặc Vân nhắm mắt lại, chỉ chăm chú hưởng thụ thanh âm của cô, thuận tiện hẳn cũng muốn nghe rõ ràng mọi chuyện.

“Thứ nhất, nếu Vũ Phượng Hoàng ở trong bang chị sẽ rời đi, chẳng muốn nhìn thấy cô ta nữa, cũng không muốn nhớ những gì cô ta nói.”

“Được, tôi và chị cùng đi, tôi cũng thực chán ghét cô ta.”

“Nhưng em cũng có công kiến bang.”

“Không có chị ở đó liền chẳng trọng yếu nữa.”

Này có tính là thổ lộ không? Nam Nam trong lòng một trận rung động, kỳ thật mặt Mặc Vân cũng đang nóng lên, nếu mặt đối mặt hẳn sẽ không dám nói những lời này.

“Lưu Niên, cảm ơn em.”

“Nghe chị kêu bằng tên thực nghe không quen ha ha, vậy chuyện thứ hai là?”

“Rồi, em nghĩ gì về quan hệ giữa chị và Đoạn Kiếm Âm Lệ?”

Hắn nhướn mày, vợ hắn thật sự quá thông minh, một kích đi thẳng vào vấn đề mấu chốt nhất. Vậy hắn sẽ thành thật nói ra:

“Khẳng định anh ta thích chị, mọi người đều nhìn ra được, hơn nữa lúc chị kết hôn anh ta còn chưa buông tha, nói thực, ở dạ ngoại tôi đã bị anh ta giết vài lần.”

“Vì sao em không nói với chị, chị còn nghĩ em với anh ta quan hệ tốt lắm, ha ha, chị thật ngốc, chị thực sự xem anh ta như anh trai, xem ra là chị khiến em chịu nhiều ủy khuất đi.” Nam Nam nói xin lỗi, sau đó tiếp tục: “Ngày hôm qua lúc thêm huyết anh ta mật cho chị. . . . là thổ lộ, cho nên lúc ấy khá loạn, Mặc tiểu trư, thực xin lỗi.” Cô cố ý giản lược những chuyện râu ria, chỉ nói những gì cần nói, thế là đủ.

“Chị à.”

“Hử?”

“Chồng thích vợ.”

“Chị cũng thực thích em.”

Mặc Vân khẽ nhếch khóe miệng, hẳn không thể khống chế không cho người khác thích cô, nhưng cô thích hẳn là đủ rồi.

“Vậy, chị ơi, chị kêu em là chồng đi?”

Bên kia trầm mặc, lại trầm mặc, không sao, hẳn rất nhẫn nại. Rốt cục, cô thì thảo:

“Chồng.”

Một tia gợi cảm, một tia mềm mại, rất dụ hoặc. Mặc Vân cảm thấy thực mất mặt, bởi vì, hạ thể cứng lên rồi.

25. Chương 25: Chương 25

Thanh âm của mình có gợi cảm hay không Nam Nam không để ý. Tuy thanh âm cô đặc biệt tốt từng trải qua huấn luyện thanh nhạc, nhưng cô cảm thấy không có bao nhiêu đặc biệt, từng có người nói thanh âm cô dễ nghe, cô lại lý giải là mình hát hay. Bất quá lần đầu nghe được rất có hương vị, nhưng là tiếp xúc lâu rồi bị cô la hét thì chẳng mấy đặc biệt nữa.

Hơn nữa, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, a không, là thanh âm hóa thành thần thánh, cho nên mới cảm thấy mê người cùng gợi cảm, mới làm cho hẳn phản ứng.

Dọa người, thật sự rất dọa người!

Mặc Vân tự nhận mình là một đứa bé ngoan, đến tuổi này cũng đã duyệt qua vô số AV, sớm đến cảnh giới lòng không loạn, mắt không nháy lại bởi vì thanh âm của một cô gái mà khiến tiểu kê kê cứng lên.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói với Nam Nam: “Chị à, mẹ em có việc, trở về rồi nói tiếp.” Hẳn thiếu chút nữa nói thành “Mẹ em kêu em về ăn cơm.” – -///

“Ừm, đi đi, con trai ngoan.” Nam Nam cười nói, nhớ tới trước kia Tiểu Cầm từng nói em ấy rất hiếu thảo, giọng điệu liền mang theo tia đùa giỡn, chính điều này lại càng kích thích Mặc Vân, làm hại hẳn phải chạy trốn chết, bỏ điện thoại xuống, đi vào WC rửa mặt cho tỉnh táo lại, nếu không hẳn thật muốn lập tức lấy tay tự giúp mình giải quyết o()o

Mặc Vân bên này đang cố bình ổn dục vọng, Nam Nam bên kia bỗng nhiên phát hiện ra vấn đề, em trai đã học đại học nhưng vẫn ở với mẹ? Nếu không sao lại nói như thế.

Ồ, không thể nào, nam sinh đã lớn rồi còn chưa tự lập?

Chờ bên kia có dấu hiệu trở lại, Nam Nam nôn nóng hỏi:

“Mặc tiểu trư, về rồi à!”

“Ha ha, nhớ sao?”

“À. Ủ.” Nam Nam bỗng nhiên khó mở lời, mỗi lần em ấy nói chuyện đều khiến cô say mê, nguyên lai chính mình cũng thích người ta.

“Vợ ơi, đừng dối xưng hô hoài như vậy mà hãy gọi một kiểu thôi.” Mặc Vân nói xong liền hối hận, sợ cô lại gọi mình là ‘chồng’ khiến mình liên tục bị kích thích thì làm sao, nhưng vẫn mong cô sẽ gọi vậy.

“Vậy em hy vọng chị gọi em là gì?”

“Chồng.” Á, nói mà không nghĩ, Mặc Vân quẫn bách.

“Ủ. Được.” Nam Nam trong lòng ngọt ngào: “Bất quá, em phải thành thật trả lời chị câu này.”

“Nói đi?”

“Có phải em còn ở với mẹ? Chỉ là muốn hỏi một chút mong em đừng giận, bởi vì đây không phải là thời gian nghỉ nhưng mẹ em lại ở đây.”

Tuy rằng biết hỏi như vậy có chút không lễ phép, nhưng là cô hiểu được chính mình đối hấn động tâm, nếu gần là trên Internet quen biết dù sao không đủ, có Tiểu Cẩm cùng Đại Dũng làm gương nên nàng đối mối quan hệ này có chút chờ mong, nguyện ý tin tưởng. Nhưng cô cần phải biết em ấy là người ra sao, hôm nay quyết định cùng em ấy nói chuyện cũng là mang tâm tìm hiểu.

Mặc Vân trầm mặc, vừa rồi nhất thời nóng vội nói bừa cái cớ để rời đi, lại không nghĩ rằng sẽ bị cô phát hiện, liệu có nên nói thật? Để tay lên ngực tự hỏi đương nhiên muốn cùng cô gái này phát triển, nhưng là vạn nhất cô xem thường hấn thì phải biết làm sao, khiến cả hai nảy sinh khoảng cách thì biết làm thế nào?

Hấn trầm mặc, cô cũng trầm mặc, đáy lòng bồn chồn.

“Em không có học đại học.” Mặc Vân quyết định thẳng thắn thành khẩn khai báo, đã thật tâm theo đuổi thì làm sao gạt cô cho được, nên nói ra để cô có quyền lựa chọn.

“Như vậy a, chị đây trước có chút hiểu lầm. Chồng à, thật có lỗi.” Nam Nam nhất thời hiểu rõ, trách không được trước kia vô tình đề cập chuyện em ấy đại học, em ấy đã lảng sang chuyện khác, thì ra là thế.

Mặc Vân cảm thấy vui sướng khi cô gọi mình là ‘chồng’, ngoài miệng hỏi lại: “Chị đang. xem thường em?”

“Sao?” Lí Nam Nam nghe hấn hỏi, trong lòng càng thêm hiểu rõ, nguyên lai em ấy đang sợ điều này, tuy biết em ấy không học đại học có chút thất vọng cùng tiếc nuối, nhưng là hết cách rồi, tư tưởng của người Trung Quốc vốn là thế mà, dù sao em ấy cũng là một đứa nhỏ thành thật!

Vì thế Nam Nam nói: “Em đang lo lắng cái gì, chị đâu có tư tưởng phong kiến, lên đại là giỏi sao? Tốt nghiệp xong ai chẳng lo tìm việc, hồ sơ xin việc như đá chìm đáy biển, có việc rồi phải trải qua khảo nghiệm địa ngục, không có thực lực liền bị đá ra. Phóng nhân nhìn lại sinh viên toàn dồn hết tinh lực của tuổi trẻ vào tiểu thuyết cùng trò chơi, nữ sinh giả thanh cao, nam sinh tìm bạn gái để lên giường không chịu thì bye bye, một mặt ghét bỏ nữ sinh trong lớp như khùng long nhưng cam lòng a đưa để hỏi bài. Rõ ràng chính mình không thật lòng nhưng giả một bộ bị người ta phản bội, đây là khái niệm về sinh viên, hừ, có gì tốt!”

Ồ.

Mặc Vân bị những lời này lâm vào đám sương mù, nhất thời chẳng biết phản ứng thế nào, mơ hồ lên tiếng: “Chị nói là. nói là.”

Ai nha, nhất thời kích động a! Nam Nam phát ra một tiếng rầu rĩ cùng thở dài, gục đầu xuống bàn.

Tiểu Cẩm vừa mới cũng nghe một trận diễn thuyết đầy sục sôi vẫn còn đang khiếp sợ thì thấy Nam Nam gục đầu vào bàn, không khỏi hướng Đại Dũng ở đầu dây bên kia rên lên: “Điên rồi, Nam Nam đang động kinh!”

“Chị ơi, chị không sao chứ?” Mặc Vân thanh tỉnh lại liền quan tâm hỏi, bởi vì nghe được bên kia phát ra thanh âm rầu rĩ.

“A ha ha, tiểu mỹ nhân, vừa rồi phát sinh chuyện gì?”

“Không. Không có gì.” Mặt hắn có chút co rút, rốt cục nhin không được cười ha hả: “Vợ à, vợ rất đáng yêu!!! Ha ha.”

Ồ. Nam Nam yên lòng cười gượng. Tiểu Cẩm nhu nhu thái dương, thuật lại cho Đại Dũng: “Động kinh xong, chúng ta tiếp tục.”

Rốt cục hai người cười xong, Mặc Vân cảm thấy thoải mái hơn nhiều, chọn thoát game chú tâm nói chuyện cùng cô. Vô cùng đơn giản đem tình huống nói sơ lược cho cô biết, cũng làm cho Nam Nam cảm động, nguyên lai Mặc tiểu trư lúc nhỏ thật đáng thương.

Sau đó hai người càng nói càng hăng say khiến mấy sinh vật trong phòng ghé mắt nhìn vài lượt, cuối cùng bọn họ trao đổi nick QQ, quyết định về sau thường xuyên trao đổi, còn phần số điện thoại thì thôi đi, bởi vì phòng kí túc xá hạn chế điện, cô khéo léo không hỏi.

Bất quá trước đừng phát triển nhanh như vậy cũng tốt, trong mơ chẳng biết thấy cái gì mà cười há há, khiến Tiểu Cẩm ở trong chăn nói chuyện với Đại Dũng rên rỉ: “Ồ ô, khẳng định trong mơ Nam Nam đang động kinh, thật đáng sợ.”

Nhờ YY, làm cho quan hệ giữa cô và em ấy càng khăng khít, Đoạn Thành Vũ biết việc này, bất quá, anh cũng có kế hoạch của chính mình.

Nếu nói trở về vùng giải phóng cũ lại hội ngộ em ấy là điều ngoài ý muốn, nhưng là ông trời cho anh một cái cơ hội, anh rất giỏi bắt lấy cơ hội và hảo hảo lợi dụng. Cho nên mới có một phen thông báo thâm tình kia, tiếp theo ở hôn lễ quấy rối, chế tạo đường dẫn dư luận, thậm chí ngay cả tràng bang chiến kia đều cho anh cố ý khiêu khích Mèo Con Phấn Hồng. Tìm thời cơ thông báo cho cô biết, cô lập tức bỏ lại “Mặc Tử Lưu Niên” logout, kế hoạch của hắn thành công.

Cho dù anh không đoán được đó cũng tạo cơ hội cho cô và hắn tiến sâu thêm một bước, nhưng kế hoạch của anh chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Chờ Nam Nam ol game, bang hội liền phản ứng.

Bang phái Vũ Phượng Hoàng : nha, tiểu Nga Mi phản bội chúng ta đã login!

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : Tiểu Vũ, đừng nói vậy.

Bang phái Vũ Phượng Hoàng : Mèo Con, cậu đừng có tốt bụng quá, cái gì nên nói thì nói, làm bang chủ phải quyết đoán mới được!

Bang phái Thanh Đảo Hư Trúc : *đỉnh* *đỉnh* *đỉnh* cái con đó sao còn chưa chịu ra mặt nói rõ!

Lúc này Nam Nam đang ở QQ nói chuyện với Mặc Vân, nói chuyện đến cao hứng:

“Tiểu mỹ nhân, buổi tối tốt lành.”

“Gọi là chồng, vợ lại quên!”

“Hi hi, chồng à, hôm nay ol sớm thế.”

“Ừm, hôm nay ít việc, về nhà sớm chút, hơn nữa đang nhớ vợ, đương nhiên tranh thủ ol sớm!” Hôm qua cùng Nam Nam làm rõ, thực là một cái quyết định chính xác, như bây giờ nói chuyện với nhau hảo hảo thoải mái. Bất quá thâm tình đang tốt lại nhìn kênh bang hội bị đập tan không ít, lập tức đánh trả:

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : Hư Trúc, phiền cậu đừng dùng xưng hô ‘con đó’, cô ấy là vợ của tôi, xin cậu hãy tôn trọng.

Bang phái Thanh Đảo Hư Trúc : vậy kêu cô ta ra mặt giải thích đi, vì sao phản bội chúng ta!

Thanh Đảo Hư Trúc vào trước Vũ Phượng Hoàng gia nhập Chiến Thiên Thánh Hỏa, hai ngày nay cũng do bọn họ châm dầu vào lửa, nhưng là trước kia quan hệ với Nam Nam không đến nỗi nào, Lúc Mỗ Vũ Ôn Nhu còn ở, còn có thể cùng Nam Nam nói chuyện, nhưng hiện tại lại lạnh nhạt. Mặc Vân biết những người đối Nam Nam có nghi kỵ, trước ngại tổn hại mặt mũi nên không có gay gắt như bây giờ.

“Vợ ơi, trong bang có người gây rối, nhằm vào vợ đấy, vào nói lý luận làm rõ trắng đen đi.” Mặc Vân nói như vậy cũng không phải không bao che cho cô, mà là biết tính tình cô ra sao nên để cô tự trút giận.

“Ừ, đã nhìn thấy, hừ hừ.” Nam Nam vừa nói vừa đánh bàn phím:

Bang phái Nhị Nam : xin hỏi tôi phản bội là phản bội như thế nào?

Bang phái Vũ Phụng Hoàng : như thế nào, cơ hồ mọi người đều biết cô và Đoạn Kiếm Ẩm Lệ có một chân, cô nói chiến thuật cho anh ta biết, cô còn dám nói không phản bội bang, không phản bội Lưu Niên?

Bang phái Nhị Nam : đầu tiên, bang chiến sắp diễn ra tôi mới biết, cũng không lên YY, chiến thuật gì cũng không biết, thì báo kiểu gì? Với lại, tôi là mới chơi game này, mọi người đều biết, lần đầu vào phụ bản bang chiến biết cái gì mà làm nội gián? Còn có ngày đó tôi lấy quặng nhiều nhất, cống hiến lớn nhất, tích rất nhiều điểm, hai từ phản bội thực buồn cười!

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : Đoạn Kiếm Ẩm Lệ quấy rối vợ tôi mà, mấy người ăn no không có chuyện gì thì im đi, đừng vu oan người khác. Vợ à, chồng yêu vợ *trái tim*

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : đủ, chuyện này cứ như vậy mà quên đi, game thôi, chủ yếu tìm vui vẻ.

26. Chương 26: Chương 26

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : đúng, game thôi, cũng không muốn gây mâu thuẫn với ai, mời mọi người cân nhắc.

Bang phái Vũ Phụng Hoàng : Lưu Niên, tôi nghe Mèo Con nói cậu là người hiểu lý lẽ, nhưng mấy câu đó tôi nghe chướng tai lắm.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : Miêu tử, mọi người nói rất đúng, tử quá mềm lòng, bang này của tử cũng là của tôi, tôi đành làm người ác vậy.

Bang phái Vũ Phụng Hoàng :bởi vì trái với bang quy, sẽ bị khai trừ ra khỏi bang.

Bang phái Thanh Đảo Hư Trúc :bởi vì trái với bang quy, sẽ bị khai trừ ra khỏi bang.

Mặc Vân thân là phó bang chủ, tất nhiên chẳng do dự đem bọn họ đá ra.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : ai đồng ý với Vũ Phụng Hoàng tôi sẽ đá người đó. Cho là tôi giết gà dọa khỉ đi.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : Lưu Niên, em.

Bang phái Ta Suất : vì hồng nhan mà nổi cơn thịnh nộ *cười to*

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : Miêu tử, từ lúc mới chơi đến giờ tôi rất cảm kích tử, lâu như vậy, tôi cũng luôn luôn kính trọng các người, chính là lần này bạn của tử khiêu khích tôi.

Bang phái Vân Phá Nguyệt : xem ra cậu thực thích Nam Nam, ha ha.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên : Miêu tử có thể cho cô ta trở về, đương nhiên điều kiện tiên quyết là tôi không phải người trong bang này. Chiến Thiên Thánh Hỏa, thật vui khi quen biết mọi người, chúc mọi người chơi vui vẻ, hẹn gặp lại.

Bang phái Mặc Tử Lưu Niên cùng bốn bang bất đồng chí hướng nên đã rời khỏi.

“Di, nhanh như vậy liền lui, chị đây cũng lui.” Nam Nam nhìn màn hình đối với ông nghe nói với Mặc Vân. Hôm qua, bọn họ đã biết tên thật của nhau.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : Nhị Nam, em còn ở nên chị có lời muốn nói.

Mặc Vân ở bên kia hỏi Nam Nam muốn làm gì, lại nghe Nam Nam nói: “Đợi chút, có người muốn nói với chị.”

Bang phái Nhị Nam : bang chủ có việc xin nói mau, tôi sẽ rời khỏi ngay lập tức.

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : tôi chính là muốn nói cô mau rời đi, từ khi cô tham gia, bang này chẳng còn bình yên nữa!

Nam Nam trái tim băng giá, nhớ lại chính mình gia nhập Chiến Thiên Thánh Hỏa thật là nỗ lực xây dựng, nhưng mọi việc đều do cô sai hay sao? Cố ý gây chuyện sao? Thường ngày cũng khá hòa đồng, có nói có cười, cô và em trai kết hôn còn xoát loa không ngừng để chúc mừng? Thì ra trên mạng đều dối trá vậy sao?!

Bang phái Nhị Nam : ha ha, mấy người tự vấn lương tâm chính mình đi, tôi làm gì để phải xin lỗi mấy người? Cố ý cãi nhau hay đánh nhau? Bán đứng bang? Tôi mỗi ngày đều kiên trì chạy thương làm nhiệm vụ, mở ra xem xem cống hiến của tôi ít sao, mà các người lại là bao nhiêu!

Bang phái Mèo Con Phấn Hồng : mời cô đi cho!

Bang phái Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt : đừng nói “các người”, tôi cũng chưa nói cô cái gì.

Bang phái Nhị Nam : đây là lần cuối gọi cô là ‘bang chủ’, cảm ơn cô đã nỗ lực, có lẽ là cho Lưu Niên mất mũi, ngoài một tầng Internet còn một tầng da bụng, tôi không thể nhìn thấu mấy người, hơn nữa cách làm người của tôi cũng không đến phiên mấy người dạy, tái kiến!

Bang phái Nhị Nam cùng bốn bang bất đồng chí hướng nên đã rời khỏi.

Tốt rồi, cuối cùng được thanh tịnh, Nam Nam lắc đầu cười khổ, gia nhập cái bang này, Phấn Hồng Mèo Con cho rằng cô mang đến rắc rối, làm sao cô điều khiển mọi thứ được chứ. Game chủ yếu là tìm vui vẻ, nếu không hợp thì đường ai nấy đi, mắt không thấy tâm không phiền.

Mặc Vân nghe cô cười khổ, không khỏi hỏi: “Bọn họ tìm vợ có chuyện gì? Cần chồng hỗ trợ không?”

“Sao. hết chuyện rồi tiểu mỹ nhân ơi.” Nghe được thanh âm em trai, Nam Nam lòng bình ổn, người mình coi trọng đang ở bên, trong Thiên Long này chỉ cần có thể là đáng mừng rồi: “Chị vừa rời bang, chờ ngày mai trạng thái không cho nhập bang biến mất chúng mình vào bang Tiểu Cầm đi, chị phải tìm một chỗ chạy thương.”

“Ha ha, vợ là cái cuồng nhân chạy thương, tiểu hào thì chạy được bao nhiêu chứ, vợ lo thăng cấp đi!” Mặc Vân cùng Nam Nam nói chuyện, vừa trả lời tin nhắn, cơ hồ là toàn an ủi, nhưng Mặc Vân không cần sự quan tâm đối trá đó, hẳn đối những người đó trả lời cho có lệ, hiện tại hẳn thầm nghĩ phải hảo hảo quý trọng Nam Nam.

Bỗng nhiên phát giác cô không lên tiếng, hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

“Ừ.” Nam Nam điều khiển Nhị Nam đi vào thành Tô Châu, người đến người đi thật náo nhiệt, nhưng cô lại cảm thấy cô đơn. Đêm nay là lần đầu tiên login sau bang chiến, cho nên không cùng Lưu Niên ở một nơi, hơn nữa hẳn ở bên kia đang trong phụ bản. Bất quá không nghĩ kêu hẳn lại đây, cho nên cảm thấy cô đơn.

“Muốn chồng đi cùng không, dù sao bọn nhị ca sắp xong rồi, ở đâu, chồng tổ vợ.” Mặc Vân tựa hồ nghe ra giọng nói của cô khá bất thường.

“Chị hỏi thật em nha, cấp bậc của chị có phải không xứng với em?”

Mặc Vân sững sốt, lập tức nhẹ giọng nói: “Chị ngốc quá, lo lắng cái này làm gì? Chị thường nói game mà thôi, để tâm quá sao được, cấp bậc thì từ từ luyện, nếu nói không xứng là không đúng.”

“A?” Nam Nam không phản ứng lại, đồng ý lời mời tổ đội của hẳn.

“Em chỉ có cái bằng trung học, chị thì học đại học trọng điểm, nhẽ ra em không xứng với chị mới đúng?” Mặc Vân nói những lời này bây giờ là muốn cô yên tâm, lại khó nén trong lòng một chút sầu lo. Nếu thật sự muốn tiến xa hơn, điểm này rất quan trọng đấy.

Nam Nam tự nhiên hiểu được, còn muốn xác định hỏi ngược lại: “Mặc tiểu trư, em thật sự muốn kết giao với chị?” Nói những lời này thực sự cần rất nhiều can đảm, nhưng cần phải nói.

“Bởi vì em thích chị, không phải sớm nói qua sao, vậy chị có nguyện ý hay không?” Vồng luyến cần vượt qua nhiều lắm, cho dù hẳn rất rõ điểm này, nhưng không cách nào ngăn cản.

“Nếu như vậy, em chưa hiểu sâu rồi, làm sao không xứng chứ. Lần sau lại nhắc đến chuyện này, chị giận em thật đấy!” Nam Nam không khỏi ôn nhu nói.

“Nam Nam, ý của chị là đồng ý kết giao với em sao?” Mặc Vân muốn xác định lại lần nữa.

“Ừ hừ, tuy rằng em là cái đầu heo, nói rõ như vậy còn không hiểu!” Lập tức Nhị Nam làm cái động tác lắc đầu bó tay với Mặc Tử Lưu Niên, cũng giống như trêu tức hẳn.

“Nam Nam, cảm ơn chị!” Mặc Vân cười vui đồng thời cho Mặc Tử Lưu Niên đảo quanh Nhị Nam, liên tiếp hôn gió, cuối cùng là ôm hôn. Đây một màn, vừa vặn bị Vân Phá Nguyệt đi ngang nhìn thấy, Vân Phá Nguyệt thể nhưng ngừng lại, đánh một dòng sau:

Phụ cận Vân Phá Nguyệt : Lưu Niên, Nam Nam, tôi chúc phúc hai người, hy vọng chúng ta vẫn là bạn bè *mỉm cười* *mắt lấp lánh*

Nam Nam cười khẽ, đối vị phó bang chủ thứ hai của bang này nói không nhiều lắm, gặp bang chúng cái nhau sẽ không tham dự vào, làm người mọi việc đều thuận lợi, tính tình mang tiếng tốt, cũng không hội đặc tội với ai, tuy rằng ngẫu nhiên khó tránh khỏi nói vài câu thô tục trêu đùa, nếu nói Phần Hồng Mèo Con là loại ‘mặt đen’, nàng uyệt đối là cái ‘mặt đỏ’.

Trước khi làm vợ Mặc Vân, Nam Nam quan hệ với nàng cũng tốt lắm, ít nhất cho phép nàng gọi bằng cái tên thân mật là ‘Nam Nam’, ít nhất mỗi lần muốn chạy thương đều do nàng cấp, động tác còn thực nhanh chóng không khiến cô chờ đợi. Nhưng chung quy vẫn là một kẻ xảo trá giỏi che giấu, quá mức khéo léo đưa đẩy, cũng không thể làm nơi thổ lộ tâm sự.

Phụ cận Mặc Tử Lưu Niên : Nguyệt tỷ, cảm ơn *hoa tươi*

Gặp tiểu mỹ nhân như thế như vậy, Nam Nam cũng khách sáo nói:

Phụ cận Nhị Nam : *bái tạ* *mỉm cười*

Phụ cận Vân Phá Nguyệt : không quấy rầy nhị vị, bye bye *vẫy tay*

Vân Phá Nguyệt đi rồi, Nam Nam bỗng nhiên click chuột vào nàng, mới phát hiện nàng cũng mang trạng thái cấm tham gia bang hội. Đây là trạng thái đặc thù sau khi lui bang, 24 giờ không thể gia nhập bang phái khác.

“Đi? Nàng như thế nào cũng lui bang?” Nam Nam nghi hoặc.

“Kỳ thật nàng. . . . là nhân yêu.” Mặc Vân do dự một chút vẫn là nói ra.

“A?!” Nam Nam khiếp sợ, nhân yêu trong Thiên Long rất nhiều, vốn không có gì đáng để kinh ngạc, bất quá đó là Vân Phá Nguyệt, cùng một chỗ lâu như vậy lại không phát giác! Hơn nữa, chẳng có dấu vết gì để nhận biết, tiểu mỹ nhân làm sao biết được! Nếu biết còn cả ngày Nguyệt tỷ Nguyệt tỷ kêu như đúng rồi, thậm chí ngay cả Mèo Con Phần Hồng cũng xem cậu ta như con gái, chính cậu ta cũng thường hay quở trách nam nhân là lũ thối nát mà?!

“Em làm sao biết được! Chẳng lẽ cậu ta chỉ nói cho em biết, chẳng lẽ cậu ta thật là Gay!!”

Nhắc đến phương diện nào đó, Nam Nam trở nên có chút hưng phấn.

“Á, vợ nghĩ nhiều rồi, chồng có quen cậu ta.”

Mặc Vân vừa nói, cô càng thêm hưng phấn vì thế quyết tâm phải biết sự thật:

Nguyên lai Mặc Vân đúng là quen được Vân Phá Nguyệt. Có một lần trong nhà cúp điện, hẳn lên ra ngoài tiệm net. Bên cạnh có một nam sinh thanh tú, nhìn qua tuổi so với hẳn lớn hơn một chút, trong khi chờ

đội mở máy hần nhìn thấy cậu ta đang chơi Thiên Long, sau khi nhìn vài lần xong như bị sét đánh, bởi vì trên màn hình chính là Vân Phá Nguyệt, nhưng đang nói chuyện qua kênh đội với Mèo Con Phần Hồng.

Đương nhiên, Vân Phá Nguyệt bị Mặc Vân phát hiện có chút kinh hỉ lẫn kinh sợ, không nghĩ tới bọn họ ở cùng một thành phố, bất quá thành phố này rất sầm uất nên gặp đồng bọn cũng dễ hiểu thôi. Tên thật của cậu ta là Tần Càng, chơi nhân yêu còn không biết xấu hổ mà còn chơi thật xuất sắc, ngược lại hào phóng thừa nhận chính mình thực yêu thích, cậu ta nói nam hào game này quá xấu, không thể lọt vào mắt xanh cậu ta, còn nói ngoạn nữ hào có tình thú riêng, cho nên chơi nữ hào là điều tất nhiên.

Bất quá, cậu ta tuyệt đối là thắng, không phải Gay! Mặc Vân cực lực khẳng định, cường điệu lặp đi lặp lại với Nam Nam.

Tuy rằng Tần Càng hào phóng thừa nhận, nhưng vẫn xin Mặc Vân giữ bí mật, trong game hề phát hiện ai là gay đều bị người chơi mắng xối xả, vì không muốn ảnh hưởng đến tâm tình của mình, duy trì tình trạng hiện tại là tốt nhất.

Mặc Vân cho rằng, mỗi người đều có quyền lựa chọn của riêng mình, làm nhân yêu chỉ cần không lừa gạt tình cảm hay tiền tài của người khác là ok rồi, đây là game, có gì là không thể? Tần Càng lại không cùng ai kết hôn, cho nên, hần có thể lý giải cậu ta, cũng liền giúp cậu ta bảo hộ bí mật này.

“Nhưng là cậu ta làm nhân yêu cùng việc rời bang thì liên quan gì nhau?” Nam Nam tiếp tục phát triển vấn đề.

“Bởi vì, cậu ta cũng chịu đủ, nam nhân đều có một giới hạn nào đó. Đừng nhìn cậu ta bình thường không để ý gì, luôn một vẻ ta đây người tốt, nhưng là điển hình phái hành động, lúc đá Mộ Vũ Ôn Nhu là cậu ta, không phải Mèo Con, vừa rồi đá Hư Trúc cũng là cậu ta, em chỉ đá Phượng Hoàng thôi.”

“A, nguyên lai là vậy.” Nam Nam cảm thấy quả nhiên cách tăng Internet mình sẽ không thể nhìn thấu rất nhiều chuyện, đối Vân Phá Nguyệt tựa hồ có hảo cảm, không khỏi nhớ tới một người.

Túy Thiên Thu, không, hần là Đoạn Kiếm Ẩm Lệ, từng hiểu lắm đủ loại, có lẽ nên hảo hảo nói chuyện một lần.

27. Chương 27: Chương 27

Túy Thiên Thu từng cho cô cảm giác an tâm là điều không thể nghi ngờ, Lí Nam Nam căn bản là không quên được, nếu không xảy ra hiểu lầm cô chẳng muốn rời Thiên Long, nếu giờ vẫn còn chơi hần là hơn 100 cấp rồi nhĩ.

Bất quá nếu không xảy hiểu lầm kia, hiện tại làm sao có thể gặp được Mặc Vân, làm sao muốn thử cảm giác võng luyện? Cô nghĩ gặp Mặc Vân là do duyên cùng phận, còn Túy Thiên Thu hay Đoạn Kiếm Ẩm Lệ chỉ có cái duyên gặp nhau thôi. Mà duyên phận mặc dù kỳ diệu cũng thực ích kỷ.

Đêm nay login đã hạ quyết tâm cùng ca ca làm rõ mọi chuyện, thật may Đoạn Kiếm Ẩm Lệ đang ol. Nhưng anh không chủ động liên lạc với cô, trong lòng cô cảm thấy ảm áp, ca ca ôn nhu sẵn sốc ở quá khứ lại hiện ra, hiện tại anh không gây áp lực gì cho cô cả, như trước để cô tự suy nghĩ. Thương tổn anh Nam Nam có chút không đành lòng, nhưng cần kết thúc mọi chuyện thôi, dây dưa trong chuyện tình cảm đó không phải là tính cách của cô.

Vì thế Mặc Vân chuẩn bị kéo cô lên Tầng Hoàng Địa Cung train cấp, cô đã nói:

“Chồng ơi.”

“Chuyện gì vợ? Ô, đã quên, nên về Lạc Dương lĩnh song.”

“Không phải, vợ thấy Đoạn Kiếm Ẩm Lệ, có thể chứ?”

Mặc Vân hơi ngẩn ra, nhưng lập tức thông suốt:

“Ừm, gặp anh ta rồi nói rõ ràng mọi chuyện đi.”

“Tiểu mỹ nhân thật thông minh!”

“Ha ha, đương nhiên, chồng là ai a.”

“Cái miệng thực ngọt, trước kia có theo đuổi ai không?” Nam Nam hỏi cái này thực trôi chảy, đương nhiên con gái ai mà chẳng để ý mấy chuyện này.

Mặc Vân lắc đầu cười yếu ớt, giọng điệu thành thật: “Chồng chỉ theo đuổi vợ thôi, chứ trước giờ không hứng thú.”

Lí Nam Nam ức chế máu mũi chảy ra, tiếp tục nói: “Thôi, lui đội đây.”

Cô tra qua Đoạn Kiếm Ấm Lệ không có đội, cho nên cô tổ anh.

“Vợ ơi, anh ta dám làm khó vợ thì gọi ngay cho chồng.”

“Ai dám chứ, chỉ có vợ là ăn thịt người ta thôi.”

“Ha ha.” Mặc Vân cười xong liền im lặng, tinh tế nghe Nam Nam bên kia thở dốc rất nhỏ, mặc kệ cô muốn gặp ai, cô đã là người của hắn rồi, như vậy đã quá đủ. Hiện tại rảnh rồi, hay là dạo qua mấy sạp kiếm pet ngon mua tặng vợ nhỉ.

Tổ đội Nhị Nam : nói chuyện chút nhé! Tổ đội

Đoạn Kiếm Ấm Lệ : cũng được, Trái Táo Nhỏ có gì muốn nói?

Anh chờ giây phút này đã lâu, anh khẳng định em ấy sẽ tìm đến.

Thấy anh chấp nhận cô có chút ngốc lảng, nếu gọi mình là Trái Táo Nhỏ, còn gọi tự nhiên như thế làm như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Tổ đội Nhị Nam : anh là Túy Thiên Thu?

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : ừ, là anh.

Tổ đội Nhị Nam : tìm nơi nào im lặng nói chuyện nhé.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : Dạ Tây hồ?

Tổ đội Nhị Nam : có thể.

Nhị Nam chạy đến Dạ Tây hồ thì đã thấy đại thần đứng đó chờ sẵn.

Tổ đội Nhị Nam : anh chạy ra nhanh thật.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : thành của anh đặt ở Tây hồ mà, lúc nhàn rồi là chạy ra đây.

Tổ đội Nhị Nam : a, giống như trước kia.

Khi nói chuyện, hai người đã thu tọa kỵ, trực tiếp ngồi ở trên cỏ, tuy rằng đây là vũng du bàn phím, nhưng phải làm bộ làm dáng cho có không khí chứ.

Mặc Vân nhàm chán kiểm tra tọa độ của cô liên tục, phát hiện cô đang ở Dạ Tây hồ, liền cười nói: “Vợ à, đến Dạ Tây Hồ nói chuyện a, thật đúng là đầy hoài niệm nhỉ.” Vô hình trung giọng điệu của hắn tràn ngập ghen tuông nồng đậm.

Nam Nam đương nhiên nhìn ra được: “Tiểu mỹ nhân ngoan, nơi này im lặng, cũng không dẫn anh ấy đến chỗ mà mình hay đến.”

Mặc Vân ngoan ngoãn câm miệng, trong lòng hơi hơi ngọt ngào, đối với cô, chính mình dù sao cũng là đặc biệt.

Mà bên này Nam Nam và đại thần đang trong không khí trầm mặc, tuy nói mọi việc đang nằm trong kế hoạch nhưng anh không khỏi khẩn trương trong lòng. Gặp được em ấy quả thật rất cao hứng, cảm thấy

chẳng biết nói gì cho phải. Nhưng kế hoạch nếu định rồi, sẽ đi từng bước một, anh hiểu mình nên làm cái gì.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : em muốn nói gì thì nói đi?

Tổ đội Nhị Nam : a nha theo em là có ý gì?

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : anh đã nói rồi, ngày em kết hôn, còn có cuộc bang chiến khiến anh đau lòng, cho nên anh mới nói ra sự thật.

Tổ đội Nhị Nam : chỉ có vậy?

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : nếu không tin, anh sẽ thành tâm chúc phúc hai người, chúc phúc em cùng Lưu Niên. Nếu em thực sự vui, đương nhiên anh cũng thấy vui *mỉm cười*

Ai, anh thế nhưng tỏ ra rộng lượng? Nam Nam kinh ngạc, vốn định nói anh thật rộng lượng nhưng lại thôi.

Tổ đội Nhị Nam : anh. Cảm ơn.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : người cảm ơn phải là anh mới đúng. Thật may mắn khi gặp lại em.

Tổ đội Nhị Nam : em không nghĩ tới.

Lại là một trận trầm mặc.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : trước kia chưa kịp giải thích với em, làm cho tiểu nha đầu chịu nhiều ủy khuất, thực xin lỗi.

Tổ đội Nhị Nam : đừng lo, nếu là hiểu lầm sớm đã phai nhạt. Mà sao anh nhận ra em?

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : ha ha, là tiểu hào của ca ở Đôn Hoàng gặp được em, bởi vì trước đó chúng ta cũng quen nhau như thế, cho nên anh liền chú ý đến *mỉm cười*

Tổ đội Nhị Nam : nhân gian trùng hợp vô số.

Nam Nam xấu hổ, nhớ ngày đó ở Đôn Hoàng gặp được Wahspg mang đầy thôn thức, kết quả thật sự là cùng một người.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : sau lại bỏ thêm bạn tốt, liền cảm thấy nói chuyện với em rất giống, thẳng đến lần xoát Ác Bá mới xác định là em.

Tổ đội Nhị Nam : ai. đúng vậy, trách không được anh nhận ra em.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : đó là bí mật của riêng hai ta.

Tổ đội Nhị Nam : anh đừng hiểu lầm.

Đến lúc này lời nói đôi bên có vẻ ái muội. Đoạn Thành Vũ cũng nhận ra ý tứ của cô, khóe miệng nổi lên cười khỏ, trong lòng nhớ kỹ: Trái Táo Nhỏ, có biết hay không anh rất đau, nhưng hiện tại anh chỉ có thể nén xuống.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ẩm Lệ : *cười to* *cười to* tiểu nha đầu, không hù dọa em nữa. Lần trước ở trong phụ bản bang chiến nói với em những lời đó, ha ha, coi như anh ở hay nói giỡn đi, đừng để trong lòng. Chúng ta vẫn là làm bạn bè được chứ, chỉ cần em vui thì tốt rồi.

Ha? Anh có thể hay không không cần như vậy rộng lượng a, Nam Nam càng không đành lòng. Từng cùng anh trải qua nhiều chuyện, đối với vị anh trai này, trừ hiểu lầm đó ra, nhớ lại cũng chỉ có anh là tốt với cô, anh ôn nhu, anh bao dung cùng rộng rãi, còn có anh yêu thương cô. Túy Thiên Thu ba chữ đó từng làm cho cô ấm áp, đó là loại cảm tình chỉ có giữa người thân trong gia đình, nhưng không phải tình nhân!

Nghĩ đến đây, Nam Nam cắn cắn môi dưới, đánh chữ nói:

Tổ đội Nhị Nam : anh thật sự nghĩ như vậy sao? Kỳ thật em cũng hy vọng anh nghĩ như vậy, hiểu lầm tuy rằng đã gỡ bỏ, nhưng em không nghĩ chúng ta sẽ trở về lúc ban đầu, anh nên hiểu cho em.

Đoạn Thành Vũ rất đau, nhưng chỉ có thể nhẫn, vì kế hoạch của chính mình, chỉ có thể nhẫn:

Tổ đội Đoạn Kiếm Âm Lệ : nha đầu này, hôm nay anh nói những lời trong lòng cho em nghe nhé.

Tổ đội Đoạn Kiếm Âm Lệ : ngày em kết hôn anh đã rất khó chịu đến nỗi phải uống chút rượu, hơn nữa anh không ngờ em lại ol sever cũ cho nên có hơi kích động. Đúng, trước kia anh đã bắt đầu thích em, nhưng anh hiểu chúng ta không có khả năng, đành đứng một bên toàn tâm toàn ý chúc phúc em. Anh nói ra chỉ nhằm cho lòng thanh thản mặc kệ em quyết định ra sao. Trái Táo Nhỏ à đừng lo lắng nhé! *mỉm cười*

Tổ đội Nhị Nam : cho nên, tuy em xem anh như anh trai hoặc bạn bè đều muốn có khoảng cách. Em không muốn Lưu Niên tức giận hay lo lắng, hơn nữa anh đừng tìm cậu ấy gây khó dễ nhé? Tuy đây là game, em cũng rất mong anh hiểu cho em.

Nói thật tuyệt tình, nhưng là Nam Nam phải nói, bỗng nhiên cảm thấy thực thả lỏng, đem hết thảy trút hết ra, như vậy thật tốt.

Đoạn Thành Vũ ánh mắt híp lại, nha đầu kia hảo tình, xem ra không phải quả hồng mềm, kế hoạch có thể tiến hành thuận lợi không đây? Thực ghen, hung hăng hừ một tiếng tục phối hợp:

Tổ đội Đoạn Kiếm Âm Lệ : ok...em đã trưởng thành rồi. Anh đáp ứng em, mà em thấy anh lảm lời nhỉ? Bất quá sau này đừng tránh xa anh nhé *mỉm cười*

Tổ đội Nhị Nam : cảm ơn anh, thật sự...

Nam Nam dần sung sướng, mặc kệ giờ phút này anh ta nói những lời thật tình hay là giả ý, ít nhất mặt ngoài đã êm xuôi, dù sao trên Internet anh ta vẫn là 'người xa lạ', có muốn làm quá hơn thì bằng cách nào chứ? Nếu để Đoạn Thành Vũ biết suy nghĩ lúc này của cô chắc chắn anh tức đến hộc máu.

Bởi vì kế hoạch anh vốn đặt ra là nhượng bộ cô, muốn cô gặp anh ngoài thực tế. Nhưng qua lần nói chuyện này anh phát hiện, cô đã thành thực hơn nhiều, cũng thật đã bị người khác hái. Anh đã tạo thị phi nhằm tạo ra vết rách trong quan hệ giữa hai người, làm cho cô thất vọng, sau đó anh bình tĩnh tự nhiên chen vào an ủi, rộng lượng cùng khoan dung, làm cho cô buông lỏng cảnh giác rồi đưa ra yêu cầu gặp mặt. Thực tế cô đã bị anh lay động, nhưng cô đối với Mặc Vân là thật lòng.

Không cam lòng, đương nhiên không cam lòng, đối tượng cô động lòng sao không phải là anh chứ! Chính anh cùng cô có nền tảng vững chắc nhưng vẫn bị người ta cướp đi, nếu gặp cô ngoài đời, anh tuyệt đối sẽ không buông tay! Ánh mắt anh dần sắc bén, thậm chí có chút...đáng sợ?

28. Chương 28: Chương 28

Đoạn Thành Vũ rốt cuộc là một nam nhân như thế nào? Kỳ thật trước kia đã nói qua, cuộc sống có chất lượng, bản tính ôn nhu, thành thực ổn trọng, sự nghiệp thành công, là thành phần tri thức chạm tay có thể bóng – người đàn ông độc thân hoàng kim.

Theo hình tượng như trên, anh cần một người bạn gái biết săn sóc, nếu đem vị trí hiện tại của anh so với cổ đại thì anh là một công tử có địa vị, sống mất lưu chuyển hiển hiện ôn nhuận.

Nhưng đây là hiện tại, ngay cả chính anh cũng không biết có bao nhiêu đáng sợ, nửa mặt bị bóng đen bao trùm, khóe miệng gợn lên một độ cong khinh thường, ánh mắt trừ bỏ không cam lòng còn là dục vọng chiếm giữ mãnh liệt, dục vọng chiếm giữ người đàn bà của mình.

Thành thực a, mỗi người đều khen anh như vậy, nhưng anh có những lúc tùy hứng không? Tranh giành nữ nhân trên mạng có đáng không?

Anh còn nhớ rõ Wahspg này ở Đôn Hoàng gặp được Nhị Nam, anh cùng cô nói chuyện còn có ý muốn nhận cô thành đồ đệ, bị cô cự tuyệt, lý do là đã có bạn nhận cô làm đồ đệ rồi. Nói cách khác, Mặc Tử Lưu Niên thực sự là bạn cô, cô nói cô thích hắn, vậy cho thấy hắn có thật là bạn trai cô không?

Không, tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì anh đã tra qua Mặc Tử Lưu Niên, là một ngoạn gia chơi đã lâu, chỉ là vợ chồng trên game với Nhị Nam chứ chưa gặp ngoài đời. Hơn nữa, trước kia quen cô, mọi mối quan hệ đều kể anh nghe, đối tính cách của cô anh cũng có chút hiểu biết, cô là trạch nữ, phương thức giao tiếp đa phần là trên mạng. Cho nên, đó là lý do cô dùng để từ chối yêu cầu từ một người xa lạ.

Nếu cô yêu người khác sao không phải là anh? Đoạn Thành Vũ nhớ tới có lẽ cô nhìn ra được ý nghĩa của Wahspg thì tìm bằng giá, cô tránh né khiến anh đau lòng; anh tưởng niệm, anh chấp nhất, cô không hiểu; anh đau ra sao cô đều không hiểu. Một câu bảo trì khoảng cách đem tâm tình vui sướng khi gặp lại tất cả đều đánh tan.

Cho nên, Đoạn Thành Vũ mới hạ quyết tâm phải gặp cô ngoài đời, có được cô. Nhưng là anh không hiểu được mục đích ban đầu khi gặp cô nhằm thực lòng qua lại nay chỉ còn sự chấp nhất mà thôi.

Đêm đó, vì ổn định cảm xúc của cô mà anh lên loa thông báo quan hệ giữa hai người rất trong sạch, đơn thuần là bạn bè mà thôi, còn chúc phúc đôi vợ chồng mới cưới, áp chế dư luận, sau đó phát qua tin nhắn cho Mặc Tử Lưu Niên, cam đoan sau này không quấy rầy hai người nữa.

Mặc Vân nhìn những hành động của anh nhưng vẫn có tia hoài nghi, cảm thấy anh chỉ diễn cho mọi người xem, sau đó tranh giành trong bóng tối với mình. Đoạn Thành Vũ kỳ thật rất có bản lĩnh, anh có rất nhiều thủ đoạn nhằm lung lạc lòng người, ở nơi công tác còn thừa hưởng gì đối phó với một thằng nhóc?

Anh đã nhận định hẳn chỉ là cái nam sinh nho nhỏ, bởi vì cô có sở thích mấy em trai nhỏ tuổi đầu.

Mặc Vân sợ dĩ buông lỏng cảnh giác cũng là bởi vì một đoạn thời gian sau, đại thần thật sự an phận.

Nam Nam cùng Mặc Vân đương nhiên gia nhập vào bang của Tiểu Cẩm, Mặc Tử Lưu Niên cũng có chút danh tiếng, hơn nữa đôi vợ chồng này là bạn được đại thần chúc phúc, khiến cho hai người khá nổi tiếng.

Thế sự ưu đãi nhờ được chú ý có giá trị bao nhiêu? Chính là bang chủ đích thân ra mặt hoan nghênh sau đó được bang chúng phụ họa. Bang mới tham gia này chủ trương là hòa bình, không hỏi thế sự, tuy bang cấp 4 nhưng thuần túy là cái bang sinh hoạt, không đánh, không nháo, không muốn bang chiến, tuyển nhận ngoạn gia đều là yêu thích luyện kỹ năng cuộc sống, cho nên ngày thường trừ bọn há mồm nói muốn làm thương* thì chẳng có gì để nói (Zet: muốn chạy thương phải có chức Thương Nhân cần BC hay PBC bổ cho).

Đại Dũng là cái người yêu thích PK khi tham gia bang này rất là ghen khuất, nhưng bắt buộc dĩ chiều theo vợ, muốn phát tiết chỉ có thể đi lôi đài tìm người PK phát tiết.

Sợ dĩ cái bang ưa hòa bình lại thu nhận đôi vợ chồng ‘thị phi’ này là vì bang chủ Không Chi Phương bán cho Ứng Chi Cao Tường một cái mặt mũi, cũng hy vọng bang của mình có thêm nhiều bảo tiêu để mọi người chạy thương an toàn. Đại Dũng cũng hưởng bang chủ cấp cho Mặc Vân một cái chức Nội Vụ Sứ và Nam Nam yêu chạy thương thì cấp cho chức Hồng Hoa.

Cũng may đây là cái bang khá hài hòa, mỗi người đều có việc riêng của mình, đối với ai làm quan, hoặc là bang chúng đều không quan tâm, chỉ cần cam đoan cho bọn họ chạy thương, đem nhiệm vụ kiến thiết làm tốt để tăng kỹ năng cuộc sống là ok.

Hướng hồ, bang này ở Tây hồ, tiếp theo Nhạn Nam, tuyến đường chạy thương thực ngắn, thực hoàn mỹ tiết kiệm rất nhiều thời gian cùng sức lực. Thật đúng khẩu vị của Nam Nam, cô đang ăn năn sao không tham gia cái bang này sớm hơn chứ! Cũng may hiện tại gia nhập còn cũng không trễ, cấp thấp chạy thương lợi ích rất nhỏ, cô quyết định luyện cấp!

Vì thế Mặc Vân tạm gác mấy phụ bản cấp cao, kiếm tiền cái gì chứ, cùng vợ thăng cấp mới là vương đạo, mỗi ngày login, hai vợ chồng linh song rồi chạy đến Tần Hoàng Địa Cung trầm mình trong đó, chậm rãi xoát từ tầng một lên đến tầng hai, còn có chín tầng ở Cổ Mộ cũng không tha. Xoát quái chán chê thì log cái tiểu hào xoát bản sao với Nam Nam. Rất nhanh chóng nửa tháng sau lên 70 cấp.

Nhưng là Mặc Vân vẫn tự trách, hẳn cho rằng đứng trên lập trường sư phó kiêm lão công chơi hơn một tháng chỉ mới 70 cấp, bởi vì game này tốc độ thăng cấp rất nhanh, hẳn không chịu tập trung kéo cô mà còn

để cô chịu nhiều ủy khuất. Nam Nam an ủi rằng cô chẳng quan tâm đâu, chỉ cần hai người luôn bên nhau là cô vui rồi.

“Cám ơn chồng, thật sự, nhờ có chồng mà vợ thấy game này hấp dẫn hơn nhiều.” Mỗi lần Mặc Vân nghe cô nói câu này thì tâm hoa nộ phóng, cảm thấy chính mình vĩ đại (Mô tác giả: – - tiểu P quả nhiên mau mau lớn lên ài).

Còn một chuyện cần quan tâm.

Khi Nam Nam 65 cấp, cô vẫn dùng thần khí cấp 42, nói thế nào đi nữa cũng là rất thiết thời cho nên hần quyết tâm kéo cô làm thần khí cấp 62. Liên tục vài ngày cô có tiết thì hần xoát chay, buổi tối thì theo hần lăn lộn. Đến khi trong tay đã có 15 mảnh Tân Mãng Thần Phù cấp 3 hần tăng tốc xoát để cô nhanh chân đi luyện thần khí mới.

Vì thế đêm đó sau khi hạ được boss Dư Độc, lập tức tiến quân vào rừng trúc Tô Châu giết Hùng.

Kết quả mấy lần suýt diệt đoàn, game thường thường lag* (Zet: game bị đứng) làm cho đêm nay vận khí có chút xấu. Trên đường còn có người hy sinh, Nam Nam vốn định nói lời xin lỗi, làm Nga Mi chuyện đồng đội chết phải có trách nhiệm, nhưng việc thêm huyết khiến cô không thể ngừng lại đánh chữ, may mắn người nọ cũng chưa nói cái gì. Kết quả đến boss Hùng Vương, thế nhưng trừ bỏ cô ai cũng hy sinh, cũng may đội lúc trước đã tranh thủ thời gian, sống lại mọi người vẫn tiếp tục.

Nam Nam áy náy nói: “Thảm, thế nhưng diệt đội, vợ muốn bị mắng ô ô.” Mặc Vân an ủi cô: “Không có việc gì, bọn họ dám mắng vợ, chồng giết sạch bọn họ.”

Nhưng là Nam Nam vẫn là cảm thấy áy náy, chờ giải quyết xong boss, cô lập tức đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : thực xin lỗi mọi người *giải thích*, mạng chỗ tôi không tốt lắm để cho mọi người hy sinh, là tôi sai... Thật sự rất xin lỗi!

Dưới tình huống này, Nga Mi xác thực dễ dàng bị mắng, Mặc Vân cũng rõ ràng, nếu Nga Mi này không phải Nam Nam, là một người khác, mặc dù không đến mức nói lời thô tục, hần cũng là đánh ra vài câu trách móc. Tỷ như nói: làm ơn Nga Mi chuyên nghiệp chút đi, thêm huyết đừng phân tâm linh ta linh tính. Nhưng hiện tại đây là vợ của hần, chỉ cần những người đó dám mắng, hần sẽ giết người.

Không nghĩ tới có người nói:

Tổ đội Đỉnh Quyết Chiến : đừng quan tâm, ai cũng lag *mỉm cười*

Tiếp theo lại có người nói nói:

Tổ đội Thương Vũ Phi Thường : là máu của tụi này ít, không trách cô đâu. Nga Mi thực vất vả a.

Tổ đội Tử Lạc Nhi : tôi từng luyện qua Nga Mi, mệt chết, thêm huyết muốn điên luôn, nói người khác cũng nên nhìn lại mình có tư cách hay không, tại mình mà cứ trách Nga Mi, ngoài mệt ra cũng chẳng có gì.

Tổ đội Nhị Nam : ha ha, Nga Mi chính là dâu trăm họ.

Tổ đội Tổ Nhan : nhiều người không hiểu Nga Mi a, tôi cũng từng luyện qua ha ha.

Tổ đội Cuốn Vân Thư : nguyên lai Nga Mi đáng được tôn kính như thế, trước kia tôi chẳng biết *cười to* vợ à, khổ cho vợ rồi!

Tổ đội Tử Lạc Nhi : là vợ cậu á, giấu kỹ thiệt! *cười to*

Tổ đội Nhị Nam : cám ơn mọi người đã hiểu cho tôi *mắt long lanh*

Khi nói chuyện bọn họ đã muốn đánh xong vòng cuối của nhiệm vụ* (Zet: phải qua 3 phụ bản mới xem như xong nhiệm vụ, đánh boss phụ bản thứ 3 mới hên xui ra Tân Mãng Thần Phù), boss Cát Vinh nằm xuống, Nam Nam hên nhất được một cái Tân Mãng Thần Phù, khiến cô rất vui vẻ, sau đó bỏ những người chung trong đội vào list bạn tốt, mới nói với Mặc Vân:

“Trên thế giới vẫn có nhiều người tốt ài.”

“Vợ à, vất vả cho vợ quá.” Mặc Vân cũng vui vẻ, khi cô vui cũng khiến người ta vui theo.

Nam Nam cứ như vậy thăng lên 75 cấp, nhờ vậy Mặc Vân dựa vào lượng kinh nghiệm tồn lên 92 cấp. Hiện tại Nhị Nam thụt tha trong bộ trang phục cao cấp, Mặc Vân rất muốn mua trang phục mới cho cô mặc nhưng cô kiên quyết phản đối, không cho hấn tiêu tiền hoang phí. Cô còn mang theo Bắc Cực Hùng có kỹ năng Cao Huyết Tế*(Zet: biến 50% máu pet thành mana), cùng pet Viêm Hỏa màu tím, tay cầm thần khí 62 lờ lờ sáng.

Nam Nam mỗi lần login đều ngơ ngẩn một trận, rất xinh đẹp, trước kia hơn 80 cấp mới cầm thần khí, hơn nữa pet cũng chưa tốt tới mức này, nay thành tựu dường như hơn trước làm cô say mê.

Hai người bọn họ thuận lợi thăng cấp, ổn định phát triển. Nói là ổn định thà rằng nói thẳng ra là trì trệ không tiến. Tuy đã lưu số điện thoại của nhau, nhưng là còn chưa xem hình của nhau, Mặc Vân có lần đề nghị sử dụng Webcam nhưng cô đã từ chối, không biết vì sao trong lòng cô có chút e ngại, tuy rằng đối diện mạo chính mình khá tự tin, nhưng cô sợ tiến thêm bước nữa, lỡ hai người không hợp thì thế nào, tuy hấn có khuyên cô đừng sợ hãi, nhưng làm sao cô bỏ qua cho được?

29. Chương 29: Chương 29

Trao đổi số điện thoại có nghĩa là hai người đã chính thức bước vào con đường vòng luyến, mỗi một bước đối với cô mà nói đều là khiêu chiến. Khi trò chuyện, hấn dùng cái giọng ngọt như đường gọi vợ ơi vợ à, đồng ý cùng hấn kết giao, mỗi đêm cùng hấn nấu cháo điện thoại, ngọt ngào đồng thời cũng làm cho cô càng ngày càng sợ hãi.

Đây là mối tình đầu của cô a, kích thích cùng mới mẻ, tim đập loạn xạ, nghĩ lại như là hư ảo, càng yêu thích thì càng sợ hãi, sự thật khốc liệt, cho dù mình nguyện ý, cha mẹ lại không đồng ý, về sau có thể thuận lợi?

Nhìn Tiểu Cầm và Đại Dũng phát triển rất nhanh, cô cũng hâm mộ, dù sao Đại Dũng là sinh viên, chẳng sợ trời nam đất bắc, luôn môn đăng hộ đối.

Tiểu Cầm nhìn ra nỗi khổ sở của Nam Nam, nha đầu này, tuy khiến người ta không đánh không cảm thấy thoải mái, nhưng cả ngày keo sơn gắn bó (bởi vì hai người đều trạch, không có biện pháp ()), tính cô ra sao Tiểu Cầm vẫn nhìn ra được, có thể có chút hiểu biết. Huống hồ vòng luyến, loại chuyện này nàng là người từng trải, làm sao có thể không hiểu bạn tốt đâu?

Sự thật về Mặc Vân nàng chỉ biết qua lời kể của Nam Nam, một phần em ấy cũng nói sơ qua với Đại Dũng, nói cho cùng thì em ấy là thật lòng kết giao.

Vì thế, Tiểu Cầm quyết định kêu Đại Dũng mang em ấy đến đây! Quả được tương lai sau này chắc, ngồi đây lo lắng thì được lợi gì chứ?

Đại Dũng cũng đồng ý với ý kiến của Tiểu Cầm mang em ấy đến thành phố C, mà chỗ Mặc Vân ở cũng rất gần với trường của Đại Dũng, hơn nữa Đại Dũng cũng muốn gặp mặt em ấy, một bằng hữu rất hợp nhau trên mạng lý nào không gặp nhau cơ chứ.

Vì thế kế hoạch này được tiến hành một cách thầm lặng, đương nhiên không thể cho Nam Nam biết, đến lúc đó cấp cho cô một cái kinh hỉ đủ hù chết người! Hừ, Tiểu Cầm đắc ý nghĩ lại chạy đi thúc giục Đại Dũng.

Mặc Vân khi biết cũng là kinh hỉ vạn phần, nửa tháng nữa là tết nguyên đán, ngày lễ cũng làm ăn phát đạt hơn. Vốn có lão Trương và một thanh niên 20 tuổi hỗ trợ, nhưng là ngày tết lão ấy phải sum họp với gia đình, còn thanh niên kia lớn hơn hấn một chút nhưng không thể trông cậy hết vào, đem khách sạn giao lại cho một mình cậu ta khiến hấn lo lắng. Cho dù ngày lễ lợi nhuận tăng lên không ít, bất quá cái lợi đi gặp lão bà đương nhiên hơn hấn! Cho nên hấn quyết định đóng cửa một tuần.

Đối kế hoạch này Nam Nam chẳng mấy cảm kích. Cuối năm là khoảng thời gian nghỉ ngơi lý tưởng và cô cũng sắp bước vào năm cuối. Năm nay nghỉ lễ trễ nên kết thúc kỳ thi cũng trễ, buổi tối rảnh rỗi nên cô ol game, cô từng thông báo tháng này ngừng ol để ôn thi. Không nghĩ tới em ấy thực sáng khoái đồng ý, những lời an ủi đã chuẩn bị sẵn không có dịp thốt ra, cô vui mừng nói:

“Tiểu mỹ nhân, xem ra đã lớn rồi.”

“Đúng, chị yêu của em kiêm vợ yêu ơi, nên thưởng cho em cái gì đi?” Mặc Vân nghĩ sắp được gặp cô rồi cho nên trong lúc nói chuyện càng ngọt ngào.

“Có thể, em muốn gì.” Nam Nam trôi chảy nói, cô thấy ra hần sung sướng, lại hỏi tiếp: “Hôm nay sinh ý tốt hay sao mà cao hứng quá ta.”

“Đừng đánh trống lảng, em muốn chị hôn em.”

“Ê, em lại quên! Cái chuyện hôn gián tiếp qua microphone ngu ngốc này chị tuyệt không làm!” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, Nam Nam mặt đã ửng đỏ.

“Được rồi, cho chị nợ đó, tới khi gặp mặt em sẽ đòi lại đủ.” Mặc Vân đắc ý.

“Được thôi.” Cô chốt lại câu: “Có giỏi thì đi đòi đi, hừ.”

Sau đó, theo lệ thường xoát quái thăng cấp, nhưng cô có chút chậm chạp, vẫn biết thăng cấp là chuyện trọng đại, nhưng có em ấy bên cạnh, tùy thời đều có thể nói chuyện, cảm giác hần ngay bên người, tuyệt không cô đơn.

Đạo này cô với Vân Phá Nguyệt đã thân hơn trước. Vân Phá Nguyệt thực thông minh, trực tiếp hỏi Nam Nam có biết cái bí mật kia không, Nam Nam sợ cậu ấy nghĩ Mặc Vân không biết giữ lời cho nên giả ngu: “Bí mật gì *ngghi vấn*.”

“Đừng có giả bộ, Mặc Vân kể hết rồi, chúng ta là bạn bè ha ha, bạn nhỏ Lí Nam Nam à *mỉm cười*”

Nhìn đến đây Nam Nam cười vui vẻ, lập tức hướng Mặc Vân chứng thực sau đó hàn huyên với Tần Càng thật lâu, còn kén chọc cho bình dấm kia nhảy dựng lên.

Đoạn Kiếm Ẩm Lệ giữ khoảng cách tốt lắm, đôi khi cũng có chào hỏi nhau, nhưng so với trước kia bây giờ đã lạnh nhạt đi nhiều. Gặp thái độ cứng rắn của Nam Nam anh đành dậm chân tại chỗ. Chưa kịp làm ra cái gì đã bị cô phá hư. Chẳng lẽ cô muốn anh quỳ xuống cầu xin hay sao?

Mặc kệ Đoạn Thành Vũ giãy giụa ra sao cô vẫn là khí định thần nhàn chạy đi làm nhiệm vụ, cùng Mặc tiểu trư xông pha đây đó, vốn ban đêm yên tĩnh lại bị tiếng đập cửa phá vỡ, sau đó có một nữ sinh lộ đầu vào hỏi: “Xin hỏi chị Nam Nam có ở trong phòng hay không?”

“Có, chuyện gì?” Cực kỳ ngắn gọn, không đậm nhiệt tình. Đây là thái độ Lí Nam Nam đối đãi với người lạ.

Bên kia Mặc Vân nghe ra giọng điệu lạnh lùng của cô, nghi hoặc hỏi: “Vợ làm sao vậy?”

“A, không phải nói với em, lát nói tiếp.” Dứt lời, cô đặt ống nghe xuống bàn. Nữ sinh kia lại trước mặt Nam Nam lễ phép nói: “Buổi tối hảo, quấy rầy chị rồi.”

“Ừm, hình như chị không quen em.” Nam Nam mặt không chút thay đổi đánh giá người trước mặt, thái độ bình thản là loại khí chất điển hình của thành viên trong hội văn nghệ.

Ánh mắt kiêu ngạo, vừa vênh vao vừa tự đắc, mặc dù nhỏ giọng nói nhưng không sợ hãi ai. Người trong hội văn nghệ, Lí Nam Nam luôn luôn khinh thường, tuy năm nhất có tham gia qua, cho nên coi như có chút hiểu biết. Bởi vì nhóm người này luôn tỏ ra người có chức có quyền, thực nghĩ mình là nhân tài cho nên thông minh hơn người sao? Là có thể đi nhờ người ta với bộ dáng hách dịch? Có giáo viên đứng sau lưng nên muốn làm mưa làm gió?

Đương nhiên, lúc đó cô rất tức giận nhưng đó chẳng phải là việc cô có thể quản, chính mình khinh thường đừng quan tâm là được rồi. Rất nhiều năm sau, Nam Nam nhớ lại thái độ hách dịch của bọn trong hội văn nghệ thì cười giễu, mà cũng không hẳn là xấu, trước khi bước vào xã hội đầy cạm bẫy cũng nên bốc đồng một phen chứ nhỉ.

“Em biết chị không biết em, nhưng em lại biết chị.” Nữ sinh tiếp tục cười nói, Nam Nam nghe những lời này nghe có chút giống Cổ Long đâu? Sách của Cổ Long hư hư ảo ảo, không một người nào nói chuyện trực tiếp và rõ ràng, làm cho người ta thích đoán a đoán (Khụ khụ.).

“A, em đến đây chơi trò võ hiệp hay là trinh thám?” Nam Nam nhướn mày, quay đầu nhìn màn hình máy tính, Nhị Nam đã gần đến lúc hoàn thành nhiệm vụ.

“Chị là tài nữ khoa Ngoại ngữ, nổi danh như vậy ai mà chẳng biết.”

Tiểu Cầm một bên nghe mà buồn cười, đúng vậy, Nam Nam là danh nhân, nhưng là chuyện của một hai năm trước, hiện tại ai còn nhớ vị trạch nữ này? Nam Nam cố nén tức giận nói: “Rất cực là có chuyện gì?”

“Em là KK ở lớp Anh Văn 8, cũng là phó hội văn nghệ. Đêm nay em đến đây là hỏi chị tham gia buổi lễ mừng năm mới. Hội trưởng muốn chị tham gia góp vui.” Nguyên lai là sinh viên năm hai, quả nhiên là người của hội văn nghệ.

“Thế à, nhưng chị đã thoái ẩn giang hồ lâu rồi mà.” Nam Nam buồn cười, là sinh viên năm ba ai lại đi quan tâm mấy cái trò này! Cũng chỉ có Từ Dương thích tự kỷ cố bám nhiều năm ở cái ghế hội trưởng này thôi, hưởng thụ một đám mỹ nữ hầu hạ.

Bất quá khi cô nói xong nhóm sinh vật trong phòng cảm thấy xấu hổ: nha nha, lại phát cái bệnh thiếu đánh.

“Nhưng trông chị còn trẻ lắm! Vẫn may em có dịp thấy chị biểu diễn, nhưng có nhiều sinh viên mới vào chưa thấy phong thái chị diễn đâu! Mà chị năm ba rồi, về sau càng khó, chị nên cho chính mình một cơ hội huy hoàng!”

Những câu này đánh sâu vào lòng người, Nam Nam tâm động. Ngẫm lại trạch quá lâu rồi, trời sinh cô có tố bào nghệ thuật cho nên phải để mọi người chiêm ngưỡng, nên cô đồng ý.

“Chị tốt quá, hội trưởng nói chị là băng sơn mỹ nhân, khó nói chuyện, nhưng em cảm thấy chị dễ nói chuyện và dịu dàng nữa!”

“Em nói cụ thể để chị chuẩn bị.” Mấy câu nịnh nọt này khiến cô bớt chút ác cảm lúc đầu nhưng vẫn tỏ vẻ dè dặt.

Theo lý hội văn nghệ rất hút nữ sinh xinh đẹp, nhìn gương mặt cô gái trước mặt hẳn là có chút bản sự, chính là khả năng nịnh nọt có lợi bao nhiêu cô không biết, ngược lại nó khiến cô phản cảm.

“A, ngày mai hội trưởng sẽ nói cho chị biết, đêm nay em chỉ phụ trách thông báo mà thôi.” KK vừa nói những lời này vừa khôi phục lại bộ dáng bình thường.

“Đừng lầm, không phải thông báo, mà là mấy người mời tôi đến, nếu tâm tình hôm nay xấu thì chưa chắc tôi đồng ý đâu à.” Đối mặt với hội viên chỉ biết hất cẳng sai khiến, Nam Nam luôn biết cách đánh trả.

Cô gái có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh nở nụ cười chuẩn mực, chúc cô ngủ ngon sau đó liền rời khỏi. Tiểu Cầm và hai sinh vật còn lại bắt đầu thảo luận sôi nổi, đối với cái loại chó săn thể này đương nhiên không thể nể mặt!

“Cậu thực muốn tham gia?” Tiểu Cầm nói đến trọng điểm.

“Ừ, mai hỏi cho kỹ mới được. Vì sao không tham gia? Lão hổ không xuống núi thì cho tớ là mèo bệnh chấy, hừ hừ.”

Tiểu Cầm nhún nhún vai, xem ra Mặc tiểu trư lần này đến sẽ rất đã con mắt ^__^

30. Chương 30: Chương 30

Lí Nam Nam chỉ để ống nghe trên bàn nhưng là Mặc Vân nghe được hết.

Hắn kinh ngạc phát hiện mặt khác mà Nam Nam vừa lộ ra. Cô chưa từng dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hắn, tuy giọng nói vẫn còn gợi cảm nhưng ở chung lâu hắn đã tập miễn dịch. Rốt cuộc cô còn

bao nhiêu mặt đáng giá để hấn khai phá? Đến nay hấn mới biết giọng cô hay như vậy hóa ra là dân chuyên nghiệp.

Bên kia thực ồn ào, mơ hồ nghe được tiếng đóng cửa, xem ra cô gái mới đến đã đi, sau đó thanh âm thảo luận vang lên, có đoạn đối thoại giữa Nam Nam và Tiểu Cầm, hiện tại hấn đã biết tên thật của vợ chồng họ. Lại sau đó nghe được tiếng Nam Nam thở dốc, cô đã trở lại.

“Vợ ơi, xong rồi à.”

“Xem ra tháng này hết rảnh rồi, thời gian tới có lẽ bận nhiều chuyện.” Giọng của cô lại khôi phục độ ấm, không hề lạnh băng như hồi nãy.

“Chuẩn bị tiết mục để biểu diễn trong tiệc mừng năm mới?”

“Em nghe được? Ha ha, còn không có xác định đâu, ngày mai đi hỏi cho rõ đã.”

“Là đàn anh?”

“Không, cùng năm, hồi đó quen trong hội văn nghệ.”

“Cố lên! Vợ là nhất.” Kỳ thật Mặc Vân còn cảm thấy kỳ quái khi cô dùng giọng điệu lạnh lùng, bởi vì cô gái kia cũng khá lễ phép, toàn nói lời hay ý đẹp. Thẳng đến lúc nghe cô cùng Tiểu Cầm đối thoại mới hiểu được, phỏng chừng hội văn nghệ đó cũng chẳng tốt lành gì.

Nam Nam cười mãn nguyện, hi vọng mãi mãi duy trì tình trạng giống hiện giờ, bởi vì cô lo càng tiến xa thì sẽ phá vỡ cục diện tốt đẹp này. Nhưng chỉ có cô mới hiểu được chính mình có bao nhiêu khát vọng phát triển mối quan hệ này, thật muốn tiếp xúc bằng người thật với em ấy, cô không sợ yêu xa, cô chỉ sợ đây chỉ là mộng đẹp.

Mặc Vân phát hiện cuộc sống hằng ngày của cô hấn biết rất ít, nhân chuyến đi sắp tới hấn phải ra sức tìm hiểu mới được.

Đúng như Nam Nam nói, Từ Dương là bạn của cô.

Bất quá bạn chia làm nhiều loại, giống Tiểu Cầm là một loại, mấy tỉ muội trong phòng là một loại, còn có bạn bè chơi thân trong xã đoàn là một loại. Như vậy, Từ Dương là loại nào, lam nhan tri kỷ? A đừng nói bậy, cái từ ái muội như vậy không thích hợp với Nam Nam đâu, làm bạn thân khăng định không đủ tư cách, làm tỷ muội cũng không có khả năng, nhưng so với bạn học tốt hơn nhiều.

Nam nhân mà có tính cách như vậy không lọt vào mắt của Nam Nam được đâu, tự kỷ đến quái đản trong cuồng vọng, con gái trên toàn thế giới dường như vì cậu ta mà hét chói tai. Mặc dù ở C đại, cậu ta xác thực có lực ảnh hưởng, bất quá Nam Nam không nằm trong đám fan kia.

Thời điểm năm nhất, hai người đều tự cao về tài văn chương nên không vừa mắt đối phương, nhưng ngoài ý muốn bị đồn là cặp đôi hoàn hảo. Đương sự thì cho đó là chuyện đáng chê cười, bất quá hội văn nghệ đã kết duyên cho hai người, bọn họ thành bạn bè.

Có số của nhau nhưng ít liên lạc; trên đường có thể nhiệt tình chào hỏi hoặc là làm như không quen biết; nếu có việc gấp cần đối phương hỗ trợ cũng hết lòng chạy đi giúp; nhưng là hai người tuyệt không tâm sự cho nhau bất cứ điều gì, nếu không phải bởi vì chuyện công, bọn họ tuyệt không ngồi cùng một bàn ăn cơm chung.

Tựa như hôm nay vậy, Lí Nam Nam và Từ Dương ngồi chung với nhau.

Loại tình huống này thực hiếm thấy, Từ Dương cười nói: “Số lần ăn cơm chung của hai ta chỉ đếm trên đầu ngón tay nhỉ.”

“Ý gì?” Nam Nam nhướng mày nhìn cậu bày ra nụ cười vô lại, cậu là loại nam sinh mang hương vị bại hoại có lực sát thương khá cao với nữ sinh, Nam Nam thực ra đối loại này có sức phòng ngự vô cùng tốt.

“Vinh hạnh, rốt cục mới được bằng sơn mỹ nhân ra ăn cơm.” Từ Dương vừa nói vừa dùng chiếc đũa gắp gắp đồ ăn trong khay, phân loại rồi để mỗi thứ qua một bên. Cậu quá mức chú ý hình tượng của chính mình,

gừng và tỏi là loại thức ăn ảnh hưởng đến hình tượng đều bị cậu phán án tử. Vì xem Nam Nam là bạn cho nên không chút lễ phép làm chuyện này.

Nếu có thể, cậu tận lực không cùng nữ sinh ăn cơm, ít nhất cậu cảm thấy sinh viên thời nay ra ra vào vào mấy quán ăn nên trên người toàn là mùi dầu khói. Hơn nữa trong lúc ăn cơm chính là dễ bại lộ bộ dáng mất mặt, cậu quyết không cho phép chính mình ở trước mặt nữ sinh xảy ra chuyện mất mặt. Cho nên trừ đối tượng ước hẹn thì ra nhà hàng ăn một bữa, ngày thường ở trường học cùng nữ sinh ước hội cũng chỉ chọn tám giờ buổi tối mông mông lung lung ra thánh địa yêu đương tiêu khiển.

Cho nên khi cậu hẹn Nam Nam ra một quán ăn tầm tầm ngoài trường, có thể thấy được Nam Nam đối với cậu có ý nghĩa hơn đám tình nhân kia.

“Cậu không đem tớ so với người rừng thì tớ nên thụ sủng nhược kinh mới phải.” Nam Nam buồn cười, Từ Dương là bạn tốt chứ không phải là một bạn trai tốt, cùng một cái theo chủ nghĩa bói móc kết giao quả thực rất khủng bố.

“Ha ha, tớ ‘mời’ cậu khó đến nỗi suýt chút nữa ‘cầu’ tớ như mấy vị tai to mặt lớn thì làm sao giống người rừng chứ.”

Nam Nam không ngại mấy lời nói móc này, nếu ngày nào Từ Dương không nói móc cô thì cô mới lo đấy. Là KK nói cho cậu ta biết đi, hơn nữa, cái đám nữ sinh trong hội văn nghệ là chuyên gia xuyên tạc, hà cớ gì không tranh thủ dậm mắm thêm muối chứ?

“Bàn chính sự đi, buổi tiệc đó tổ chức ra sao.”

Từ Dương không nhanh không chậm nói: “Một hồi cho cậu xem sổ ghi chép, thời gian địa điểm đều viết rất rõ ràng. Mà cậu đồng ý khiến tớ giặt mình đấy.”

“Tựa như KK nói, đã năm ba rồi nếu không cúi đầu thì khó mà có cơ hội.”

“KK cũng không nói như vậy.”

“Nhưng chính là ý này.” Nam Nam nhún nhún vai: “Cô gái đó có chê tớ già không, có hay tức giận không, cả ngày trạch đến mốc meo, cũng chưa có nam nhân nào. Xem ra tớ nên tự PR cho chính mình.”

Từ Dương lại lộ ra nụ cười mê người: “Nữ sinh đều cùng một dạng, tranh cường hão thắng.”

“Cậu là cái thằng tự kỷ, trước đừng chê người khác rồi trừ chính mình ra. Cũng may hôm nay cậu tỏ ra ngoan ngoãn, không có cái thứ kia.” Nam Nam trợn mắt, thật muốn đem cậu ta đánh thành cái đầu heo, rồi thấy cậu ta ra trước cái đám nữ sinh mê cậu ta đến chết mê chết mệt.

Từ Dương thoáng thu liễm nụ cười sáng lạn: “Tớ đương nhiên nhớ, hơn nữa muốn xài cái thứ kia cũng khó.”

Lại nói tiếp, nửa năm trước, trên người Từ Dương có mùi nước hoa nào đó khiến Nam Nam khó chịu, cưỡng chế không cho cậu ta xài cái mùi đó nữa.

“Gần đây chiến tích oanh liệt không, cậu được mấy em gái?”

“Gì chứ, tôi sợ lắm rồi.”

“Tốt như vậy?”

“Khi nào thì tớ không đối tốt với cậu?”

Thôi đi, trợn mắt nói dối, ít nhất cũng phải quản cái miệng của mấy nàng dùm, lời gì khó nghe đều nói, nếu không vô tình nghe được mấy nàng nói chuyện, cô còn không biết chính mình nay còn bị người “nhớ mãi không quên”. Nam Nam bĩu môi không nghĩ tới nữa:

“Vây, theo quy củ, chờ tớ tuyển xong sẽ nói cho cậu.”

Theo quy cũ chính là Nam Nam hát chính, Từ Dương sẽ sắp xếp một đội nhảy để tô đậm không khí. Đương nhiên, Nam Nam cũng phải nhảy vài đoạn. Cho nên cô phải thu xếp dành thời gian đi tập vũ đạo.

“Nhanh chút, thời gian còn rất ít.”

“Hi hi, hội trưởng đại nhân. Đừng nghi ngờ thiên phú trời cho của tớ, một cái tiết mục thôi, ba ngày là xong ngay.”

Từ Dương thần nhiên cười, nha đầu kia, đừng thiếu đánh như vậy chứ, nhưng thiếu đánh cũng đáng yêu đến thế.

Đêm đó, Mặc Vân nhần tin nói là không thể bồi cô, nhưng Nam Nam vẫn quyết định ol game, trước đem nhiệm vụ hằng ngày hoàn thành, sau chạy thương, thừa dịp ngồi chọn ca khúc. Phỏng chừng ngày mai có thể bắt đầu là hết thời gian chơi bởi, buổi tối khẳng định phải đi tập.

Lúc này bưu kiện lóe ra, là Đoạn Kiếm Ấm Lệ đã lâu không nói chuyện:

“Trái Táo Nhỏ, có chuyện cần tâm sự, ol cũng không tìm anh.”

“VẬY a, được rồi, chờ em tý.”

Vì thế anh sẽ chờ cô, anh đã hết nhẫn nại, kế hoạch tự cho là đúng đã đẩy cô càng xa anh. Anh muốn trực tiếp đưa ra yêu cầu gặp mặt, coi như cho bản thân một cái công đạo.

Mười phút sau Nam Nam hỏi lại: “Xong rồi, anh đang ở đâu?”

Anh lập tức mời cô vào đội:

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : không cần lại đây, đánh chữ là đủ rồi.

Tổ đội Nhị Nam : ừm.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : anh muốn gặp em.

Tổ đội Nhị Nam : ớ. Anh từng nói chẳng cần gặp em sao?

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : anh thực sự muốn gặp em.

Nam Nam sững sốt.

Đoạn Thành Vũ cũng đoán cô sẽ phản ứng như thế, đành tiếp tục nói:

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : anh không muốn lừa dối mình nữa, anh thích em, khi một năm sau gặp lại người mà mình từng thích liệu có thể nhận? Ít nhất cho anh gặp em đi, anh nghĩ anh nên có trách nhiệm với tình yêu này.

Nam Nam tạm thời không suy nghĩ được gì, Mạt Ly, cô muốn tôi làm sao đây!!

Tổ đội Nhị Nam : anh nói chúng ta là anh em mà. hai ta không có khả năng, anh hiểu chứ?

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : là em không hiểu, thích em lâu như vậy mà bây giờ mới nói, còn chưa lần nào gặp mặt, anh rất thông khổ em có biết. Trái Táo Nhỏ, em chọn địa điểm đi, yên tâm anh không có ý gì khác chỉ là muốn gặp em mà thôi.

Nam Nam trầm mặc, cô cần bình tĩnh suy nghĩ một chút, nên xử lý như thế nào. Cô thử đặt mình vào vị trí của anh nên có hiểu đôi chút.

Cô chưa từng nghĩ sẽ thương tổn ai, chuyện tình tam giác cô luôn cười nhạt, cho nên, không thể kéo dài hoài, không thương tổn anh cũng chỉ làm cho Mặc Vân khổ sở. Cô đương nhiên không thể để cho Mặc Vân khổ sở.

Vì thế cô đánh chữ:

Tổ đội Nhị Nam : anh thật có lỗi, em không chấp nhận lời đề nghị của anh vì nó chẳng giải quyết vấn đề gì cả.

31. Chương 31: Chương 31

Anh cảm giác như mình rơi xuống đáy cốc, ngón tay run rẩy, nhất thời không biết nên nói tiếp cái gì. Lí Nam Nam thấy anh im lặng đành nói tiếp:

Tổ đội Nhị Nam : chẳng lẽ em gặp anh là cho anh công đạo? Chúng ta không có tình cảm gì thì gặp nhau chẳng ý nghĩa gì cả. Vốn muốn duy trì quan hệ bạn bè với anh, nhưng hiện tại em chỉ có thể nói, mọi người hảo tự hảo tán đi.

Nam Nam muốn dứt khoát tất cả, từ khi yêu mến Mặc Vân cô đã hết hi vọng nơi anh rồi. Đoạn Thành Vũ cười khổ, anh đã hoàn toàn thanh tỉnh, nguyên lai mình chính là kẻ ngốc. Nhưng anh vẫn chất vấn:

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : một năm trước em có cảm tình với anh không?

Tổ đội Nhị Nam : có lẽ.

Đây là nói thật, Nam Nam không muốn nói dối anh.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : anh nên thấy đủ chứ nhỉ. Hiện tại truy cứu chẳng ý nghĩa gì, Trái Táo Nhỏ, cảm ơn em đã mang đến cho anh nhiều niềm vui, từ đêm nay anh sẽ offline mãi mãi.

Tổ đội Nhị Nam :.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : anh tên là Đoạn Thành Vũ, ít nhất em có thể cho anh biết cái tên không?

Nam Nam nghĩ nghĩ, cái tên của mình phi thường bình thường nên liền nói.

Tổ đội Nhị Nam : Lí Nam Nam. Anh.Thực xin lỗi, thật sự.

Tổ đội Đoạn Kiếm Ấm Lệ : cục diện này là do anh tạo ra, không trách em đâu, Nam Nam. Anh đi rồi, em phải hạnh phúc đó.

Tổ đội Nhị Nam : anh cũng biết mà, hết thấy đều thuận lợi.

Sau đó anh lui đội, rất nhanh ở Lạc Dương có pháo hoa bay đầy trời, biểu tượng vật phẩm xa xỉ. Lúc này Nam Nam đọc được dòng chữ trên loa anh vừa phát, nguyên lai anh vì Tương Tư Hải mà phóng, anh đang cáo biệt, cáo biệt Thiên Long, cáo biệt bang hội của mình, ngoài bằng hữu còn có kẻ thù. Anh không nói lý do mà chỉ nói ‘Hẹn gặp lại’. Rất nhiều người ăn theo, người thì tiếc nuối, người thì hỏi lý do, cũng có vây xem náo nhiệt, còn có vui sướng khi người gặp họa. Nhưng mặc kệ thế nào, Đoạn Kiếm Ấm Lệ là đại thần, ngay cả lúc rời đi cũng có vẻ náo nhiệt, thực làm càn, thực tiêu sái, cũng chỉ có Nam Nam hiểu rõ nỗi khổ trong lòng anh.

Cô cũng muốn nói lời từ biệt, nhưng khi viết xong lại không có dũng khí gửi đi. Vì thế, cô chỉ có thể nhìn tên của anh trở nên ảm đạm.

Đoạn Thành Vũ thoát khỏi trò chơi, đến ban công châm lên điếu thuốc. Chấp nhất lâu như vậy, rốt cục lọt vào cự tuyệt, kích thích quá mức mãnh liệt ngược lại làm cho anh cảm thấy chết lặng. Đã sớm biết kết quả mà vẫn chấp nhất, quyết đoán buông tha cũng tốt, nhưng là vì sao mắt lại ướt.

Lí Nam Nam bắt đầu kế hoạch chuẩn bị. Cô đã chọn xong ca khúc để biểu diễn, là “Result”, gọi điện báo cho Từ Dương, cậu cũng thích ý tưởng của cô: “Tốt, tớ đồng ý với cậu, ca khúc này đủ làm náo động cả sân khấu.”

“Đừng nói lời vô nghĩa, nhanh chút sắp xếp nhóm nhảy đi, đêm nay bắt đầu.”

“Ok, 7 giờ tối gặp ở phòng tập số 4.”

Nam Nam ngắt điện thoại, bắt đầu ngẫm nghĩ tìm cảm giác. Ăn qua cơm chiều, cô thay một bộ đồ lưu nhàn rộng thùng thình hướng phòng tập đi tới. Không thể không nói C đại đối với văn nghệ rất coi trọng, tinh thần văn nghệ đã truyền lại từ xưa. Bên trong trường có rất nhiều phòng dự thính, hội văn nghệ liên trưng dụng. Từ Dương có lão ba là phó hiệu trưởng nên mọi chuyện khá dễ dàng.

Thời điểm cô đến, Từ Dương cùng bạn bè cậu đã chờ sẵn, họ đang luyện động tác cho bài “Result”. Nam Nam cũng có chút quen biết với đám nam sinh này, cơ bản đều là năm hai, lão đại là Từ Dương, xem đi, danh hiệu này đó khiến cậu ta càng ngày càng tự kỷ.

“Hey, chị Nam Nam!”

Một nam sinh đứng lên kêu to, Từ Dương liền hướng cô cười cười, mới vừa thực hiện động tác lộn mào 360 độ khiến cậu thở hổn hển, nụ cười sáng lạn ngày thường trở nên bình thường không ít.

Cậu bỗng nhiên thủ thế, mấy nam sinh nhảy dựng lên.

“Cậu xem này, đây là động tác đầu tiên.”

“Tớ không ý kiến, cậu lo là được, tớ ở chỗ nào?” Thật lâu không vận động, Nam Nam xoa xoa tay.

“Động tác hoàn toàn giống tụi này, điều chỉnh tý là được.”

“Giỡn mặt à, tớ còn phải hát đấy, mệt muốn chết.”

“Hết cách rồi, ai kêu cậu chọn bài này, động tác so với bản gốc giản lược nhiều lắm đấy, có một lão sư tốt đứng ở đây, cậu còn sợ cái gì?” Từ Dương ý vị thâm trường nhìn Nam Nam.

Đúng vậy, ở hội văn nghệ là do một tay Từ Dương làm đạo diễn, gần tốt nghiệp ba cậu muốn cậu xuất ngoại. Bạn bè của cậu ít ỏi trong đó có Nam Nam, xác thực năm nhất nhìn cô không vừa mắt tý nào, nhưng không biết từ khi nào lại chuyển sang thưởng thức, nhất là cổ sức quyen rũ phát ra mỗi khi cô nhảy trên sân khấu, thực làm người ta mê muội.

Tuy rằng người khác nói bọn họ là cặp đôi hoàn hảo, nhưng Từ Dương hiểu rõ, đó là chuyện không thể nào, bởi vì chính mình không xứng. Cậu thừa nhận chính mình thực hoa tâm, bạn gái không đến ba tháng đã đổi, nếu chỉ cùng một cái cô gái, cậu sẽ ngấy. Cậu không cam đoan có được cô trong tay trong bao lâu sẽ chán, cậu không muốn phá hoại cảm giác tốt đẹp này, cũng không muốn thương tổn cô. Cho nên, làm bạn bè là lựa chọn tốt nhất, cũng là vị trí tốt nhất để tiếp cận cô ngoại trừ làm người yêu. Nhưng cậu không nghĩ tới cô gái này quá mạnh mẽ, lam nhan tri kỷ loại này ái muội căn bản không hề tồn tại trong thế giới của cô, cho nên, cậu xem cô như một người bạn gái nam tính.

Từ Dương tựa như con mèo đang rình cá, không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất. Cũng may, đã năm ba rồi mà chưa ai câu con cá này chứng tỏ thuộc tính siêu trạch của cô, mới làm cho cậu an tâm ở một bên tiếp tục thưởng thức. Lí Nam Nam tuy rằng trạch, tuy rằng lười, nhưng hễ quyết tâm làm việc gì gặp khó không từ bỏ. Cho nên, Từ Dương biết việc tập vũ đạo này càng đẩy lên hứng thú nơi cô, ngày đầu tiên nhiệt tình mười phần lâm trận.

Từ đó về sau, ban ngày cô không có tiết thì luyện hát, buổi tối luyện nhảy.

Có điểm làm cho cô không được tự nhiên là, Từ Dương luôn làm những động tác nóng bỏng với cô. Thật sự rất không được tự nhiên, cô liền tiếp bật cười, cũng bài xích cùng cậu quá thân cận, rất ái muội, không có biện pháp, buộc Từ Dương phải thay đổi động tác, tuy rằng giống nhau nhưng là độc diễn.

Lúc nghỉ ngơi, Nam Nam luôn nghĩ tới hai chuyện múa thể nào và hát ra sao, ngẫu nhiên cùng đám nam sinh tán gẫu, mọi người đều mệt, cho nên nói cũng không nhiều, ngay cả Từ Dương cũng là rầu rĩ uống nước, chỉ những lúc Nam Nam không chú ý cậu mới nhìn cô chằm chằm.

Đến đêm 30 tháng 12, bởi vì hôm sau chính là diễn tập, cho nên việc tập luyện cơ bản chấm dứt, đoàn người mới có tâm tình chọc ghẹo nhau. Đề tài ngẫu nhiên xả lên trên người cô.

“Chị Nam Nam, sao chị không tìm bạn trai đi. Xinh như vậy, đáng tiếc thật chặc chặc.”

“Ai, cậu quan tâm phương diện này quá đấy!”

Nam Nam đồ mờ hôi hột, khinh thường nói: “Một đám lãng nhăng, không lọt vào pháp nhãn của chị được.”

“Thôi đi, cậu quyết tâm không chịu gả ra ngoài sao.” Từ Dương đang ngồi trên thảm dùng khăn ướt lau mặt.

“Ai dơ, ngượng quá, tớ chuẩn bị gả ra ngoài đây.” Nam Nam nhún vai, vẻ mặt đắc ý.

Từ Dương đầu tiên là sững sốt, sau là cuồng tiếu: “Bớt giỡn đi, cậu trạch đến mốc meo rồi kìa, nếu không nhờ tớ kéo cậu ra phơi nắng, chỉ sợ cậu đã sớm biến chất!”

Nam Nam thở dài “Cậu không tin thì thôi.” Yêu đương trên mạng thực mờ ảo đi, Từ Dương đương nhiên không biết nên mới nói vậy.

Bỗng nhiên xúc động, cậu vò tóc cô, ôn nhu nói: “Nếu không có ai, tớ sẽ làm chỗ dựa cho cậu.”

Cậu ôn nhu khiến tập thể nam sinh nôn mửa: “Lão đại, hình tượng này anh không hợp đâu, nôn.”

Nam Nam nhanh tay đẩy cậu ra, nghiêm túc nói: “Cậu không xứng làm chỗ dựa của tớ.”

“A, cậu tưởng thật sao.” Từ Dương lại tiếp tục cười run rẩy hết cả người.

“Lão đại à, may mắn anh còn có tính người, dù sao chị Nam Nam là bạn của tụi này a!” Một cái nam sinh nói xong mọi người liền ồn ào cười phụ họa, Nam Nam có chút mệt chỉ thản nhiên cười một chút, bất quá cô không hiểu những lời này có chỗ nào đáng cười.

Nguyên lai phàm là nữ sinh kết giao với Từ Dương, cơ bản đều bị cậu ta bóc tem. Loại sự tình này tuy rằng không đáng hoàng, bạn bè cậu đều biết, vì thế Nam Nam càng không muốn cuốn vào cái vòng luẩn quẩn này.

Trong lúc Từ Dương đang đùa cười, nghĩ nghĩ nếu cô thực sự có bạn trai sao trong lòng có cảm giác như bị kim đâm.

32. Chương 32: Chương 32

Thời gian này, trừ bỏ Lí Nam Nam luôn lảng vảng bên ngoài, Tiểu Cầm, Đại Dũng cùng Mặc Vân cũng có việc.

Nam Nam ban ngày đi luyện hát, ban đêm thì tập vũ đạo nên Tiểu Cầm ở sau lưng làm chuyện mờ ám gì cô đương nhiên không biết. Đại Dũng đã đặt xong hai vé xe lửa, buổi chiều mừng một sẽ đến C đại, sau đó Tiểu Cầm sẽ đón bọn họ, mấy ngày nay cũng đã ở phụ cận trường học xem phòng xong rồi. Nàng dự định cho hai người hai phòng, Đại Dũng khó lắm mới đến được đây một lần, nàng đương nhiên đi bồi, về phần Mặc tiểu trư liền một người độc hưởng một phòng cũng tốt lắm.

Mặc Vân liên hệ bảo mẫu phải đi vắng trong một tuần, người làm hần lo lắng chính là mẹ hần. Tuy rằng hiện tại bệnh tình ổn định, nhưng sắp đi xa hần lại không nở, trước kia do hần sơ sẩy suýt mất bà khiến hần kinh sợ, cho nên tuyển chọn người chăm sóc phải tỉ mỉ, ngàn dặn vạn dò mới dám yên tâm.

Hần cũng nói lý do vì sao phải đi xa, thật vất vả mới tìm được người tâm đầu ý hợp, mẹ hần biết cũng không chỉ trích gì. Nhưng là bà vẫn thổn thức, vòng luyến có thể có bảo hiểm sao? Có hay không bị lừa? Nhưng là bà biết con mình trưởng thành không ít, vấn đề hần là không lớn.

Mặc Vân khởi hành. Hần đã hẹn trước với Đại Dũng, ngày thứ hai cùng nhau xuất phát, nửa ngày đã đến C đại. Trước đã cùng nhau trao đổi ảnh chụp, cùng tưởng tượng không sai biệt lắm, một nam sinh rất sáng sủa, nhìn thấy tướng đi và giọng nói điển hình cho người phương bắc thật sự có lực xuyên thấu vô cùng lớn.

Bởi vì ba Mặc Vân là người phương nam, trông hần có vẻ thanh tú, làm cho Đại Dũng lần đầu gặp phải ngây ngốc sợ hãi than: “Tiểu trư, sao da của em còn nộn hơn con gái!”

Đại Dũng không có cho hần xem ảnh chụp của Tiểu Cầm, muốn cho hần một cái kinh hỉ, đến 1 giờ chiều khi nhìn thấy Tiểu Yêu Li Li đứng ở sân ga mà mặt nhăn nhó, Mặc Vân than nhẹ, hảo một cô gái có nét đẹp cổ điển. Nhưng khi nàng mở miệng nói chuyện, thanh âm tuy rằng tinh tế mềm mại len vào tận xương, nhưng lại làm cho người ta chống đỡ không được.

Bởi vì sau khi nàng nhìn thấy hần, vui vẻ kêu to: “Trời ạ, Mặc... Tiểu trư, em, em quả thực rất hợp với khẩu vị của Nam Nam đó!”

b đổ mồ hôi hột, nói gì vậy?

Tiểu Cầm đương nhiên rõ ràng chính mình đang nói cái gì, hần cao 1m82, so với Đại Dũng còn cao hơn một chút, thân hình cân xứng, làm cái móc treo quần áo tốt lắm. Còn có hé ra cái mặt oa nhi thủy nộn, làn da cũng thực trắng, nhất là khi hần cười, quả thực có thể so với ngày xuân ấm áp, nhìn qua quả thực ngon miệng.

Xong rồi, Nam Nam mà thấy chắc chắn nuốt chửng không thềm nhả xương.

Mặc Vân nghe xong quả thực yên tâm hơn, hần không làm vợ hần thất vọng.

Sau khi ổn định chỗ nghỉ, Tiểu Cầm dắt bọn họ đi ăn cơm, 7 giờ tối hôm nay buổi biểu diễn mới bắt đầu, nàng đã chuẩn bị vé đầu ra đây. Hàng năm người ngoài vào xem quả thực rất đông, nhà trường không thể không thu tiền vé.

Giờ phút này, Nam Nam đã chuẩn bị xong, đổi trang phục, hoá trang, tập lại lần cuối. Cô có chút buồn bực, bởi vì Tiểu Cầm đột nhiên mất tích, bất đắc dĩ thời gian ăn bài thực gấp, cô cũng không nghĩ nhiều, lo chuyện của mình xong cái đã.

Khi ba người đến đã có một hàng dài người xếp hàng, bọn họ nhanh chóng xếp hàng đi vào.

Mặc Vân có chút khấn trương, sắp được gặp vợ hần bằng xương bằng thịt, so với nghe giọng của cô càng có vẻ kích thích. Rốt cục đi vào hội trường, đại sảnh vờn quanh loại âm nhạc đang hiện hành, tiệc tối còn chưa chính thức bắt đầu, nhân viên công tác chạy tới chạy lui chuẩn bị những khâu cuối cùng, nhóm biểu diễn tốp năm tốp ba ngồi trang điểm, rộn ràng nhộn nhạo, vẻ mặt hưng phấn.

“Hai người tìm chỗ ngồi đi, tớ đi tìm Nam Nam, trước đừng cho cậu ấy biết, nếu không khi hát cậu ấy sẽ khấn trương cho xem.” Tiểu Cầm nói xong liền biến mất trong đám người, Mặc Vân cúi đầu nhìn nhân viên công tác bận bịu, tổng cộng có 24 cái tiết mục, tiết mục của Nam Nam thứ 17, xem ra phải chờ khá lâu đây.

Từ Dương cố ý xếp tiết mục của cô ở phía sau, gần với thời gian không khí lên đến cực điểm, thứ hai là để cho mình có thêm nhiều thời gian ở với Nam Nam hơn.

Tiểu Cầm rất nhanh tìm được Nam Nam ở sau cánh gà, cô đang kiểm tra đôi giày cao gót. Hôm nay trang phục cô đang mặc thực lóa mắt, áo sơ mi bó sát, áo khoác da màu đen bên ngoài, cổ áo mở rộng đến ngực, bộ ngực phi thường xinh đẹp, chiếc váy ngắn bằng lưới màu đen nhiều tầng, đôi ủng bằng da cao đến gối, phi thường thích hợp với đôi chân thon dài. Nhìn qua một lượt, mười phần mùi vị ngự tử, trang điểm tinh xảo, kiểu tóc uốn lượn, không mê chết người mới là lạ.

Giờ phút này cô đang khoác áo lông thật dày, hai chân trần nhăm thả lỏng, cuối cùng kiểm tra đôi giày rất chắc chắn mới mang vào. Nhìn thấy Tiểu Cầm, Nam Nam càng thêm bất mãn, bắt đầu oán giận đứng lên. Tiểu Cầm cười đến dị thường quỷ dị, còn nói diễn xong sẽ cho cô một cái kinh hỉ, bởi thường vụ mất tích lúc này. Còn dặn dò cô trăm ngàn không cần đi ra, hảo hảo đứng ở sau hậu trường xem tiết mục đi, nếu không kinh hỉ sẽ biến mất. Lí Nam Nam méo miệng, cô mới không rãnh đi ra đâu, vẫn ngồi đây nhớ lại cho kỹ từng động tác, cũng không tò mò có cái kinh hỉ gì, chỉ cần diễn xong đãi cô ăn một bữa thật no là được.

Có đôi khi, đầu óc cô đơn giản như thế thôi (_)

Từ Dương bận đến mức tối mặt tối mày, rốt cục khâu chuẩn bị mới được xem là hoàn tất, cậu lại chỗ kén bên Nam Nam ngồi vào, trên đường đụng mặt Tiểu Cầm, hai người còn chào hỏi nhau.

“Khấn trương sao?” Cậu ngồi cạnh Nam Nam, thuận miệng hỏi.

“Hoàn hảo, khi nào thì tớ khấn trương đâu.”

Đúng vậy, cô đã biểu diễn như thế này không ít. Còn có, đêm nay cô thật sự rất xinh đẹp.

Tiệc tối đúng giờ bắt đầu, Mặc Vân đối chuyện này không mấy hứng thú, lòng tràn đầy hi vọng vợ của cậu mau mau biểu diễn, bởi vì Tiểu Cầm sau khi trở về đối hần nói:

“Một hồi cần phải trấn định nha, chị có khăn giấy này, tý cho em lau máu mũi.”

Nhiều giờ sau MC thông báo: “Sau đây là màn biểu diễn của đôi kim đồng ngọc nữ Lí Nam Nam và Từ Dương, xin thưởng thức!”

Thực rõ ràng MC nói như vậy là do Từ Dương ngấm ngầm đồng ý. Khán giả cười vang, trừ bỏ người ngoài, sinh viên trong trường đã nghe nói qua, còn nói Lí Nam Nam đã lâu không lên sân khấu, cũng nói lần này đến là vì cô mà đến.

Mặc Vân hết sức chăm chú nhìn chằm chằm, lòng thầm nói: “Tôi mới là bạn trai Lí Nam Nam.” Không tự giác bỏ thêm câu: hẳn là vậy đi...

Ánh sáng trên sân khấu chợt tắt, có bóng người di động, một đám nam sinh cùng một cô gái, bọn họ bày ra đội hình. Rốt cục, âm nhạc vang lên, phong cách rất mãnh liệt, Nam Nam cất tiếng hát, ngọn đèn chiếu theo tiếng hát mà nhảy múa.

Mặc Vân cảm thấy tim như ngừng đập, ánh mắt lảng lảng nhìn cô gái đang hát trên sân khấu. Một thân hắc sắc bao vây dáng người lung linh, hai chân thon dài tuyệt đối gợi cảm, giọng hát của cô, ánh mắt của cô, đôi môi đỏ mọng khi khép khi mở, cùng vũ đạo kích thích võng mạc, rung động tâm trí.

Một khắc kia, Mặc Vân thấy thế giới như yên lặng, chỉ có ánh sáng quỳnh quang lay động, ngấm nhìn thân hình hắc sắc đang nhảy múa, vũ điệu uyển chuyển, kèm theo đôi cánh tượng trưng cho sự tàn ác, khiến hắn như rơi vào bàn tay ác ma, khiến hắn muốn dâng hiến hết thảy. Vẻ đẹp của cô, hẳn như ném qua cam lộ, trong nháy mắt trúng độc thật sâu.

Đúng như Từ Dương dự đoán cô như vậy làm cho người ta mê muội.

Cho nên, ca khúc kết thúc toàn bộ hội trường như vỡ òa vì tiếng vỗ tay và hoan hô, tự nhiên buổi tiệc tối đã đến cao triều, mà Mặc Vân vẫn chưa thoát khỏi tiếng hát và vũ điệu của cô.

“Mặc tiểu trụ, em choáng váng? Nhanh ra sau hậu trường gặp cậu ấy đi!” Tiểu Cầm dùng sức đẩy hắn một phen, vừa mới thấy trong mắt hắn tràn ngập lửa nóng, nàng chỉ biết, tiểu tử này bị hãm thật sâu rồi. Đại Dững còn nhiệt liệt vỗ tay cũng bị Tiểu Cầm giục rời khỏi chỗ ngồi.

“Wase, thật không biết có hiệu quả đến vậy, chị Nam Nam, chị quả thực quá tuyệt vời!” một nam sinh tán dương.

“Trách không được cậu chút nữa nhảy sai, nguyên lai là phân tâm a?” Từ Dương giả bộ giận dữ, kỳ thật lúc ấy ánh mắt của cậu cũng chưa từng rời khỏi Nam Nam.

Lúc này Nam Nam đang uống nước vừa khôi phục nhịp thở, chính thức diễn xuất so với tập luyện càng hăng hái, cho nên diễn xong cô muốn ngã quỵ. Cô chỉ cười cười, mệt nên không nghĩ nói chuyện.

“Nam Nam!” Tiểu Cầm vọt lại đây, ôm cổ cô: “Rất lóa mắt ha ha!”

Nam Nam thiếu chút nữa bị nàng ôm ngã, ánh mắt chiếu vào Đại Dững:

“Nga, khó trách vứt bỏ tớ, cái đồ trọng sắc khinh bạn!”

Đại Dững cười đến góc góc: “Nam Nam tốt nhất.”

“Thiết, xem lại đi, tớ mang đến cho cậu cái kinh hỉ này.” Tiểu Cầm phản kháng nói, vỗ vỗ vai cô, làm cho cô cẩn thận nhìn lại.

Vì thế, Lí Nam Nam nhìn lại, Mặc Vân vừa từ góc tối đi ra.

Hai người đối diện, hẳn cũng không biết nên nói cái gì, chính là cười, cười đến ngon miệng mà ảm áp, ngay cả ánh mắt cũng ánh lên sự ngọt ngào. Nhưng hai tay đặt trong túi vì quá khẩn trương mà lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Đám nam sinh nhìn thấy hai nam nhân mà Tiểu Cầm dẫn vào đang chào hỏi Nam Nam thì giật mình ngay người.

Trực giác, trực giác nói cho cô biết, đứa nhỏ cao cao này là tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân đó, nhất thời hô hấp khó khăn, này, này cũng quá đột nhiên.

“Khụ khụ, đây là Mặc tiểu trư, vừa rồi có ngồi ở dưới xem cậu biểu diễn nha.” Tiểu Cầm đắc ý.

“Thật, thật cao...”

Cô rút cục ghen ra một câu, lại không hề có giá trị dinh dưỡng.

33. Chương 33: Chương 33

Mặc Vân rút cục cười ra tiếng, hướng cô đến gần, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Chị, em đã đến.”

Sau đó ngoài dự kiến của mọi người, cô nâng hai tay lên nhéo cái mặt hần, dùng sức chà đạp một phen mới nói: “Thật, thật mềm a, tốt, tốt. Nhưng. Ồ!”

“Khi nào thì chị ăn nói lấp bắp vậy?” Bị Nam Nam chà đạp một phen, khăn trương trong lòng đã sớm tiêu tán, chỉ còn lại sự vui vẻ cùng ngọt ngào, rút cục được chạm vào vợ rồi, không, là vợ chủ động chạm vào mình đó nha.

Trên gương mặt còn lưu lại dấu vết bị vuốt ve, ai kêu cô dùng lực quá lớn làm chi. Quá gần, có thể cảm nhận hơi thở từ đối phương, Mặc Vân rút cục nhin không được ôm cổ cô.

Tiểu Cầm cùng Đại Dũng hé miệng cười.

Lí Nam Nam sợ run cả người, lúng ta lúng túng hỏi: “Mặc tiểu trư? Thật là em?”

“Ừm.” Mặc Vân càng ôm chặt một chút, liền buông ra, dù sao mới lần đầu gặp mặt nên không dám quá mức. Bất quá hai mắt cô sáng lên: “Em đáng yêu quá!! A, em trai, em thật cao oa, da còn mịn màng nữa, bảo dưỡng sao vậy?”

Tiểu Cầm hóa đá... Nha đầu này lại ngứa mình, nào có chuyện vừa gặp đối tượng trên mạng mà đã nói những lời này, tư tưởng của cậu ấy thường dân như nàng quả nhiên không hiểu được!

“Lí Nam Nam, cậu nên cho tớ cái công đạo đi?” Từ Dương không nghĩ tiếp tục nhìn họ thân mật, giọng điệu lạnh nhạt nói.

Mặc Vân nhìn cô tràn ngập yêu thương, đây là bạn gái hần, là vợ hần nha, ngày hôm qua còn ở trong ảo tưởng, hôm nay thật sự xuất hiện ở trước mắt, quá tốt ^_^ Bất quá khi Từ Dương mở miệng nói chuyện, Mặc Vân liền nhìn về phía cậu ta, đây là nam sinh được ghép với vợ hần sao, chính là cái người lúc nãy trên sân khấu nhảy những vũ điệu nóng bỏng với vợ hần đây mà, hần để ý, hơn nữa phi thường để ý, lại xuất hiện tình địch?!!

“A, công đạo gì?” Nam Nam ngoài miệng nói nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Mặc Vân, chỉ khi hần đứng trước mặt cô, cô mới cảm thấy có bạn trai là điều kỳ diệu cỡ nào.

Từ Dương nhú mày, không thềm nhìn mình cơ đấy, vì thế tức giận nói: “Cậu có bạn trai, sao không nói tớ biết? Có phải bạn bè không vậy?”

Lúc này Lí Nam Nam mới quay đầu nhìn cậu: “Không phải đã nói tớ gả ra ngoài rồi sao, chính cậu không tin đấy thôi.”

Trong trường hợp này, Mặc Vân không biết nên nói cái gì, chỉ là đối Từ Dương cười cười, Tiểu Cầm hợp thời chen vào: “Đi thôi Nam Nam, đừng đứng ở chỗ này nữa, mau về kí túc xá thay đồ, sau đó kiếm cái gì ăn lót bụng.”

Hậu trường người đến người đi đã chú ý bên này, Từ Dương cũng không nghĩ khiến cho nhiều động tĩnh, rầu rĩ một câu: “Một hồi toàn thể diễn viên chụp ảnh lưu niệm, cậu nếu có việc thì có thể đi trước, tớ có việc, bye bye.” Nói xong, cậu liền đi ra ngoài. Đi ra khỏi hậu trường, Từ Dương cười nhạo chính mình, mấy ngày nay cùng cô một chỗ lâu như thế nào cũng có nghĩa gì đâu, bạn bè mà thôi, ngay từ đầu đã phân rõ

quan hệ, không mặn không nhạt vậy mới thích hợp, tâm tình dư thừa đều không quan trọng. Cô có bạn trai hay không thì liên quan gì cậu.

Mặc Vân đối cùm từ “gả ra ngoài” rất hưởng thụ, chờ cô thu thập xong xuôi liền nắm tay cô, cùng Tiểu Cầm Đại Dũng đi thẳng ra ngoài, động tác tự nhiên đến vậy, tựa như bọn họ đã kết giao thật lâu.

Trên đường đi gặp rất nhiều người quen, đều kinh ngạc thấy Nam Nam thế nhưng có bạn trai, nhất là đám nam sinh nhảy cùng cô, còn có nhóm nữ sinh trong hội văn nghệ, đương nhiên càng cảm thấy tò mò đối với vị soái ca mới xuất hiện.

Khi đi trên đường gió đêm thổi vù vù làm cho đầu óc thanh tỉnh không ít, văng vẳng bên tai là giọng Tiểu Cầm đang vui sướng kể lại kế hoạch tuyệt vời này, nhưng cô chẳng quan tâm nữa mà chỉ cố gắng cảm thụ độ ấm từ lòng bàn tay siết chặt, thầm cảm thán: trời ạ, em trai đang nắm tay mình!

Hai người đàn ông chờ dưới kí túc xá, mà sinh vật 1, 2 chạy đến ban công hướng dưới lầu nhìn xung quanh, muốn nhìn thấy tiểu mỹ nhân trong truyền thuyết. Đại Dũng hăng hái chào hỏi, sẵn tiện giới thiệu cả Mặc Vân, làm cho hai nàng thụ sủng nhược kinh. Sợ hãi than hai cái trạch nữ phòng mình câu được rùa vàng, so sánh lại mình, thầm quyết tâm đẩy mạnh tiêu thụ /(o)/

Rốt cục tẩy trang xong lộ ra gương mặt mộc, thay đổi quần áo, trước khi đi, Nam Nam đứng ở trước gương lại hỏi Tiểu Cầm: “Em ấy thực sự đến đây sao?”

Tiểu Cầm kiên nhẫn đáp: “Đúng đúng! Hàng thật giá thật mà!”

Đêm nay, ba người đã ăn qua cơm chiều tiếp tục trải qua ăn khuya mới Nam Nam, cũng làm tính tìm một nơi thích hợp để nói chuyện. Mặc Vân tinh tế quan sát Nam Nam, cảm thấy chính mình nhất được bảo vệ, sao vợ có thể đẹp đến như vậy, mà Nam Nam đối Mặc Vân thủy nộn rất vừa lòng, hơn nữa, nhiều lúc nói chuyện hơi quá đà nhưng bọn họ có trụ cột tốt lắm.

Bất quá, hành động thân mật lúc đầu còn hơi gượng gạo, rồi sau đó, chính là thực tự nhiên nắm tay nhau.

Đêm đó, Tiểu Cầm qua đêm với Đại Dũng ở bên ngoài, nhưng Nam Nam muốn trở về phòng ngủ, làm sao lần đầu tiên gặp mặt liền cùng hấn qua đêm, ngấm lại có chút hơi quá. Cho nên, Mặc Vân đưa cô tới cổng, thiếu chút nữa xúc động đi lên ôm cô vào lòng, nhưng là vẫn nhịn xuống, cái gì đến sẽ đến.

Được ba ngày nghỉ, ngày đầu tiên đi công viên trò chơi, ngày hôm sau đi vòng quanh thành phố C, ngày thứ ba, Tiểu Cầm và Đại Dũng tách nhau đi riêng, Nam Nam với Mặc Vân thì đi dạo trong khuôn viên trường.

Đại học, là nơi hấn rất muốn vào. Vì mẹ hấn hay phát bệnh, cha hấn xảy ra biến cố thì có lẽ hấn cũng là một sinh viên bình thường như người khác.

Từng đi qua trường trung học hấn từng học có lối kiến trúc đẹp hơn C đại nhưng là thua về khí thế. Vườn trường này thật lớn, phân ra bắc và nam khu; đường lát đá, có bốn làn xe chạy; kiến trúc thật hùng vĩ, đi bên trong đều có lo lắng lạc đường; hoàn cảnh tuyệt đẹp, có một con sông vắt ngang, xanh mướt rộng lớn, hoa cỏ khó phân.

Hấn nắm tay Nam Nam, nghe cô nói về chuyện xưa của từng góc ngách. Nhất là đi ngang qua dãy học, hấn thế nhưng nói muốn đi vào phòng học ngồi. Vì thế hấn thấy được phòng học thật lớn trắng tinh, máy tính, máy chiếu thiết bị đầy đủ hết, trên bàn có mấy cuốn sách dày cộm đặt ngẫu nhiên, mở ra xem thử toàn là những kiến thức cao thâm, nhưng ngồi ở trong đó, hấn bắt đầu ảo tưởng lão sư đang giảng bài, đồng dạng với không khí khi còn học ở cao trung, có bao nhiêu tuyệt vời.

Cô lại dẫn hấn đến thư viện, đại môn rộng lớn ngay trước mắt, bên trái là cái hồ nhỏ mới xây, cửa sổ theo lối gothic, còn có đài phun nước ở giữa hồ, đàn vịt trời đang tung tăng bơi lội. Lúc tiến vào bị không khí im ắng và mùi của sách gây áp lực không ít, đi qua một loạt giá sách, Mặc Vân liền hối hận vì sao mình lại bỏ lỡ chuyện học hành, vì sao lúc còn có cơ hội không nắm chặt trong tay.

Đi dạo nguyên buổi sáng, hai người ngồi trên ghế nghỉ ngơi, nơi đây là thánh đường tình yêu, cây liễu trụ lúi vì hiện tại là mùa đông, đang là nghỉ lễ nên các cặp tình nhân lựa chọn ra ngoài chơi, cho nên thánh địa tình yêu trong trường thật vắng vẻ.

Hai người đã thân mật không ít, nhưng là hôm nay Mặc Vân lại trở nên có chút trầm mặc, Nam Nam hỏi hần:

“Mệt à? Trường học rất to đi.”

“Em thực hâm mộ mấy người.” Hần thản nhiên thốt một câu: “Có một hoàn cảnh tốt như vậy để học tập, thật tốt.”

Nam Nam tựa hồ nghe ra một tia manh mối, an ủi nói: “Con đường mỗi người đều khác nhau, chỉ cần chính mình cố gắng thì sẽ đạt được hạnh phúc.”

Mặc Vân dùng sức nắm tay cô, há mồm muốn nói cái gì lại thôi, Nam Nam lẳng lặng nhìn hần, càng đợi, cô đại khái có thể đoán được hần muốn nói cái gì.

Quả nhiên, hần mở miệng:

“Em căn bản không xứng với chị. Chênh lệch đó hai ta đều nhận thấy, chị vĩ đại, trường học cũng có nhiều nam sinh vĩ đại, em thua bọn họ nhiều lắm, chị có ủy khuất không?” Mặc Vân một hơi nói xong, giống sợ cô đánh gãy, ánh mắt biểu lộ bất đắc dĩ cùng thản nhiên bị thương.

Nam Nam chăm chú nhìn vào mắt hần, môi giật giật, nhưng không nói gì, nghiêng người hôn lên môi hần. Gặp Mặc Vân ngăn người, Nam Nam cười nói:

“Em đã quên cách nhìn của chị với nam sinh? Đúng, trong đây không thiếu thiên tài nhưng đâu phải ai học đại học cũng là vĩ đại, có thể thích ứng với xã hội hay bị xã hội lợi dụng. Cho dù là chị, có lẽ ngoại nhân cảm thấy vĩ đại, nhưng chị biết rõ khuyết điểm cùng nhược điểm của mình, chị thực lười, có đôi khi thậm chí không nghĩ bước tiếp, chị không thích học, cũng không giống mọi người ganh đua nhau. Mỗi người cũng không hẳn là phế vật, trừ phi chính mình muốn từ bỏ.”

Mặc Vân nghe đến nhập thần, nâng tay lên xoa xoa mặt cô, Nam Nam tiếp tục nói: “Huống hồ, em còn nhỏ a, trong nhà trải qua biến cố, chị hiểu em đã trải qua những khó khăn gì, em có thể kiếm tiền, có thể nuôi gia đình, em đã là nam nhân đích thực rồi, cho nên sau này không cho phép em nói linh tinh như thế nữa.”

“Chị.” Mặc Vân ôm cổ cô, đặt đầu vào bả vai cô, cọt cọt: “Cám ơn chị, gặp được chị thật tốt.”

“Hừ, nít ranh.” Nam Nam vỗ nhẹ vừa an ủi.

“Nam Nam, em hôn chị nhé?”

“.”

“Không nói là đồng ý.”

Vì thế Mặc Vân buông cô ra, cúi đầu xuống, Nam Nam trong lòng “Bang bang”, thấy hần càng ngày càng gần, lúc này có nên nhắm mắt lại không?

“Chị khấn trương a? Không phải mới vừa rồi còn hôn em sao?” Hần đang gần trong gang tấc, khi nói chuyện hơi nóng phả vào mặt, ngứa ngáy khó chịu.

“Nào có.” Cô rõ ràng lo lắng quá mức, vì thế Mặc Vân hôn lên trán cô, tuy cảm nhận được đôi môi mềm mại ấy, nhưng trong lòng có điểm thất vọng.

“Đi thôi, bờ sông rất lạnh, đến khu thể dục đi dạo đi.” Nam Nam đứng lên theo. Nhưng cô vừa đi lên phía trước, đã bị hần kéo qua, khoảnh khắc xoay người, đôi môi đã bị cảm giác ôn nhuận bao trùm.

“Ô.”

“Ngoan, mở miệng ra.” Hần dẫn đường cho cô.

“Ô.”

Đầu lưỡi hần vói vào bên trong dây dưa, lưỡi thi thoảng bị răng cô nghiền qua, nguyên lai hôn môi chính là loại tư vị này sao?

Rốt cuộc qua bao lâu Nam Nam không biết, cô cảm thấy cả người vô lực, bị người khảm vào lòng mới không khụy xuống. Kỳ thật Mặc Vân cảm thấy hôn rất ngắn, lo ngại cô khó thở nên mới buông ra, còn không quên nhẹ nhàng liếm môi một chút.

“Em. đây không phải lần đầu tiên em hôn người khác đi?” Hắn đem cô kéo vào lòng mới rầu rĩ lên tiếng.

“Như thế nào không phải. em cũng là lần đầu tiên.”

“Gạt người, rõ ràng.thuần thực.”

“Trực giác của nam nhân.” Mặc Vân dùng sức ôm lấy cô, cười nhẹ: “Nguyên lai chị ngây thơ như vậy, hôn một chút mà thôi đã xấu hổ thành như vậy.”

“Ai cần em lo!”

Mặt cô nóng lên, thật đáng giận mà, hừ (^)

34. Chương 34: Chương 34

Mặc Vân ở C đại ngây người năm ngày. Nguyên đán qua đi mỗi ngày cô đều có tiết, trừ bỏ chuyên ngành hẳn đều đến dự thính cùng cô. Buổi sáng nay hẳn lười rời giường, chiều mới bồi cô. Vì thế, toàn ban mới biết cô có bạn trai.

Tuy rằng mọi người đều tò mò muốn biết lai lịch anh chàng này, nếu học trong trường cực phẩm thể này sao đến bây giờ mới phát hiện? Cô không giải thích, nhiều lắm chỉ nói một câu: “Người ta học ở trường khác, mấy người tất nhiên không biết.”

Bất quá Mặc Vân lại dương dương tự đắc, hảo hảo thể nghiệm một phen tư vị nghe giảng ở đại học, cũng kiến thức qua tư thái học của cô: hoặc là buồn ngủ, hoặc là xem tiểu thuyết, hoặc chính là nhìn hẳn cười quỷ dị.

Hai ngày rất nhanh trôi qua, buổi sáng hôm sau đúng 11h có đoàn xe lửa đưa hẳn và Đại Dũng trở về, cho nên hai cô lựa chọn trốn học để tiễn bọn họ đến nhà ga.

Từ đó về sau cô tập trung ôn tập, không ol game nữa, nhưng mỗi đêm đúng giờ lên QQ nói chuyện, nghe âm thanh đối phương khiến cô bớt tưởng niệm. Mỗi tin nhắn cô đều quý trọng, chủ đề bắt đầu nói về gia đình.

Mẹ hẳn đối Nam Nam thực vừa lòng, chỉ cần con cao hứng bà liền cao hứng, mà Nam Nam phiền toái hơn, còn cô chưa khai ra cho cha mẹ hay. Cha mẹ Nam Nam đều là giáo viên trung học, tư tưởng bảo thủ là tất nhiên, trước mắt sẽ không đồng ý cho con họ quen với một người chỉ có cái bằng trung cấp, lại còn quen trên mạng. Mặc Vân đối này tỏ vẻ lý giải, trái lại an ủi Nam Nam!

Một tháng sau, cuộc thi chấm dứt, khởi hành về nhà vì đến tết âm lịch. Nhà của cô cũng ở tỉnh C, ngồi xe lửa một buổi sáng là đến. Nhưng là cô vụn vụn không thể tưởng được, chính mình trở về sẽ gặp ai.

Đoạn Thành Vũ rời Thiên Long cũng một tháng, buông tha trò chơi ngoài có chút cô đơn nhưng cuộc sống hằng ngày không có gì biến hóa. Cho nên anh càng ham thích tăng ca cùng ra ngoài xã giao, khiến cho thành tựu trong công việc ngày một hồng, boss có thêm nhiều niềm vui.

Nhưng hàng năm tết âm lịch anh nhất định phải về nhà, về nhà lại nghe mẹ cần nhắc chuyện kết hôn. Bất quá anh đã luyện được tinh thần thần công, cho dù bà la hét ngay bên cạnh cũng bỏ ngoài tai.

Đêm nay sau khi giải quyết công việc xong, đang nghe điện thoại của bà:

“Thành Vũ, con nhớ thầy Lí không?”

“Có chút ấn tượng, bất quá lâu như vậy, con còn nhớ kỹ làm gì.”

“Khi đó con mới 7, 8 tuổi, vừa vào tiểu học, ngộ nghịch hết sức nhưng vẫn rất lễ phép thầy ấy!”

“Mẹ, sao nhắc lại chuyện này?”

“Bởi vì mẹ biết họ dọn đến nơi nào!”

“Cũng tốt, mẹ liên lạc chưa?”

“Ừm ừm! Nhân dịp con về nhà, chúng ta đi hỏi thăm bọn họ, trước kia quan hệ hai nhà thật tốt a, cũng nhờ thầy Lí mới khiến con chịu học. Tuy ở N thị, bất quá hai giờ là tới, con phụ trách quà tặng đấy!”

“Vâng, con đã biết.”

“Thầy Lí có một đứa con gái, con còn nhớ rõ không. A, đúng rồi, tên là Lí Nam Nam!”

Đoạn Tthành Vũ nhất thời sững sờ!

Lòng khê nhói. Bất quá chỉ là cái tên thôi, cũng không đại biểu cho cái gì.

Ba mươi đến, cha mẹ cùng ông bà nội ở phòng khách xem chương trình xuân chán ngấy, cô lẻ vào phòng nói chuyện qua YY với Mặc Vân. Nhà cô sắp có khách, là một hàng xóm từ lâu đã mất liên lạc, nhân tết âm lịch này gặp lại hàn huyên đôi chút.

Sau khi gia đình anh được cả gia tiếp đón ngồi ở phòng khách, cô bưng đĩa trái cây từ phòng khách bước ra, ngồi bên người anh, hai người lễ phép cười.

“Ồ, đây là Nam Nam đi, lớn lên thật xinh đẹp!” A di ca ngời nói: “Mới đây mẹ còn ẵm trên tay bây giờ đã lớn đến thế này.”

Con của dì cũng rất có hương vị thôi, Nam Nam ở trong lòng YY, nguyên lai cha mẹ cô quen được bạn bè có con là anh trai tốt như vậy.

“Là dì Chu mến con lắm đấy.” Mẹ khách sáo nói tiếp, ánh mắt ý bảo cô mau chào.

“Con chào dì, em chào anh.”

“Mau mời họ dùng trái cây đi!” Ba ba ra lệnh một tiếng, cô nhanh cầm lên cái dao, Đoạn Thành Vũ nhanh nói: “Đừng phiền toái.”

“Không, không, không có việc gì, đây là chuyện nên làm.” Ở trước mặt cha mẹ, cô luôn là đứa bé ngoan.

“Đúng rồi, đây là anh Thành Vũ, lúc còn nhỏ con cứ đòi anh ôm, bây giờ sự nghiệp Thành Vũ rất tốt, con nên học hỏi.”

“Ai nha, bây giờ em chỉ mong nó kiếm cho em nàng dâu thôi!”

Thành Vũ.....Đoạn Thành Vũ?!!

Bỗng nhiên, cô suýt trượt dao cắt trúng tay.

“Cẩn thận!” Đoạn Thành Vũ nhanh tay đánh rút con dao xuống đất.

“Nam Nam, có sao không con!” “Nam Nam, không có việc gì đi.” “Đừng trách đứa nhỏ, không có việc gì là tốt rồi.” Cha mẹ cùng dì Chu, Đoạn thúc nói, Nam Nam kiểng có rồi đi:

“Thực xin lỗi, con đi rửa dao.” Sau đó, cô vọt nhanh vào phòng bếp.

Ông trời, đùa cô đấy à?! Phòng khách truyền đến âm thanh, đề tài chuyển lên trên người anh, nhắc tới anh 28 tuổi, quản lý công ty XX, hoàn toàn ăn khớp với vị anh trai trên mạng kia. Nam Nam mở khóa, tiếng nước ào ào, trong lòng cực kỳ loạn, so với khi gặp Mặc Vân là kinh hãi, cùng anh chính kinh khủng!

Mà anh ở phòng khách cũng đang chịu khổ sở, nghe mọi người nói anh đã xác thực cô chính là trái táo nhỏ.

Cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào. Ô ô, Mặc tiểu trư, chị nên làm cái gì bây giờ?

“Nam Nam, làm cái gì lâu vậy!” Ba cô hô lên, cô đành phải đáp:

“Vâng, con ra ngay đây.”

“Con đi xem em ấy.” Thanh âm tràn đầy từ tính của anh vang lên.

Hai người đối mặt ở cửa, không nói gì.

Anh bỗng hỏi: “Là em sao?” Cô khẽ nuốt nước miếng, gật đầu.

Sau đó anh xoay người, trực tiếp ấn cô vào vách tường, như bóng ma bao phủ lên cô, ngay cả hô hấp cũng cảm nhận rõ.

35. Chương 35: Chương 35

Đáy lòng Nam Nam vừa kinh hoàng cùng bất lực nhìn anh dần dần cúi xuống.

Khuôn mặt anh càng ngày càng thấp, càng ngày càng gần, cô đã muốn cảm nhận được hô hấp nóng rực nơi anh.

Hé ra khuôn mặt bất đồng với Mặc Vân, cơ thể cường tráng, ánh mắt có loại thành thực của nam nhân; đồng tử không phải trong trẻo màu hổ phách như Mặc Vân, thực đen, rất thâm thúy, dường như xem thấu đáy lòng người đối diện, nhưng là ánh mắt mặc dù ôn nhu lại lộ ra vẻ vô vọng; một cổ thần nhiên truyền tới, không có cái loại trên hoa ghẹo nguyệt giống Từ Dương, lại như có như không, mang theo một tia lịch sự tao nhã, quần áo sạch sẽ, một nam nhân tốt đẹp.

Nhưng là, stop! Đem con gái nhà người ta đẩy vào tường, tư thế ái muội còn hơi cúi xuống chẳng lẽ muốn hôn cô? Lí Nam Nam muốn phản kháng nhưng lại vô lực(Zet: mê troai đó bà coăn), dưới cái nhìn chăm chú từ anh thể nào cũng không chống đỡ nổi, chỉ có thể liều mạng trừng lại.

Anh không phải muốn hôn cô, anh nhìn ra nổi nghi hoặc, bất lực cùng phản kháng của cô. Anh vẫn giữ khoảng cách cũ yên lặng nhìn.

Đây chính là đối tượng anh yêu say đắm, từ thế giới ảo ra ngoài đời thực, ở khoảng cách rất chi là gần, gần đến mức có thể thấy hàng lông mi, cái trán mượt mà, cùng cặp mắt to chặt vật phản chiếu bóng hình anh trong đó.

“Nam Nam, còn không ra!” Ba ba lại gọi cô, gì Chu lập tức nói: “Ha ha, có thể là tụi nó đang làm quen nhau đi, coi như ăn chậm một chút vậy!”

Nam Nam nhất thời giống như bắt được phao cứu sinh, anh chủ động trước, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi. . . .” Sau đó né đường cho cô đi.

“Em. Kia. Thật khéo.” Cô nói năng lộn xộn, ngón tay xiết chặt, không biết làm sao nhìn bóng dáng cao ngất ấy, trong lòng chột dạ.

“Đúng vậy, thật sự là quá khéo, khéo đến tuyệt vọng.” Anh sắp bị bức điên lên được.

Nam Nam thầm nhủ muốn chạy trốn anh càng xa càng tốt!

Cô nói mà như lầu bầu trong miệng: “Thế chúng ta có thể làm bạn chứ?” Nói xong mắt cô đỏ lên. Cô sắp khóc khiến anh liên hoảng, không chút suy nghĩ ôm cô vào lòng, vội vàng nói:

“Nam Nam thực xin lỗi, là anh sai, là do anh tạo thành cục diện như bây giờ, em muốn huề thì huề, anh sẽ không làm em khó xử nữa, được chứ?”

Nam Nam cắn môi nói: “Đừng nói thế...” Sau đó cô chạy nhanh đi lau mặt. Sau đó đi vào phòng chuẩn bị ra ngoài, kiểm soát có hẹn với bạn, cơm chiều không thể bồi mọi người, thực có lỗi.

Ở trên đường tùy ý dạo, tết âm lịch nơi nơi dào dạt không khí vui mừng, nhưng trong lòng cô lại rối loạn không ngừng, liền tìm cách liên lạc với Mặc Vân.

“Đại nhân! Gọi cho em có chuyện gì không?” Em ấy có vẻ đang vui, nam nam cười nói:

“Không thể sao, em đang làm gì.”

“Bồi mẹ tản bộ.”

“A, gì có bên cạnh không.”

“Không có, mẹ em ngồi bên kia, hơi xa em chút, nhớ em à?”

“Ừm. Rất nhớ em.”

“Em cũng vậy.” Mặc Vân ánh mắt trở nên ôn nhu mà ngọt ngào.

“Bây giờ chị rất muốn ăn em!”

“Chị, chị là cái sắc nữ.”

“Hừ. Em mới là người tư tưởng không thuần khiết.”

“Chị thật sự muốn ăn em?”

“Em chính là nắm gạo nếp, chị muốn ăn ô ô!”

Mặc Vân , nắm gạo nếp á, thật đúng sự so sánh mới mẻ, bất quá hẳn nghĩ tới một chuyện, không có hảo ý cười:

“Tốt, hoan nghênh chị tới ăn, em còn sợ chị không đến đâu.”

“Nha, Mặc tiểu trư, nghỉ hè chị đến được chứ?”

“Thật sự?!”

“Thực đó, chị sẽ kiểm có. Em có hoan nghênh chị đến không đã?”

“Chị nói xem?” Mặc Vân vui sướng thở dài: “Nhưng là nghỉ hè lặn, chờ lâu lắm.”

“A học kỳ sau có kỳ nghỉ dài.” Nam Nam ngụ ý muốn hẳn đến C đại, hẳn nhìn ra được, tiếc hận nói:

“Mẹ em sắp làm phẫu thuật, cho nên phải ở bên cạnh chăm sóc, cho nên, vợ à.”

“Em có hiểu nha! Chị hiểu rồi, hiện tại công nghệ phát triển như vậy xem như hai ta vẫn chung một chỗ!”

Hai người bọn họ lại nói thêm trong chốc lát, sau đó hẹn nhau buổi tối lại nói chuyện tiếp. Nam Nam tìm địa phương giải quyết cơm chiều, gọi điện về nhà hỏi khách đi chưa, mẹ nói đã mời họ ra ngoài ăn cơm, sau đó tiễn họ về rồi.

Nam Nam tranh thủ thời gian này quay lại game. Nhờ Mặc Vân thường xuyên ol giúp nên hiện giờ cô đã cấp 87. Hiện tại acc này đã có thể xoát bản sao chung với Mặc Tử Lưu Niên. Trừ đi chung với vợ ra thì chuyện luyện cấp, kiếm tiền đều không hứng thú, chỉ cần vợ ở đây, mọi chuyện còn lại hẳn đều xem nhẹ.

Đêm nay Nam Nam không có hứng xoát phụ bản, rõ ràng chuyển sang chạy thương, hẳn làm mã xa phu kéo cô. Hai người khanh khanh ta ta nửa ngày, trên đường bỗng nhiên có một người sắp đến, hóa ra là Vân Phá Nguyệt.

Tổ đội Vân Phá Nguyệt : phiền không?

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : không, Càng tỷ, có việc gì thế?

Nếu có ngoại nhân ở đây, Mặc Vân sẽ gọi cậu là “Nguyệt tỷ”, hiện tại không có hẳn liền cố ý kêu cậu là “Càng tỷ”.

Tổ đội Nhị Nam : a Càng tỷ Càng tỷ Càng tỷ tỷ! *cười to*

Tổ đội Vân Phá Nguyệt : *vuốt mồ hôi* Nam Nam thôi, đừng tưởng rằng tôi dễ khi dễ, tôi là đàn ông đích thực!

Tổ đội Nhị Nam : nhìn cứ như con gái mà nói là đàn ông đích thực *chu miệng*

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : tiểu Càng Càng, cậu làm cái gì mà thôi?

Tổ đội Vân Phá Nguyệt : *giận* Mặc Vân, bớt giỡn đi, tôi lớn hơn cậu đấy! Cả ngày đánh đánh đấm đấm nhàm chán mới tìm hai người đấu võ mồm.

Tổ đội Mặc Tử Lưu Niên : *kinh ngạc* cậu cũng có lúc chán? Mỗi ngày có cái hòa thượng truy cậu cũng nhàm chán không kém.

Tổ đội Vân Phá Nguyệt : oh, no!!!! Đừng bàn chuyện đó trước mặt tôi!!

Nam Nam cùng Mặc Vân cười cười, nói đến cái hòa thượng kia, quả thực rất chê cười, theo tin lá cải đó là đại thần của game khác chạy sang.

Kết hôn trên game rất tùy tiện, huống hồ Vân Phá Nguyệt xinh đẹp như vậy, còn chưa lấy chồng quả thực rất hấp dẫn. Tần Càng từ lâu đã chán ghét mấy chuyện này, kiên trì chủ nghĩa độc thân, nhưng bây giờ đã đụng phải cái hòa thượng khó chơi này rồi.

Theo như cậu ta nói gặp được hòa thượng kia lúc đi Yên Tử Ổ, tên là Tôi Yêu Ngự Tỷ, 102 cấp, một thân sắc sảo loá mắt, xoát xong kéo vị hòa thượng đó đến lôi đài, kết quả thua vài lần, lập tức sinh ra cảm giác sung sướng đối với cậu, mỗi ngày một ngụm “Nữ vương”, hai ngụm “Ngự tỷ”, bỏ thêm bạn tốt không nói, theo đuổi đến mức phô thiên cái địa. Thường thường xoát loa tỏ tình, quả thực là làm trò cười cho mọi người.

Tần Càng đương nhiên buồn rầu, thậm chí còn nói mình là gay, kết quả cái hòa thượng kia xoát loa nói “Không cần dối gạt anh, em đang ngạo kiều thôi! Huống hồ, là nam hay là nữ anh không cần *mặt đỏ*” lúc ấy loa này xuất hiện, cô đã ở tuyến, thật sự là bị sét đánh không nhẹ. Với vì Tôi Yêu Ngự Tỷ phát loa rối loạn, làm cho rất nhiều người chơi đều đau đầu, khuyên Vân Phá Nguyệt mau mau lấy hòa thượng đi, để cho người ta thanh tĩnh.

Loại sự tình này, hai người họ cũng không biết giải quyết như thế nào, chỉ có Nam Nam biết trong đầu mình đang YY vô hạn.

36. Chương 36: Chương 36

Tần Càng rốt cục lấy Tôi Yêu Ngự Tỷ.

Tôi Yêu Ngự Tỷ dùng loa quấy rầy nhân dân rốt cuộc thắng lợi, vì hạnh phúc quảng đại quần chúng nhân dân, Tần Càng lựa chọn hi sinh cái tôi để phục vụ lợi ích tập thể. Thực chất cậu ta bị làm phiền muốn điên rồi. Dù sao đã nói trước là do hòa thượng kia tự đâm đầu vào thôi.

Ngày cậu và Tôi Yêu Ngự Tỷ kết hôn, vừa lúc là ngày nghỉ cuối cùng của Nam Nam, liền cùng Mặc Vân ôm tâm trạng xem vui đi tới. Người tham gia hôn lễ rất nhiều, trừ bỏ quần chúng vây xem, đương nhiên chính là bạn tốt của đôi tân nương. Bạn bè chú rể cô đương nhiên không biết, bất quá bên cô dâu có rất nhiều người Chiến Thiên Thánh Hỏa đến, tỷ như Mèo Con Phấn Hồng, Thượng Cổ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, Tôi Suất, cùng Cửu Ngô Chí Tôn, thậm chí còn có Vũ Phượng Hoàng.

Tuy rằng Tần Càng có gây ra mâu thuẫn nhưng từng là bạn bè thâm giao. Vũ Phượng Hoàng là đến xem náo nhiệt, nhưng không có thu được thiệp mời, cô ta một trận ảo não, thế nhưng còn xoát loa mắng người. Lúc đầu mọi việc đều thuận lợi nhưng sự việc này xảy ra khiến chủ rể liền nổi bão.

Loa Tôi Yêu Ngự Tỷ : không biết xấu hổ! Dám chửi nữ vương đại nhân nhà ta! Cũng may ông đây là người rộng lượng, TNND không thì xác định cú hoa tàn nhé!

Vũ Phượng Hoàng đương nhiên đánh trả:

Loa Vũ Phượng Hoàng : khôn kiếp, dám nói chuyện với bà vậy à, Vân Phá Nguyệt rõ ràng là cái nhân yêu, vậy mà còn dám cười!

Tần Càng rối rắm, chuyện hần là nhân yêu mọi người đã sớm nghe qua nhưng những người từng tiếp xúc với cậu đều không tin, căn bản không giống ra vẻ giả dối, cho nên Tần Càng bất biến ứng vạn biến: “Đây chẳng qua là thủ đoạn đối phó lưu manh trên mạng, vậy mà cũng tin?” Cho nên, mọi người tin tưởng vững chắc rằng cậu là con gái.

Trận hôn lễ này làm cậu thực xấu hổ, cố gắng thanh tỉnh chính mình. Cưới hòa thượng kia cũng tốt, mình nói gì anh ta liền nghe vậy.

Nhưng hiện tại, tiện nhân Vũ Phượng Hoàng rất không hiểu chuyện, ngay cả mặt mũi Mèo Con Phấn Hồng cũng không cấp cho, trực tiếp phát bưu kiện nói: “Thỉnh cảnh cáo bạn chị, Internet là thế giới ảo mà thôi!” Phát xong, cậu chuẩn bị lên loa rống vài câu, chỉ thấy “chồng” mình đã kêu gào:

Loa Tôi Yêu Ngự Tỷ : thì sao! Cũng bị ta đây đẩy ngã, ngự tỷ biến thành tiểu thụ, cũng là một mỹ nhân! Các người ghen tỵ thì ghen tỵ đi!

Tần Càng hóa đá, vì sao lời giải thích này có chút quỷ dị?

Cậu không thể lý giải, không có nghĩa là Nam Nam không thể lý giải, rất nhiều thời điểm nhìn đến Tôi Yêu Ngự Tỷ xoát loa, cô đã sớm hoài nghi, mỗi câu mỗi chữ đều nồng đậm mùi “hủ nữ”! Nói không chừng người này chính là cái yêu nhân!

Vũ Phượng Hoàng ngừng nao loạn, có lẽ đã bị Mèo Con Phấn Hồng cảnh cáo, hoặc bị Tôi Yêu Ngự Tỷ nói đến hôn mê đi?

Hôn lễ cứ theo lễ thường tiến hành, mọi người cứ theo lễ thường bị truyền vào lễ đường, Mặc Vân an ủi Tần Càng, mà Nam Nam đang xác định cái ý tưởng vĩ đại kia.

Gặp Tôi Yêu Ngự Tỷ hưng phấn PK người ta ở lôi đài, Nam Nam mật qua:

Mật ngữ người hướng Tôi Yêu Ngự Tỷ nói: Uyên Uyên Tướng ôm khi nào...

Rất nhanh, bên kia còn có phản ứng:

Mật ngữ Tôi Yêu Ngự Tỷ hướng người nói: Ương ở một bên xem náo nhiệt *kinh ngạc*

Nam Nam hấp khí, tiếp tục:

Mật ngữ người hướng Tôi Yêu Ngự Tỷ nói: đạo làm người là hủ nữ lớn mạnh, hủ nam rất thừa thớt, hay chú rể là người đồng đạo?

Mật ngữ Tôi Yêu Ngự Tỷ hướng người nói: *đỏ mặt* *đỏ mặt* may mắn gặp được hủ hữu, bản nhân cảm thấy vinh hạnh, thêm bạn tốt chứ?

Nam Nam vui vẻ đồng ý, thêm bạn tốt sau đó trực tiếp hỏi đối phương là trai hay gái, bên kia cũng hào phóng thừa nhận, hủ nữ luôn luôn có sợi dây vô hình gắn kết lại với nhau. Kỳ thật Nam Nam cũng không quá trầm sâu vào giới này, nhưng vì lời nói khách sáo, cô xuất hết chiêu thức, vắt hết óc đi sử dụng kiến thức đam mỹ hạn hẹp của mình ra làm quen.

Vì thế cô mới biết nữ sinh này thâm mến Tần Càng đã lâu, bất hạnh tìm không thấy cổng đột phá, liền mua một cái acc tiếp cận Tần Càng. Nói đến cũng khéo, tên acc này quả thực đặc biệt, thật đúng khẩu vị của nàng, ngay sau là màn cầu hôn oanh liệt.

Đương nhiên, toàn bộ chỉ là đại khái, dù sao vẫn là người lạ, người ta không có khả năng kể ra tất cả, cuối cùng, cô gái đó xin cô đừng nói ra ngoài, sợ sự cố gắng của chính mình hoàn toàn uổng phí. Nam Nam tự nhiên biết cái lợi hại trong đó, lấy tư cách hủ nữ ra thì sống thì chết sẽ giữ bí mật, nói không chừng về sau đi gặp Mặc tiểu trư, còn có thể thuận đường gặp luôn bọn họ.

Đêm nay, Mặc Vân an ủi Tần Càng rất nhiều, cùng Nam Nam cảm thán: “Ai, trò chơi đúng là cái dạng gì cũng có.”

Nam Nam liên tưởng đến vị chú rể yêu nhân, cũng phụ họa nói: “Đúng đúng, ngoài đời đã đủ phức tạp, càng nói gì đến Internet.”

“Em bỗng nhiên thực hoài niệm đại thần.” Mặc Vân bỗng nhiên nói.

Nam Nam hơi hơi ngây người, nhưng tận lực không cho chính mình thanh âm run run, cười nói: “Sao bỗng nhiên nhớ tới người kia?”

“Cảm khái, tuy rằng trò chơi hư ảo, kỳ thật rất nhiều thời điểm mọi người đều dùng tình cảm chân thật đôi lúc nào đó, đem nơi này coi như một nhân sinh khác.”

Mặc tiểu trụ ở bên kia đang chìm trong hoài niệm, Nam Nam cũng lâm vào phiền muộn và rối rắm. Chẳng sợ học bù, nghỉ đông sẽ không quá dài, cho nên, cô rất nhanh trở lại quỹ đạo. Học kỳ này có rất nhiều việc.

Tháng 3 không khí bắt đầu oi bức, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ lạnh lẽo, cô đang rầu rĩ chuyện chọn trang phục đi dự sinh nhật Từ Dương. Từ khi quen biết Từ Dương tới nay, quan hệ hai người thủy chung không mặn không nhạt. Nhưng loại quan hệ này vẫn có chút ái muội.

Từ Dương cũng biết rõ điểm này, cho nên sau buổi biểu diễn kia và đêm 30 nhấn một tin an ủi thì không có sự tiếp xúc nào khác. Hơn nữa, cậu đã biết cô có người bạn trai tốt đến vậy thì nên mừng thay cho cô mới đúng.

Cho nên lần sinh nhật này muốn mời cô đến dự, thực ra cậu cũng lo lắng. Cậu biết tính cách cô, loại tiệc dạng nhị thể tổ này cô sẽ ngại đến, nhưng cậu sắp du học, chuẩn bị sang đó làm quen với môi trường. Vì thế, thừa dịp sinh nhật lần này, hảo hảo cáo biệt cô vậy.

Nam Nam nhận được thiệp mới rất là kinh ngạc, kinh ngạc cậu bỗng nhiên xuất ngoại, lúc trước chẳng có biểu hiện gì đâu.

Lúc này Nam Nam vừa tự học trở về, lại nhận được tin nhắn của Từ Dương, Kêu cô xuống dưới kí túc xá gặp cậu.

“Giống như tớ là bạn trai cậu nhỉ.” Từ Dương chê cười biểu tình ngây ngốc của cô.

“Chúng ta là bạn bè thuần khiết.” Nam Nam kháng nghị.

“Rồi rồi đi dạo nhé.”

Đèn đường đã sáng, Từ Dương có chút nghiêm túc, Nam Nam có điểm chưa tiếp nhận.

“Nếu tiện cậu rủ bạn trai cậu đến luôn đi.” Thấy cô không phản ứng, cậu bỏ thêm một câu.

“Anh ấy ở phía bắc. Được rồi, tớ đến, nhưng là cậu cũng biết, thế giới của cậu tớ không thích ứng cho lắm, tất cả đều là vì cậu mới đi nha.”

“Tớ thực vinh hạnh, ha ha. Kỳ thật tớ tìm cậu để tâm sự. Sắp xuất ngoại cho nên luyến tiếc bạn bè ở đây.”

Nam nam giống bạn tốt vỗ vai cậu, cười nói: “Liên lạc nhau nhé!”

“Ừm.”

Sau đó Nam Nam trở về phòng, cầm thiệp mời mà tưởng tượng đủ chuyện, nhóm cậu ấm vui vẻ với nhau, có tiền là làm được mọi thứ, nói không chừng cậu ấy sống luôn bên nước ngoài cũng nên.

Nhưng là trở về phòng còn nhìn thấy cậu ấy đứng ở dưới, không nhìn rõ mặt, sao bóng dáng thon dài kia cho cô cảm giác rất cô đơn?

37. Chương 37: Chương 37

Dưới sự trợ giúp của mọi người rốt cục cô vẫn có trang phục hợp với mình đứng trước biệt thự ngoại ô, trong lòng thổn thức một trận, chung quy cô và cậu không cùng một thế giới.

Nam Nam đi xe buýt cùng đám bạn đến đây, trừ bạn học còn có nhiều đứa bé tham gia party này, là con của những người giàu có quen với nhà Từ Dương. Vừa nhìn thấy tư gia này cô liền hiểu được, đây chính

là thế giới cô không thể với tới. May mắn có nhiều bạn cùng trường đến, nếu không cô chẳng chịu nổi bầu không khí này.

Từ Dương là nhân vật chính cho nên cậu bị mọi người vây quanh, buổi tiệc tổ chức ngoài trời trong tiếng đàn du dương quanh quẩn bên tai.

“Hôm nay mới biết nhà cậu có tiền đến mức này.” Nam Nam trong lòng thổn thức, ngày thường ở trường học thường hay huênh hoang nhưng có tài lực hùng hậu đến mức này thì cũng khó trách.

Từ Dương ngồi ở bên cạnh cô, nhìn qua thực mỗi một, nói chuyện cũng không như trước kia có khí lực, thản nhiên nói: “Này, cậu cũng thấy đấy, đây là cuộc sống của tớ, cậu thấy sao?”

“Tớ đương nhiên không biết, thế giới của cậu tớ không muốn dính vào.” Cô nói thẳng, người giàu xã giao với nhau đúng là cô không dám khen tặng.

Cậu trầm mặc. Nam Nam rốt cục chịu không nổi loại không khí mất tự nhiên này, nói: “Nếu mời tớ đến chơi, nhưng ở trong hoàn cảnh này thì chơi sao a, có phải hay không cậu có chuyện muốn nói. Còn có, cậu thực không thích hợp nghiêm túc, đừng giả bộ nữa.”

Từ Dương biết cô hay nói giỡn, cười cười: “Đương nhiên là có a, tớ muốn cậu nhìn cuộc sống của tớ, vậy mới làm bạn lâu dài được chứ.”

“Kích thích đám bình dân này sao đại thiếu gia?”

“Đúng, tớ chính là có ý đó! Xem tớ này, vừa sinh ra đã ngâm thìa vàng lớn lên, học xong có cha mẹ trải đường sẵn cho, cậu nói xem có sướng không?” Cậu nói giọng trêu tức cùng bất đắc dĩ, cô than thở:

“Cuộc sống như vậy chẳng phải có khối người ao ước sao, cậu thực hạnh phúc.”

“Hạnh phúc? Dựa vào cha mẹ, không cần cố gắng, không cần lo lắng tương lai, ngay cả mục tiêu phấn đấu cũng không có, cuối cùng chỉ còn lại có tiền. Cậu có hiểu cái cảm giác hư không trống rỗng đó? Năm Lúc tớ thi vào trường cao đẳng, cố cùng mọi người ở trong kí túc xá, cho dù hẹn hò cũng phải trong khuôn viên trường, không đi những nơi cao cấp. Làm thế chỉ muốn lấp đầy khoảng không trong lòng, những tưởng có thể thoát khỏi sự quản chế từ gia đình, nhưng xuất ngoại vẫn là xuất ngoại, con đường họ chọn cho tớ tớ bắt buộc phải đi, nói không chừng phải kết hôn với người vợ họ thích.” Từ Dương một hơi nói xong, vẻ mặt rất là kích động làm cô không thể chen vào, cô hơi hơi há mồm, đối với cuộc sống hàng ngàn người hâm mộ nhưng những lời cậu nói nghe thật là bi ai.

“Đừng bi quan quá, đây đâu phải thời phong kiến. Huống hồ cậu không cần lo lắng mỗi khi thất bại sẽ hết đường lui, không phải sao?”

Nhìn Từ Dương đã tạm thời bình ổn cô cười nói: “Cậu cũng đừng nghiêm túc, tớ thuận miệng nói thôi.”

“Sẵn tiện tớ nói luôn, cậu đẹp lắm a, tớ đang tự hỏi sao không chiếm lấy cậu sớm một chút, biết bao nữ sinh muốn tớ làm vậy lắm?” Nói xong cậu liền muốn vuốt tóc cô, cô nhanh tay ngăn lại:

“Lấy tay thú vị của cậu ra nhanh! Đừng đánh trống lảng!”

Cô nói với cậu mà nhớ đến Mặc Vân, đứa nhỏ ấy cỡ nào cố gắng đâu? Đạo lý này mỗi người đều tự hiểu, chỉ là cậu muốn phát tiết ra mà thôi. Sau đó hàn huyên vài câu cậu chở cô về trường. Đối những cảm xúc giấu kín này đủ để vài năm sau gặp lại cũng cảm thấy ấm lòng, như vậy là quá đủ.

Ngay sau đó cậu bận rộn cho việc xuất ngoại, còn Mặc Vân cũng chẳng thành thơi.

“Chị.” Mặc Vân ở đầu dây bên kia giọng có chút run, hơn nữa vừa gọi đã kêu chị, ngày thường lúc vui đùa hẳn mới gọi cô là Nam Nam.

Cô nghi hoặc, thấy hẳn không thích hợp, lặng lẽ nói: “Tiểu trư, em làm sao vậy?”

“Em đang sợ.” Giọng nói hoàn toàn giống một đứa nhỏ tỉnh dậy nửa đêm sau khi gặp ác mộng.

Nam Nam nhất thời không biết nguyên do, chỉ có thể lo lắng sưng an ủi: “Đừng sợ, có chị ở đây, tiểu trư ngoan a.”

“Ngày mai mẹ em mổ tim. Nhưng chỉ có 50% xác xuất thành công, em không thể mất mẹ a. . . .” Mặc Vân nói xong, thanh âm đã muốn tắc nghẽn, nước mắt chảy xuống. Nam Nam đã muốn hoàn toàn thanh tỉnh, thậm chí muốn bay qua gắt gao ôm hân.

“Mặc tiểu trư, đừng sợ, dì nhất định khỏe mạnh mà, bây giờ khoa học tiên tiến lắm, đừng lo lắng nhé? Chị tin mẹ em sẽ vượt qua, chị sẽ cầu nguyện dùm em, ngày mai có gì gọi cho chị được không?”

Ngữ khí của cô giống như người mẹ dễ dàng đưa nhỏ, may mắn có cô nên tâm hân bình tĩnh đi không ít. Hân vì mẹ hân nên mới cố chống cái nhà này. Nam Nam tất nhiên hiểu, ôn nhu an ủi hân, cổ vũ hân, hôn qua điện thoại với hân.

Mặc Vân là đứa nhỏ tốt, ông trời sẽ mỉm cười với em ấy, nhất định.

38. Chương 38: Chương 38

Đèn phòng giải phẫu sáng lên, Mặc Vân nhắm mắt dưỡng thần. Đêm qua nói chuyện với Nam Nam còn quanh quẩn bên tai. Mẹ hân thực sự cần phẫu thuật, cho dù được Nam Nam an ủi nhưng một mình trong căn phòng trống trải lại cảm thấy lo sợ một cách kỳ lạ. Bất quá may mắn có Nam Nam, làm cho hân ổn định không ít. Khi ánh mặt trời chiếu vào phòng, những lo sợ đột nhiên biến mất. Chuyện bây giờ cần làm là bình tĩnh chờ đợi.

Ngọn đèn “Ping” một tiếng ảm đạm xuống, Mặc Vân vọt lại, gặp vị bác sĩ phẫu thuật chính gỡ khẩu trang xuống lộ ra khuôn mặt đầy nếp nhăn: “Ổn rồi. Về sau phải hiểu thảo với mẹ đấy.”

Mặc Vân gượng cười nhưng lòng đầy vui sướng. Mấy ngày này, ai cũng rõ đứa nhỏ này chịu bao nhiêu áp lực. Hân trừ bỏ cảm ơn mọi người thì không thể làm gì nữa.

Cô ở bên kia chờ đợi tin tức khi nghe xong cũng hoan hô vài tiếng.

“À...tiểu trư chị muốn thương lượng chuyện này với em nhé?” Kỳ thật cô đã cân nhắc thật lâu, thừa dịp hân vui vẻ nên nghĩ nói ra.

“Ừ, đương nhiên a, nói nhanh đi chị, em sắp bận nhiều việc lắm.”

“Chờ đến hè rồi chị đến chăm sóc dì tiếp em nhé. . . .” Nam Nam một hơi nói xong, cô thực ngượng khi phải quấy rầy bọn họ, nhưng cũng muốn đi hỗ trợ, nhanh bay đến bên người tiểu trư.

Mặc Vân cảm thấy kỷ niệm hôm nay thực đáng giá, chuyện tốt hòa nhau mà đến, “Được. . . . được, chị đến đi nhà em to lắm a! Một chút cũng không phiền, chị nhất định phải đến đấy.”

“Ừm! Em làm việc đi, bây giờ còn sớm để bàn chuyện này mà.”

Kỳ thật một tháng sau là có thể gặp nhau rồi.

Sau giải phẫu mẹ hân khôi phục rất khá, sau đó về nhà tịnh dưỡng, may mắn khách sạn có Trương sư phụ, trong nhà có dì Phương hỗ trợ, Mặc Vân mới không sút đầu mẻ trán, cuối cùng điều chỉnh tốt tâm trạng nghênh đón bà xã đại nhân quang lâm.

Chưa kịp ăn cơm trưa vội vã chạy ra nhà ga. D thị có không khí ôn hòa, làm cho người ta cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái. Nam Nam mặc trang phục mùa xuân xách theo cái vali nhỏ, đối mặt thành thị xa lạ, bầu trời xa lạ, cô có chút mờ mịt, còn không có phản ứng bỗng nhiên bị một đôi tay bắt được. Quay đầu, gặp tiểu mỹ nhân cười đến xuân phong ấm áp.

Cô tự nhiên cũng cười theo, hai người không nói gì, hân kéo cô xuyên qua dòng người, đi vào một cái góc khuất, trực tiếp hôn lên môi cô.

Nụ hôn thành linh xảy ra, ngay cả nói cũng chưa nói một câu, hân liền trực tiếp, còn như thế...kịch liệt. Nụ hôn triển miên và mãnh liệt, mùi vị giống được quần quanh ngay mũi, cô để mặc em ấy dẫn đường, hơi thở tương thông.

Vì thiếu đường khí cơ thể cô như nhũn ra, bỗng nhiên nghĩ đến đây là nơi công cộng, giặt mình nhẹ nhàng đẩy hẳn ra khỏi người mình.

Cô thở phì phò, nghe tiểu mỹ nhân nói chuyện: “Vừa gặp đã hôn, thích không?”

“Thích.” Mấy tháng không gặp đương nhiên tưởng niệm mùi vị đối phương.

“Chị, em rất nhớ chị.”

“Ừm, đi thôi.” Nam Nam cố gắng đứng thẳng thân mình.

Nhà hấn trước kia có xe riêng nhưng vì chữa bệnh cho mẹ nên đã bán đi. Hiện tại hấn chở Nam Nam về bằng chiếc xe tải nhỏ, chiếc xe này vốn là mượn của chú hàng xóm.

Dọc đường đi hai người tùy ý trò chuyện, tâm sự tình huống của mẹ hấn, phong cảnh nơi đâu là đẹp, hoặc là nói ra nỗi nhớ nhung đối phương. Hết chuyện nói cô lại nhìn chăm chăm hấn, mà khi có đèn đỏ hấn sẽ lén hôn cô, cô bị chọc nên tức giận nhéo mặt hấn:

“Năm gạo nếp này, có tin chị đem vứt đi không? Ai nha, nhéo thêm chút nữa có nước chảy ra không nhỉ!”

Khuôn mặt nộn nộn của hấn rất dễ khơi gợi tà tâm nơi cô.

Hai người tìm chỗ ăn cơm trưa, sau đó mới về nhà. Nhà hấn thật sự lớn, nhà hai tầng màu bạc, trang hoàng cũng tốt lắm, vừa vặn còn lại một gian phòng khách, dì Phương đã sớm thu xếp. Đây là căn nhà ba hấn cực lực làm việc mới mua được, ba hấn còn nói cho dù sắp chết cũng phải kiếm một nơi che mưa che gió cho hai mẹ con.

Lí Nam Nam ở trước mặt người lớn thực nhu thuận, khiến Mặc mẹ rất có hảo cảm. Cô kiên trì đưa sinh hoạt phí, tuy ở nhờ năm ngày cũng phiền người ta không ít đâu, cô đâu phải loại không biết xấu hổ ăn nhờ ở đậu miễn phí.

Nhà họ tất nhiên không đáp ứng, một đứa con gái ở có mấy ngày chẳng lẽ ăn sập nhà họ được, còn có Mặc mẹ đã xem cô như con dâu tương lai a, làm sao có thể lấy tiền cô cho được. Nam Nam không lay chuyển được bọn họ, liền cam đoan nhất định phải hỗ trợ chiếu cố a di, mua đồ ăn làm công chuyện bếp núc, cô muốn làm Mặc mẹ cũng không ngăn được, cuối cùng song phương đạt thành hiệp nghị. Mặc mẹ lòng đầy vui mừng, con mình có thể gặp được cô gái tốt như vậy, thật sự là bù lại nỗi bất hạnh trong gia đình, mang đến phúc khí nha.

Mặc Vân hỏi cô có muốn tắm rửa chút không, một đường mệt mỏi tự nhiên phải tắm cho thoải mái. Vì thế, hấn chỉ cô cách thức mở nước, bởi vì muốn tiết kiệm cho nên nhà hấn cải biến một chút, cũng làm cho Nam Nam cảm khái, tiểu trư còn nhỏ a!

Nam Nam dùng phòng tắm trên lầu hai, có cái bồn tắm lớn. Cô ngấm mình trong nước, nhìn quanh gian phòng tắm, đánh giá dấu vết nơi Mặc tiểu trư sinh sống, nhìn đến ngăn tủ kia, bên trong lộ ra một chút màu vàng gì đó. Nam Nam thật sự tò mò, trong lòng nghĩ không có khả năng đi, nhưng nhịn không được đứng dậy đem nó ra.

Là con vịt plastic màu vàng sạch sẽ, không có bụi, xem ra thường xuyên dùng đây mà, nhẹ nhàng sờ, món đồ chơi phát ra âm thanh thúy: “Cạc cạc ——!”

“Ha ha ha ha——!” Nam Nam chịu không nổi, nhìn thấy ngăn tủ còn một con liền lôi ra cho vào bồn tắm.

Thầm nghĩ em trai còn chơi trò này! Quả thực rất. rất manh!

Tiếng cười của cô có lực xuyên thấu cùng với tiếng cạc cạc, Mặc Vân chuẩn bị đi tắm lại bị thu hút, hấn đánh một cái giặt mình, thậm, thể nhưng bị cô phát hiện, mất mặt quá đi mất. OH ~ NO /(o)/.

39. Chương 39: Chương 39

Tắm xong cô lau khô hai con vịt bỏ lại vào ngăn tủ. Sau đó chuẩn bị ra ban công hóng gió. Di Phương thật tốt, biết bạn gái hần đến chơi nên đã dọn phòng sạch sẽ, thay ra giường trắng tinh, ngay cả bức rèm cũng giặt qua một lần, khiến cho căn phòng nhìn qua thật khoan khoái, thoải mái.

Nam Nam cầm quần áo dơ đã giặt xong ra ban công đem đi phơi, gió mát thổi nhẹ, còn mang theo chút hương vị của biển. D thị là thành phố vùng duyên hải, khí hậu hợp lòng người, cuộc sống ở đây thực thích ý. Phơi xong cô vẫn đứng đó, nhìn về phía xa xa, hướng đó chắc có biển. Lúc này, cô đang dùng máy sấy khô tóc, tóc theo gió bay bay, chiếc váy ngủ tay phồng trên người màu xanh nhạt thực đáng yêu, làm cho Mặc Vân đứng ở ban công kể bên nhìn ngây ngẩn cả người.

Tuy hình tượng lúc này kém lần đầu tiên nhìn thấy cô rất nhiều, cho dù ra sao thì trông cô vẫn đẹp. Váy liền áo chưa từng có tât, lộ ra đôi chân trắng nõn như củ sen, nàng hai vòng ra sau, chuyên tâm ngóng nhìn về phía trước.

Mặc Vân đã sớm tắm xong, ở dưới lầu nói chuyện với mẹ hần và di Phương, hai người ấy đang bàn về bạn gái hần, làm cho hần rất tự hào. Sau lại nghe phòng tắm cô phát ra âm thanh, vừa lên đã thấy bộ dáng đáng yêu này.

Hần lặng lẽ đến gần, sau đó ở sau lưng ôm lấy cổ cô.

“A!” Nam Nam hoảng sợ, lại ngửi thấy hương vị mới tắm xong của cái người có lồng ngực rắn chắc kề sát sau lưng. Hần cao hơn cô nhiều lắm, ôm thực thuận tay. Mặc Vân cúi đầu dùng sức ngửi một chút, nói:

“Nam Nam, chị thật thơm.”

“Em cũng vậy thôi.” Cô cười: “Đều là xà phòng nhà em, ha ha.”

“Chị thơm thật mà.” Hần nói xong liền kề sát vào xương quai xanh của cô, cô cảm thấy ngứa ngứa, bỗng nhiên có chút ẩm ướt, hần thế nhưng liếm nơi đó.

Ô, nít ranh này rất tà ác, tuy cổ áo không trễ nhưng ai biết hần muốn nhìn cái gì! Nghĩ thế thôi nhưng cô không từ chối hành động của hần. Bỗng nhiên cô quỷ dị cười rộ lên:

“A đúng rồi, chị vừa phát hiện một chuyện thú vị nha.”

Mặc Vân thực là tà ác muốn nhìn trộm cái gì đó, hai tay hần từ eo di chuyển lên trên, nghĩ muốn chạm vào bộ ngực non mềm kia nhưng ngại ngần không dám. Được rồi, kỳ thật hần đâu ngây thơ, hần yêu cô lắm, yêu đến đòi mạng cho nên mới nảy sinh những ý nghĩa không trong sáng. Nhưng đã là một thằng đàn ông chân chính phải biết quý trọng bạn gái mình, kết hôn rồi muốn làm cái gì thì làm.

Còn đắm chìm trong hương vị của cô thì nghe cô nói câu đó hần mới giật mình tỉnh lại. Nam Nam thừa dịp hần không chú ý liền giãy ra, đứng ở đối diện cười thực đáng khinh:

“Ôi uy, em trai nhà mình còn nhỏ quá mà, chắc chắc, mỗi buổi tối có đòi mẹ kể chuyện cổ tích mới chịu ngủ phải không?”

Mặc Vân mặt hơi nóng lên, có chút quẫn bách không biết nên phản bác như thế nào, bởi đây là sự thật, hần xua đi nỗi xấu hổ bằng cách vươn tay nhéo mặt cô khiến cô phát ra âm thanh quái dị, hần tìm cách phản bác:

“Em không ngại chị kể chuyện xưa cho em nghe đâu.” Sau đó hần dùng sức ôm cô vào lòng.

“Mặc tiểu thư.”

“Hửm?”

Đang chờ cô lên tiếng bỗng đôi môi bị cái gì đó thật mềm bao phủ. Khó được cô chủ động, hần thực cao hứng. Vì thế rất nhanh hần lấy lại quyền chủ động. Bộ ngực mềm mại ép sát vào lòng hần, tay vuốt ve lưng cô sau đó trượt xuống hông, cuối cùng xoa nắn hai cái cánh mông đầy đặn. Cô cảm thấy có vật gì đó cứng lên vội vàng đẩy hần ra.

“Nam Nam. ?” Mặc Vân có chút nghi hoặc, thanh âm trầm thấp có hơi khàn.

Cô nhìn lại chính mình, quần áo nhăn nhúm cũng may đây là loại vải chỉ cần vuốt vuốt là hết.

“Chúng ta xuống lầu đi.”

“Mẹ em đâu phải con nít, hơn nữa có dì Phương ở đó.” Mặc Vân nói xong tới gần Nam Nam: “Tiếp tục thôi, còn chưa đủ mà.”

“Hã? Ồ.”

Phản kháng vô hiệu, hần lại sáp lại đây. Không khí ngọt ngào cùng áp áp bao phủ hai người, gió mát thổi nhẹ, không khí tràn đầy hương vị của biển, như vậy thực tốt đẹp.

Mãi cho đến lúc ăn cơm mặt cô còn hơi ửng hồng, đôi môi sưng phù, đây là kiệt tác của hần, thực hận không thể một ngụm nuốt lấy cô. Mẹ hần dùng ánh mắt trách cứ nhìn hần, dì Phương thì cười cười hiểu rõ.

Hôm sau, nhân lúc chưa trả xe Mặc Vân chở cô đi vòng vòng ngắm cảnh đêm D thị.

“Ngày mai em mang chị ra biển chơi, bắt quá nghỉ hè đi vui hơn.”

“A, tiểu mỹ nhân, em thật tốt!” Nam Nam chồm qua hôn lên mặt hần một ngụm, Mặc Vân bỗng nhiên nói: “Chị, tối nay kể chuyện cổ tích cho em nghe nhé?”

“Ha?”

Thấy cô vẻ mặt mờ mịt, hần cười: “Giỡn thôi.”

Nhưng là, đến lúc ngủ mới nhớ ra thiếu một thứ — áo ngủ!

Vì thế, khi biết chuyện Mặc Vân mừng như điên chạy lên hiến kế: “Chị, mặc áo thun của em đi.” Đây là cảnh hần đã ảo tưởng từ lâu, cô mặc áo thun hay áo sơ mi rộng thùng thình, bên trong chỉ có nội.
A a máu mũi

“Em hỏi mấy dì giúp chị đi” Nam Nam giãy dụa.

Mặc Vân nhún vai, tỏ vẻ từ chối cho ý kiến, ở trước cửa phòng bất động. Nam Nam lóe ra ánh mắt vô tội, nàng không quen ngủ lỏa thể càng không muốn làm phiền mấy dì, chỉ còn nước ngoan ngoãn qua phòng Mặc Vân lấy áo.

Nhưng là cầm được áo rồi hần lại đứng lỳ ở đó, rốt cục nhịn không được nói: “Này, chị thay áo, em còn đi theo.”

“Thế thì, em về ngủ?” Đối lại Mặc Vân trở thành thực đáng thương.

“Đi đi, hôm nay em cũng mệt lắm rồi.”

“Chị có thấy đêm nay đặc biệt nóng?” Hần cuối cùng giãy dụa hỏi, còn không nhìn thấy bộ dáng cô mặc áo của hần, sao hần cam tâm trở về phòng cho được.

“Không có a, khí hậu mát mẻ lắm, ha ha.”

“Như vậy. Ngủ ngon, Nam Nam.”

“Ừm.” Cô sắp đóng cửa lại.

“Đợi chút. Trước khi ngủ. Hôn.” Hần ngăn trở cô đóng cửa.

“Ok.”

Vì thế hai người nhẹ nhàng mà huých môi nhau, dây dưa khá lâu mới từ bỏ.

Thay áo xong, nằm trên giường, đắp chăn lại mới phát hiện vì quá hưng phấn nên cô không thể ngủ --

Bất tri bất giác mở to mắt tới nửa đêm bỗng nhiên nghe được cửa phòng có động tĩnh, ‘rắc’ cửa phòng bị mở ra! Cô sợ tới mức chưa kịp thét lên đã nghe người đó nói.

“Ôi! Nam Nam là em mà.”

Cô nhất thời thả lỏng, trách mắng hắn: “Tiểu trư, em làm chị sợ muốn chết! Ô ô.”

Vừa lại gần cô đã nhào vào lòng hắn, một trận mềm mại, hắn an ủi nói:

“Lớn như vậy chị còn sợ a.”

“Nửa đêm tự nhiên có người xông vào ai chẳng sợ, hừ!” Nam Nam nói xong phát giác không đúng a, nửa đêm hắn xông vào đây là sao! May mắn mình không có ngủ, nhưng là. trong lòng có một loại rung động.

“Em vào đây. Làm cái gì?” Cô nhỏ giọng hỏi, lại che dấu không được vui sướng.

“Em nhớ chị, ngủ không được.” Mặc Vân nương theo ánh trăng đánh giá trang phục cô đang mặc, mặc dù phần trên được che kín nhưng lộ ra đôi chân trần thực mê người.

Nam Nam chính là đang cao hứng, chợt nghe nói:

“Chị, đứng lên cho em xem.”

“Cái gì a.” Lúc này cô mới phát hiện chính mình ăn mặc hở hang bao nhiêu. May mắn là buổi tối, nhìn không thấy.

“Em muốn nhìn thôi. Hừm?” Tiểu mỹ nhân làm nũng, trời ạ, cô chịu không nổi loại làm nũng này đâu, ma xui quỷ khiến lại đứng lên, từ trên cao nhìn xuống.

Mặc Vân nhìn đến ngây ngốc, không tự chủ được ôm lấy cặp chân kia, mặt cọ cọ vào, miệng nỉ non nói:

“Chị à, chị thật là đẹp.”

Nam Nam nhất thời sợ run, như điện giật, không biết làm sao mặc hắn ôm, tay không tự chủ vuốt đầu hắn càng làm cho dục vọng trong hắn dâng lên.

Hắn ngửa đầu, chớp mũi thế nhưng chạm vào chỗ nội y, hơi thở ẩm áp phun vào, đó là địa phương chưa ai chạm qua, chân cô mềm nhũn, ngã ngồi xuống dưới.

Em ấy nói rất đúng, đêm nay thật sự nóng.

40. Chương 40: Chương 40

Cô bị hắn đè ép khiến cả người vô lực, thầm nghĩ muốn đẩy hắn ra nhưng cơ thể vẫn nằm im. Cảm nhận hơi thở hỗn loạn, rời đi đôi môi, hắn đặt những nụ hôn vụn vặt chạy dài xuống cổ, tay len vào áo vuốt ve cái eo thon thon. Cô không rõ cơ thể nóng rực là do chính mình hay cái tay nóng rực kia, chạm vào chỗ nào chỗ đó như thiêu như đốt, thực khó chịu.

Cô vốn không có mặc nịt ngực cho nên tay của hắn rất nhanh bao lấy một bên ngực, trái tim có cảm giác sắp nhảy ra ngoài, đây là một loại trước nay chưa từng có, hưng phấn lại làm cô càng khản trương.

Thanh âm run rẩy thoát ra từ miệng: “Tiểu trư.Đừng.Đừng.” Kỳ thật cô có chút mơ hồ.

“Nơi này thật mềm mại.” Mặc Vân tràn ngập hưng phấn khám phá cơ thể Nam Nam, thân thể cấu tạo đầy nữ tính, hắn đương nhiên rõ cơ thể nữ sinh khác nam sinh ra sao nhưng đây là bạn gái hắn a, cảm giác thực khác biệt.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve thầm muốn cắn lên một ngụm: “Nam Nam, cởi áo được không? Em muốn nhìn xem.” Hắn làm nũng hôn hai má cô. Toàn thân đè trên người cô, ngay ngày hôm qua hắn còn không ngừng ảo tưởng một màn này, đêm nay giấc mơ đã trở thành sự thật.

“Không hay lắm. Ô, em đứng lên coi, đừng đòi hỏi quá đáng.” Nam Nam đang sợ hãi.

Mặc Vân nhẹ giọng an ủi:

“Chị à, em sẽ không. Đi vào, chỉ nhìn thôi, em cam đoan có được không? Hơn nữa, chị cũng muốn mà?”

“Thật sự chỉ ôm thôi sao?” Nam Nam đáp ứng rồi, cô cũng vô số lần ảo tượng cảnh này với em ấy.

Không thể không nói đứa nhỏ này thật hấp tấp, Nam Nam vô cùng ngưỡng ngừng cởi áo ra, hai tay khoanh trước ngực. Nam Nam tò mò cực kỳ, nếu đã đến bước này, như thế nào cũng phải nhìn thấy chỗ kia đi, sống hai mươi mốt năm, cũng lớn rồi, nhưng chưa thực chiến bao giờ đương nhiên hiểu kỳ chứ.

Bất quá tò mò thì tò mò, cô ngưỡng ngừng chủ động yêu cầu hần cho cô xem a, cô đang cúi đầu chờ hần ôm đây. Mặc tiểu trư đã sớm chờ không nổi, nửa đêm nên không khí chung quanh tương đối lạnh, nhưng hai người lại khô nóng không ngừng. Mặc Vân dùng hai tay vuốt ve cơ thể cô để cô thả lỏng, ánh trăng mờ ảo chiếu xuống người nằm dưới thân thực lộng lầy.

“Chị à, chị đẹp đến mê người.”

“Đừng nhìn.” Nam Nam ôm cổ hần, cô xấu hổ muốn chết. Nhưng quá dùng sức cho nên miệng của hần bị ép vào ngực cô, tiếp theo nơi đó liên truyền đến cảm giác khác thường, hần thể nhưng đang ngậm viên anh đào vào miệng.

“A. Ân. em là cái bại hoại!”

“Thơm quá, giống như kẹo đường vậy, ha ha.”

“Không công bằng, chị cũng muốn nhìn em!” Ai nha, cô nói ra rồi.

“Được thôi.” Hần nằm nghiêng qua khoe miệng gợi lên: “Vợ à. Đến đây đi.”

Hần cầm tay cô dò xét xuống dưới, xét qua cái bụng bằng phẳng rắn chắc, dần xuống dưới. Đụng phải, thật nóng a.

“Cứng.” Cô thốt lên câu không có dinh dưỡng.

“Vô nghĩa. vợ của em dụ hoặc như vậy, em làm sao không cứng cho được. Chị nhìn đi?”

“Ừm.”

Sau đó hần nằm ngay ngắn lại, đem cái nơi tư mật kia lộ rõ. Nam Nam tò mò vuốt ve: “Di. Hình dạng thật đúng là. Quý dị.” Cô dùng ngón trở chọt chọt: “Giống bọt biển bằng da.”

Mặc Vân làm sao có thể chịu được ngón tay cô khiêu khích, cảm thấy dục vọng trời dậy liền kéo cô đè lên: “Chị, chị cũng cởi luôn đi.”

“Em đã nói là không đi vào mà.”

“Em không đi vào, nhưng em cọ ở bên ngoài, nó đang khó chịu lắm.”

Hần biết khi làm nũng cô sẽ chấp nhận mọi yêu cầu từ hần, cái tay không biết từ khi nào đã lần xuống cởi đi chiếc quần chip còn lại trên người, cô thuận thể nhắc hông lên cho hần cởi.

Cảm giác rất kỳ quái, địa phương kia sắp có người khác chạm vào, nhưng là người khác này là một cậu bé dễ thương, đáy lòng cô đã nguyện ý. Sau khi cảm giác thốn qua đi cô cảm thấy vật đó gặp bình thường.

Mặc Vân phía dưới trướng đến khó chịu, nhần nhin dò xét. Nơi đó. Nộn nộn nhụy hoa, đã muốn một mảnh ẩm ướt.

“A.” Cô run rẩy khi nơi đó bị vuốt ve, tê dại cùng kích thích, kim nén âm thanh sắp phát ra, cô nhượng người lên ôm cổ hần: “Ồ.”

“Chị.” Hần cũng hưng phấn cực kỳ, nguyên lai nơi đó lại ẩm ướt đến vậy, nhin không đương để thằng nhỏ cạ cạ bên ngoài, cho dù ở bên ngoài cũng kích thích đến vậy, nếu vào được bên trong thì càng kích thích đến nhường nào, nữ nhân a, trách không được có nhiều nam nhân nguyện ý chết dưới hoa mẫu đơn đâu. Mặc Vân càng kẹp chặt nhẹ nhàng luật động ma sát, chưa bao giờ thể nghiệm cảm giác khoan

khoái này nên cũng khiến cô thoải mái. Cô biết mình cũng có nỗi khát vọng giống như Mặc Vân vậy, cho nên hai chân càng kẹp chặt cho hần ra sức luật động, khoái cảm sắp tới đỉnh điểm.

“Tiểu trư. a a a a.”

“Nam Nam.”

“Tiểu trư, chị yêu em.”

“Em cũng thế.”

Khi hần nói xong hai người rốt cục lên đỉnh. Hai người run rẩy cực kỳ.

“Mặc Vân.” Cô vậy mà có cảm giác chưa đủ. Cô đang e ngại hần chỉ là một cậu bé chưa có ý thức trách nhiệm không thì đảm bảo cô ăn em ấy không còn một mẩu nào.

Sau khi xong chuyện hai người kéo nhau vào phòng tắm sơ tẩy. Sau khi sơ tẩy xong cô phát hiện sự mệt mỏi thể hiện càng rõ ràng, cùng hần ôm nhau an tâm chìm vào mộng đẹp.

41. Chương 41: Chương 41

Chờ cô thức dậy sữa soạn gọn gàng đã đến giữa trưa, còn em ấy biến đâu mất hút, cô chạy xuống lầu giúp dì Phương chuẩn bị bữa trưa, lại bị mẹ hần ngăn cản nói chuyện cùng bà. Mặc Vân hóa ra phải chạy ra chỗ làm giải quyết công việc.

Cô nhớ lại chuyện hồi tối đột nhiên cảm tưởng giống như đêm tân hôn sáng ra vẫn an mẹ chồng vậy.

Thời điểm hần về chạm mặt cô ngay cửa, cô ngượng ngùng cúi đầu. Trong đêm tối có thể lớn mật truy tìm kích thích, ban ngày liền thẹn thùng không thôi. Một tuần rất nhanh trôi qua, Nam Nam ngây ngẩn ở trong nhà Mặc Vân bốn ngày. Trong khoảng thời gian đó hần mang cô ra khách sạn, giới thiệu với Trương sư phụ và cậu nhóc kia, hai người đều kinh diễm, đều nói cậu chủ nhỏ ánh mắt không sai, có được người bạn gái đẹp như vậy yêu xa cũng cam nguyện.

Nam Nam còn muốn gặp một người, chính là Tần Càng, đã đến đây không nên lãng phí còn có cô hủ nữ kia nữa, thực hứng thú nha.

Kết quả có hơi thất vọng, Tần Càng bị công ty phái đi công tác, khó được năm ngày nghỉ cậu ấy lại tăng ca. Vì thế Nam Nam tò mò hỏi Mặc Vân: “Cậu ta có bạn gái không?”

“Em thật không biết, cậu ấy chưa bao giờ bàn về vấn đề này. Sao hả? Chị có hứng thú?” Hần ra vẻ bất mãn, thổi mạnh vào chóp mũi cô.

“Đúng đúng, nữ nhân mà không nhiều chuyện sẽ chết. Còn có, muốn được người ta tôn trọng thì phải gọi người ta là anh, biết chưa?”

Mặc Vân cười: “Bởi vì em sợ cậu ta bị sắc đẹp của chị mê hoặc mà, với lại bộ dáng cậu ta cũng tốt lắm.”

“Tốt là tốt thế nào?”

“Cao cao gầy gầy, thực thanh tú, sạch sẽ, nhưng không giống con gái, dù sao rất có hương vị.” Hần nói xong vừa thấy Nam Nam lộ ra biểu tình hắc tuyến liền đen mặt: “Này, chồng đang đứng trước mặt còn tư tưởng nam nhân khác, chị, chị rất muốn bị đánh!”

Tháng năm qua, mùa hạ liền nổi gót. Nắng ngày hè chói chang chiếu rọi, đối với bọn nhỏ sắp thi vào đại học là một mùa hè bận rộn. Còn đối với cô đây là thời điểm thực tập, còn Tiểu Cầm thì thi tốt nghiệp.

Khi còn ở D thị cô đã khảo sát qua, cũng biết S xí nghiệp ở đó tuyển thực tập sinh, nhưng là không trả lương, chỉ cung cấp cơ hội rèn luyện, về phần muốn được ưu đãi khác thì phải xem năng lực mỗi người.

Tiền lương cái gì chứ, đối với thực tập sinh đó là mong ước xa vời, có cơ hội là tốt rồi, cho nên cô muốn đến thử. Công ty S ở C đại có văn phòng làm việc, chỗ này cũng tiếp nhận hồ sơ của thực tập sinh. Nam Nam tham gia phỏng vấn, cách phát âm của cô rất khá cộng thêm ngoại hình tốt, thực nhẹ nhàng thông qua.

Cùng cha mẹ thương lượng, giải thích ý nghĩ của chính mình, bọn họ đương nhiên đồng ý cho đứa con gái bảo bối đến đó, nhưng vẫn lo lắng con gái ở bên ngoài một mình. Nam Nam dối rằng, nói có một bạn học ở D thị, có thể ở nhờ nhà “cô ấy”, đương nhiên phải góp sinh hoạt phí, như vậy mới có thể chiếu cố lẫn nhau, khuyên cha mẹ không cần lo lắng.

Về phần Mặc Vân, tự nhiên chuẩn bị tốt hết thảy. S thị gần nhà hần. Mỗi buổi sáng đưa cô đi làm, thật ấm áp ^ _ ^

Kỳ thi chấm dứt, trước ngày khởi hành cô ngủ chung với Tiểu Cầm, hai cái cô gái cổ vũ lẫn nhau, nửa đêm tâm sự còn cười ùm một góc, tuổi này đối tượng lai trần đầy hi vọng a. Còn có Đại Dũng, cậu ta cũng đến C đại tìm chỗ thực tập. Hơn nữa sau khi tốt nghiệp cậu ta tính định cư ở đây, cùng Tiểu Cầm một chỗ. Hai người bọn họ nhất định viên mãn, chính mình cùng Mặc tiểu trư cũng sẽ như thế, Nam Nam tin tưởng vững chắc.

Trở lại D thị, cho dù đã là chàng vạng, cô vẫn tỉnh táo, vừa ra khỏi đã nhìn thấy hần đứng sẵn chờ cô, giống như đứng giữa mùa đông lạnh lẽo vẫn cảm thấy ấm. Cô chạy tới ôm chặt lấy hần, không hề ngượng ngùng, không hề sợ hãi, chẳng sợ người qua lại tò mò nhìn, cô càng muốn cho họ xem, cho bọn họ chứng kiến hạnh phúc của chính mình.

Mà đối với hần cô là cả thế giới của hần, hần vì những người phụ nữ quan trọng nhất đời, đều cam nguyện ra sức chăm lo.

“Hôm nay còn có một người tới đón chị nữa.” Hần gắt gao ôm cô, che chở cô đi đến chỗ đậu xe.

“Ai a?” Nam Nam nghi hoặc, mình còn quen người nào nhỉ? Bỗng nhiên linh quang chợt lóe: “A, là Càng tỷ!”

“Tỷ cái đầu cô ấy, Lí Nam Nam, chào!” Một giọng nam nhẹ nhàng vang lên.

“Sao lại đây, không ở trong xe chờ đi?” Mặc Vân giơ lên khoe miệng, mỉm cười nhìn về phía Tần Càng.

Đúng như lời miêu tả của Mặc Vân, bộ dáng Tần Càng thực dễ nhìn. Mặc Vân phát hiện cô nhìn chăm chú liền lên cơn ghen: “Vợ à, đây là Càng tỷ.”

“Càng tỷ hảo!” Cô thực nhu thuận kêu lên, nhưng xưng hô này.

Tần Càng tức giận cười: “Không so với con nít, tùy mấy người kêu gì thì kêu.” Cậu ta thực phong độ xách hành lý giùm Nam Nam, cô ngượng ngùng nói: “Cám ơn, Càng. Ca.”

“Nếu không xem hình trước, hôm nay sẽ bị kinh diễm một phen quá.” Tần Càng thấy cô sửa lại cách xưng hô rất là vui mừng.

Mặc Vân nhanh tiếp lời: “Kia đương nhiên, vợ của tôi là đẹp nhất.” Nói xong còn không quên hôn lên má cô một cái.

Tần Càng cười khê, nhớ tới thần thái như muốn bay lên của hần khi nãy cậu cao hứng thay hần. Về gia đình Mặc Vân, có chút hiểu biết, cậu cũng khá khâm phục cậu trai trẻ này, lúc ấy mẹ hần làm phẫu thuật, cậu còn cho hần mượn chút tiền tổ chút thành ý.

Sau khi ổn định chỗ ngồi cô lại hỏi: “Càng. Ca sao lại đến đón em?”

“Nghe nói người nào đó muốn gặp anh avừa lúc rảnh rồi nên đến đổi gió.” Tần Càng dừng một chút, hỏi Mặc Vân: “Về trước nhà trước rồi đi kiểm gì ăn?”

“Vâng, được ạ.” Gặp tỏ ra cô nghi vấn, Mặc Vân liền giải thích: “Càng tỷ muốn đãi tụi mình một bữa, chúc lát chồng cậu ta cũng đến nữa.”

Vừa nghe xong hai mắt cô tỏa ánh sáng: “Là Ta Yêu Ngự Tỷ sao?! Hai người hợp lắm đấy!” Về JQ này cô đã sớm kể cho Mặc Vân biết.

Tần Càng hắc tuyến, ở ghế lái hô to: “Mặc đầu heo, dám nói lung tung tôi cắt lưỡi cậu!”

“Càng tỷ, đừng thẹn nữa, đây là chuyện tốt mà, chồng cậu vì cậu cố gắng vậy nên có hồi báo, hi hi.” Tần càng bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ: “Không ngờ bị đứ nhỏ tính kế.”

Mặc Vân lặng lẽ ghé vào lỗ tai cô nhỏ giọng nói: “Chồng cậu ta vừa tốt nghiệp, cho nên bọn họ là thành phần tri thức còn tại mình vẫn còn nhỏ.”

Nam Nam mỉm cười, mùa xuân đã đến với cô gái hủ nữ, mọi người đều có niềm vui, thật tốt ^ _ ^

Về đến nhà được dì Phương và mẹ Mặc tiếp đón sau đó ba người đến nhà hàng đã đặt trước. Có một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa, nhìn qua thật sáng sủa, thấy bọn họ đến đây, liền nhiệt tình tiếp đón, bất quá lời chào hơi quái dị:

“Vợ ơi, đây này!”

Tần Càng mặt không đổi sắc, cũng quen thôi, cô thè lưỡi, cô gái này đúng là hợp khẩu vị! Về phần Mặc Vân cũng đã sớm kiến thức qua một đôi quỷ dị.

Hủ nữ cô nương nhìn Nam Nam cười đến sáng lạn, ở trò chơi hai người xem như quen thuộc, nàng cũng đã sớm kêu cô là Nam Nam, tự nhiên mở miệng: “Nam Nam, cậu thật xinh, Mặc đầu heo thật có phúc khí!”

“Ngự tỷ đại nhân cũng xinh lắm.” Lời này mặc dù khách sáo nhưng cũng là lời nói thật.

Ở trò chơi đầu phải quen nhau một hai ngày nên rất nhanh đã quen thuộc lẫn nhau, rất nhanh bốn người liền hi hi ha ha, cô càng biết thêm nhiều chuyện vặt về Tần Càng.

Nguyên lai cô nàng hủ nữ này tên Hạ Nhân, là thanh mai trúc mã với Tần Càng, chuyện thâm mến này trong lòng hai người sớm đã biết rõ, chính là cậu ta mập mờ chẳng đáp lại. Bất quá nhờ sự kiện “truy thê” mới khiến cho bốn người ngồi ở đây.

Hai cô gái liên tục rỉ tai nhau, Tần Càng bất mãn nói: “Nói cái gì thì lớn lớn chút, có chuyện không thể cho tôi nghe?”

“Vợ không hiểu đâu, phải nói thế nào vợ mới hiểu đây?”

“Em không nói làm sao anh biết?”

“Tốt, em đây hỏi anh, ngược lại cường công là cái gì?”

Tần Càng khinh thường nói: “Đương nhiên là dùng trí a, chuyên ngành của anh là tiếng Trung mà.”

Không đợi Hạ Nhân khinh bỉ, Nam Nam đã quăng qua ánh mắt sắc bén, tao nhã nói: “Đáp án là nhược thụ, trời ạ, anh không hiểu.”

Tần Càng cùng Mặc Vân quả thật không hiểu, hơn nữa cũng không muốn tìm hiểu, hai cô gái trước mặt thực hòa hợp một cách quỷ dị, khiến hai người đàn ông có chút đứng ngồi không yên. Bất quá cho dù thế nào thì đó là cô gái mà họ muốn bảo vệ cả đời.

Cơm chiều qua đi, Tần Càng muốn khuyên cô nên nhanh trở về nghỉ ngơi, ngồi xe lửa lâu như vậy thế nào không mệt chút. Nào biết Nam Nam cùng Hạ Nhân lại là hận gặp nhau quá trễ, nhất kiến như cố, cao hứng nói chuyện không biết điểm dừng, còn muốn đi chơi tiếp, cho nên bốn người chạy vào KTV.

Tần Càng cùng Hạ Nhân nhất thời kinh diễm, mới đầu còn nói may mắn xem qua hình chụp Nam Nam đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng không nghĩ khi cô cất tiếng hát thực ma mị, rung động vạn phần. Chỉ có Mặc Vân yên lặng kiêu ngạo thưởng thức, thầm cảm khái mình thật được bảo bối.

Bốn người hi ha đến khuya, Tần Càng mới đưa bọn họ về nhà.

Nam Nam tắm xong mệt mỏi mới kéo đến, cô thỏa mãn đánh cái ngáp, đây là nhà Mặc tiểu trư, sao cho cô cảm giác âm áp như nhà mình vậy. Nghĩ nghĩ, có điểm buồn ngủ bỗng nghe được tiếng Mặc Vân kêu cô, cô mới chậm rãi nhận ra mình đang ở nơi nào. Nhưng lại cả người vô lực, không nhướng mắt lên nổi, chung quanh nước âm giống như hải triều đánh úp, nhiệt khí như đã thấm tận xương tủy, có điểm khó chịu, có điểm thở không nổi!

Khi ý thức được cô đang ở nơi nào mới giật mình hoảng hốt. Bất quá trong nháy mắt, từ trong bồn tắm lao ra, có gió lạnh phất tới, lá phổi mới thu được dưỡng khí, một lần nữa hô hấp thông thuận.

“Nam Nam!” Là Mặc tiểu trư kêu cô, mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của hần, nhếch miệng cười hắc hắc, vô ý thức nói: “Mệt ghê...”

Mặc Vân nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai cô đang ngủ. Thấy cô thật lâu cũng chưa đi ra, gọi vài tiếng cũng không phản ứng, còn tưởng rằng cô bị hôn mê, liền tông cửa vào, phát hiện cô nằm trong bồn “Bất tỉnh nhân sự”, lúc ấy hại hần sợ không ít. May mắn, cô vì mệt nên ngủ gục.

Đang chuẩn bị trách cô vài câu, lại phát hiện cô đã dựa vào chính mình tiếp tục ngủ. Mặc Vân nhìn thân thể xích lửa kia, lắc đầu cười yếu ớt, thần sắc không có một tia tạp niệm, ngược lại trưng ra vẻ mặt sủng nịch.

Hần ôm cô vào phòng ngủ, mặc áo ngủ cho cô. Cuối cùng chỉnh lại quạt gió, đốt thuốc xua muỗi. Cuối cùng hôn lên trán cô:

“Đêm nay em tha cho chị đó...”

42. Chương 42: Chương 42 [hoàn]

Mặc Vân từ phòng Nam Nam đi ra, đang chuẩn bị dọn dẹp phòng tắm thì phát hiện mẹ của hần đứng ở đầu cầu thang. Hần cả kinh, thân thiết nói:

“Mẹ, đã trễ thế này không đi ngủ đi? Mau về phòng nhanh a.”

“Con ngoan, cơ thể của mẹ nên mẹ biết, hiện tại rất tốt. Con dọn phòng tắm đi rồi ra đây nói chuyện với mẹ.”

“Vâng.” Mặc Vân sắc mặt cũng dần ngưng trọng, hần tựa hồ đoán được mẹ muốn nói cái gì, trước tiên đỡ bà về phòng.

Nhanh chóng dọn xong sau đó rót cho bà một ly nước ấm, ngồi ở bên người: “Mẹ, nói cái gì không thể ban ngày nói sao, hiện tại đã trễ thế này. Uống nước đi, thời tiết nóng, mẹ lại không thể ngồi trước quạt, xem xem môi cũng nứt hết rồi kìa.”

Mẹ Mặc tiếp nhận ly nước, mang ánh mắt yêu thương nhìn hần, nhẹ nhàng thở dài: “Đêm nay không ngủ yên được, nghe thấy hai con đã trở lại nên muốn nói chuyện tý. Huống hồ ban ngày con có tâm tư nghe mẹ nói chuyện sao, ánh mắt luôn hướng về ai kia.”

“Mẹ.” Mặc Vân ngượng ngùng cười, biết bà đang trêu ghẹo, còn có điểm áy náy dường như hỏi: “Mẹ muốn nói chuyện về Nam Nam?”

Bà liền ôn nhu nói: “Đúng vậy, lần trước đến mẹ sẽ không nói cái gì. Nhưng lần này là nguyên kỳ nghỉ hè nên mẹ muốn dạy con một chuyện.”

“Dạy con cái gì?”

“Sao nào, làm mẹ cũng không có quyền dạy con.”

“Không phải, ai nha, mẹ.” Nói xong hần thở dài: “Xin phu nhân thỉnh giáo, văn bối nguyên chăm chú lắng nghe.”

Bà cười dịu dàng kéo tay con qua, thăm thía nói: “Nam Nam là cô gái tốt, mẹ cũng không phản đối, mẹ đoán cha mẹ cô ấy chưa biết chuyện giữa hai đứa đi.” Gặp con có chút ảm đạm gặt đầu, bà tiếp tục: “Nhà chúng ta hiện tại không thể so với trước, con cũng không đến trường, nói vậy nhà người ta sẽ không dễ dàng đồng ý. Nhưng là mẹ tin con trai ngoan của mẹ, như vậy họ mới phát hiện ra điểm tốt ở con, nhất định họ sẽ cảm động, chỉ cần con và Nam Nam có lòng tin. Đúng hay không?”

Mặc Vân trịnh trọng gật đầu, ánh mắt lộ ra cổ kiên nghị. Bà lại cười khê: “Cho nên, mẹ hiện tại muốn dạy con là phải có trách nhiệm với Nam Nam. Ý mẹ là đừng làm bẩn sự trong sạch của nó. Chuyện về sau hai đứa có viên mãn hay không rất khó nói, dù sau này có xảy ra tình huống xấu mặt mũi Mặc gia vẫn còn. Con hiểu chưa?”

“Con hiểu, mẹ. Lần trước mẹ đã dạy con rồi, không phải sao?”

“Con hiểu là tốt. Cho nên con vào phòng mẹ ngủ đi, con đừng giận đây là muốn tốt cho con, có biết không!” Bà thấy hấn không cam lòng cho nên giả bộ giận dữ.

Mặc Vân chỉ phải gật đầu đồng ý, nỗi khổ của bà hấn rất hiểu, tuy rằng trong lòng kêu khổ thấu trời. Sau đó từ đêm này hấn phải qua phòng bà ngủ, chần nệm đi Phương chuẩn bị tốt lắm.

Hôm sau, cô tỉnh dậy đầu đau như muốn nứt ra. Liền đánh răng rửa mặt chuẩn bị xuống dưới lầu: “Sớm a.”

Mặc Vân trực tiếp hôn lên trán cô, đem cô ôm vào lòng. Thừa dịp mẹ cùng dì Phương đang tản bộ nên tranh thủ thân thiết mới phải đạo.

“Tối hôm qua?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Chị ngủ ở bồn tắm nên em ẵm chi ra giường.”

“A, nhưng....quần áo?”

“Đương nhiên em thấy hết.” Mặc Vân cười xấu xa, hấn thích xem bộ dáng khấn trương của cô, “Đã sớm nhìn thấy hết, ngưỡng cái gì?”

Nam Nam không dám tái dây dưa vấn đề này, chạy nhanh nói: “Hôm nay không đi làm?”

“Không. Ngày mai chị chính thức đi làm em mới ra đó, cho nên hôm nay em cùng chị đi chơi nhé. Muốn đi đâu?”

“Ừm. Bờ biển! Chị muốn ngắm biển.”

“Được a, bắt quá ăn sáng trước đi.” Nhìn căn nhà thật sạch sẽ, em trai đúng là đảm đang nha ^__^ Về sau giả cho em ấy thì hạnh phúc biết bao?

“Suy nghĩ cái gì? Về mặt thật háo sắc.” Mặc Vân đưa bữa sáng lại đây, mỉm cười nói.

“Nghĩ đến em.”

“Nghĩ cái gì? Có phải hay không.” Cho dù trong nhà hiện tại không có người, hấn lại kè sát cô mà nói. Nam Nam lập tức đẩy hấn ra, đỏ mặt trách mắng: “Sắc lang!”

Mặc Vân vô vị nhún nhún vai, chính là khuyên cô ăn nhanh đi. Ăn xong hai người trước đi dạo phố, còn muốn mua áo tắm đâu. Ở trong tiểu khu gặp được mẹ hấn cùng dì Phương, hai người không ngừng tỏ ra thân thiết với Nam Nam còn khiến cho bác bảo vệ tiểu khu nghĩ họ là người một nhà.

Nam Nam mặc áo tắm do hấn chọn, tuy hấn muốn cô mặc Bikini lắm, nhưng hấn rất ích kỷ, vợ của hấn tốt như vậy nên để mình hấn nhìn thấy thôi. Khi chọn xong khiến cô xấu hổ không thôi. Đó là một bộ hai kiện, áo dưới phần chân ngực có họa tiết nhúng, màu hồng nhạt, có dây đeo quàng qua cổ và lưng, Mặc vào đang yêu cực kỳ, như cô gái mới lớn tràn đầy sức sống.

Đương nhiên, Nam Nam quyết tâm ngó lơ, nhưng là buổi chiều khi diện bộ đồ ấy thu hút không ít ánh mắt. Bất quá, nhanh chóng bị cảnh biển bao la trước mặt xua tan, hơn nữa còn có mỹ nhân bồi bên cạnh mà.

Chơi cho tới khi mệt lã cô vào nghỉ mệt dưới tán ô, cùng Mặc tiểu trư nói chuyện phiếm.

Mặc Vân tự thoa kem chống nắng cho cô, sẵn tiện vuốt ve làn da trắng nõn, không khỏi có chút đau lòng nói: “Đen da rồi này, chị có là con gái không đấy?”

“Chị đang cao hứng mà hơi đâu quan tâm mấy cái đó.”

“Nha, tiểu trư.”

“Hử?”

“Em tính kinh doanh khách sạn mãi à.”

Mặc Vân ngốc lảng, lập tức thoải mái, chung quy chính mình phải khiến cô có cảm giác mình là chỗ dựa vững chắc. Xoa xoa tấm lưng mịn màng thân nhiên nói: “Vậy chị thấy em nên làm cái gì?”

“Tiểu trư, em giận à? Chị không có ý đó.” Nam Nam nhanh chóng giải thích: “Chị cảm thấy em còn trẻ cho nên...hử.”

Hắn dùng môi ngăn chặn lại, hôn xong liền cười nói: “Em đâu có giận, đúng là cũng muốn làm cái gì đó.”

“Là cái gì?”

“Kỹ sư a, hai năm nay em tự học không ít đâu.”

Lại nói tiếp, Nam Nam thấy ở sofa nhà hắn có không ít sách nhưng chẳng chú ý tới.

“Này, cần học môn trụ cột là mỹ thuật tạo hình đi.”

“Đã học qua. Em có quen mấy vị giảng viên dạy môn đó.” Nói đến việc này mắt hắn hơi hơi tỏa sáng, tiếp tục nói: “Quan trọng là có tiền hay không thôi chứ muốn học giờ nào mà chẳng được.”

Nghe thế Nam Nam liền hiểu: “Cho nên Vân Vân muốn ổn định mới tiếp tục đi học?”

“Chính là vậy.” Mặc Vân nói tiếp: “May Trương sư phụ đỡ một phần, huống hồ em còn trẻ mà?”

Nam Nam cao hứng ôm cổ hắn: “Chị nhất định luôn luôn ủng hộ em!”

Từ đó về sau Nam Nam luôn chú tâm vào công tác, công ty S vậy mà có đồng phục, mặc lên rất có hương vị tiếp viên hàng không. Nam Nam chỉnh lại búi tóc, khiến Mặc Vân chảy nước miếng.

Mỗi sáng hắn vẫn đưa cô đi làm, ngày thường rảnh rỗi thì ở bên kia đường ngồi chờ. Từ đây nhìn sang bên kia đường nhìn cô làm việc, cũng không tiến lên quấy rầy, hai người bốn mắt đầy ý cười thực hạnh phúc. Có một lần, ngay cả Tần Càng cùng Hạ Nhân cũng đến đây, bọn họ muốn chờ cô cùng đi chơi, nhìn bộ dáng làm việc thành thực của cô, Hạ Nhân nhìn không được cảm thán: chắc chắn, này đúng là một cái mỹ nhân bại hoại.

Mặc Vân ẩn theo kế hoạch tiến từng bước một, dần dần bổ sung kiến thức, Nam Nam tự nhiên trở thành một lão sư tốt. Khó khăn gì cũng không sợ, bọn họ còn trẻ, nhân sinh còn dài, nên liều mạng thì liều.

Tương lai, ai đoán trước được, tựa như hắn không thể hứa hẹn gì, điều mà hai người có thể làm chính là nắm chắc hiện tại, tùy ý nhân sinh sáng lạn nở rộ, đợi cho khúc hát thanh xuân kết thúc cũng không oán không hối.

Bạn dám nói, bạn không muốn chúc phúc cho họ sao?

43. Chương 43: Phiên Ngoại

Hi, mọi người hảo, tôi tên là Mặc Thiên Thần, năm nay 17 tuổi.

Cái gì, bạn hỏi tôi là ai à, vâng, tôi đánh đánh đánh đánh đánh, bạn dám nói bạn không biết tôi! Tôi là nhân vật trong truyện của Cây Hoa Lài bất lương, bốn tiểu thư tốt xấu gì cũng xuất hiện một lần, tuy lúc ấy tay ngâm kẹo còn mông thì lỏa, khiến cho mọi người gọi lên cảm xúc tà ác, bạn còn dám nói bạn không biết đi?!

Ai quên đi, bạn đã không nhớ ra thì tôi sẽ giới thiệu ba mẹ tôi cho bạn biết vậy. Mẹ tôi, tên là Lí Nam Nam, là một cô gái xinh đẹp, dụ hoặc, trí tuệ cùng thiếu đánh – nữ vương; ba tôi, kêu Mặc Vân, là một cái thủy nộn, trắng nõn, nắm gạo nếp.....mỹ nhân. Nếu ngay cả ba mẹ tôi mà bạn còn không biết, vậy tôi đây hỏi bạn một câu: bạn ngốc hay sao?

Ba mẹ tôi, nữ vương kết hợp với mỹ nhân, thực hài hòa đúng không? Được rồi, kỳ thật nữ vương là ba ba dạy tôi kêu vậy đó, mỹ nhân là mẹ dạy tôi. Tuy rằng lúc ấy tôi còn nhỏ, bắt quá lại nhớ rất rõ ràng, hai người bọn họ ở trên bàn cơm dạy tôi hai cái xưng hô này xong bắt đầu chụm đầu nói nhỏ, ba ba mặt vẫn như vậy bạch, nhưng mặt mẹ tôi thoát cái đã hồng lên. Không cần tôi nói, mấy bạn cũng có thể đoán được, bọn họ lúc ấy đang nói chuyện tà ác.

Đừng nói chuyện cấm trẻ em trước mặt nó, bởi vì nó hiểu được nga. Bạn nói năm nay tôi 17 tuổi, như vậy ba mẹ tôi là đôi vợ chồng trung niên hã. Đúng, đúng vậy, bọn họ kết hôn thì ba năm sau sinh ra tôi, tính đến hiện tại đã hai mươi năm nhỉ, năm tháng không buông tha ai, tuổi càng tăng, bọn họ đương nhiên bước vào tuổi trung niên. Nhưng là tôi nói cho bạn biết, nếu bạn thấy họ, sẽ cảm thán rằng thời gian dường như quên mất họ, ít nhất thực sự họ, nhất là ba ba mỹ nhân của tôi.

Nhờ năm tháng khiến ba ba tôi trở nên thành thực ra nhưng chẳng có dấu vết già nua. Làn da kia vẫn trắng nõn, không riêng mẹ thích cắn ba, tôi cũng thích cắn. Mẹ mỗi khi cắn sẽ để lại dấu vết ở xương quai xanh, mà mỗi khi tôi cắn là trên cánh tay. Ba từng nói với tôi, mỗi khi thấy trên người có ấn ký gì đó, ba sẽ cảm thấy thực hạnh phúc, cảm thấy đây là huy chương vinh dự.

Tôi thích ba đến trường đón lăm, bởi vì mỗi khi ba đến đều khiến đám con gái nhìn chằm chằm khiến tôi rất hãnh diện. Bạn tốt từng mắng tôi không lương tâm, làm sao tìm được vị bạn trai cực phẩm đến nhường này, tôi lúc ấy cười đến co rút, rất đắc ý nói cho nàng, đây là ba ba của tôi khiến nàng ấy kinh ngạc há hốc cả miệng.

Cho nên mẹ nói cho tôi biết, ba không phải người, mà là yêu tinh. Chờ ngày nào đó mọi người phát hiện hẳn không già, hẳn sẽ tìm chỗ ẩn cư. Tôi lúc ấy thực thương tâm, hỏi lại: “Nếu ba ba ẩn cư, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Thần Thần yên tâm, mẹ con cũng là cái yêu tinh, muốn ẩn cư ba người chúng ta sẽ ở cùng một chỗ.” Ba ba khi đó đang ở bên cạnh vẽ vẽ, là vẽ tôi cùng mẹ, trên mặt hẳn bây giờ chỉ ngập tràn sung nịch.

Đúng vậy, hẳn bây giờ là cái tay vẽ rất nổi danh, rất nhiều mô hình trò chơi do hắn thiết kế, cũng có rất nhiều tạp chí, tác gia nổi danh mời hắn vẽ tranh minh họa. Nghe nói, ba ba năm đó điều kiện học tập không tốt nhưng vẫn thành tài. Từ một thiết kế sư bắt quá âm kém dương sai trở thành như ngày hôm nay, sau liền chậm rãi nổi danh. Cho nên, phần lớn thời gian ba ba đều ở nhà, còn tiếp chuyện bếp núc và dọn dẹp với mẹ nữa.

Đừng nói mẹ tôi lười, đó là vì mẹ mệt mà, do thời gian mang thai mắc bệnh. Ba ba đau lòng đến đòi mạng, tôi cũng đau lòng theo. Trước kia mẹ có làm cho công ty kia, phấn đấu đến chức chủ quản, thường xuyên ra nước ngoài công tác, nếu bà nội không gấp chuyện ôm cháu, lúc ấy cũng sẽ không nhanh như vậy liền sinh ra tôi.

Bởi vì mẹ thực không có thời gian chăm sóc tôi, thậm chí cả tháng còn không gặp mặt. Nhưng hiện tại, mẹ đã đổi công tác, dứt khoát từ chức, ở D thị mở một phòng làm việc, có nhiều thời gian và công việc cũng khá nhẹ nhàng, rốt cục cả nhà lại đoàn tụ.

Trước đây cảm thấy mẹ thật lạ nhưng bây giờ yêu vô cùng. Phải biết rằng cả đời người, người mình nên đặt mọi tín nhiệm chỉ có người sinh ra ta.

Cái gì, bạn bảo tôi hình dung mẹ qua hai chữ á, ha ha, còn cần tôi nói sao, các bạn cũng biết mà, chính là “Thiếu đánh”!

Là do dì Cẩm dạy tôi đó, mà ba ba không nói như vậy, ba nói mẹ là “Tròn vo”, mới đầu tôi nghĩ mãi mà không thông, mẹ cũng không bẻ nha, sau này tôi mới hiểu được, “Tròn vo” chính là “Thiếu đánh”. Mượn tên của tôi mà nói đi, là mẹ đặt cho: Mặc Thiên Thần, Thiên Thần rốt cuộc có hàm nghĩa gì, mẹ nói không có gì, bởi vì nhìn thực thuận mắt 〇()〇

Đương nhiên ngoài danh hiệu trên mẹ còn có cái biệt danh là Sọt. Tỷ như nói thêm kẹo que lại nói với ba ba là tôi thêm; khi mẹ đi công tác trở về có mua hai con búp bê, kêu tôi chọn một cái, chọn rồi không được đổi chỉ chơi được một con, còn con kia mẹ lấy; sau đó đồ chơi, vật văn phòng phẩm hề mẹ thích là dụ tôi đưa cho. Mỗi lần như vậy tôi đều giả ngu, sau đó đem sự tích này kể cho ba ba nghe, khụ...Đúng, chính là cáo trạng, nhưng là đừng vạch trần tôi. Nhất định đêm đó mẹ sẽ bị trừng phạt, ngày hôm sau vội tới chỗ

tôi ngoan ngoãn nhận sai. Về phần bị trừng phạt như thế nào, các bạn tự hình tượng đi ^^ (Lén lút nói, tôi từng ở bên ngoài phòng họ nghe lén một lần, ai nha, quân của đồng đến rồi, tôi không nói).

Mẹ nói ba thực hiền lành, mà mẹ cũng thực “Nhân sự”: nhân mới không có sự. Một lần mẹ hứng lên muốn nấu cơm cho cha con tôi, kết quả thịt màu hồng chuyển thành đen. Bất quá mỗi lần công tác bên ngoài về mẹ đều nấu món mới cho cha con tôi thử. Tuy rằng ăn vào vị rất lạ nhưng đó là do chính tay mẹ nấu nha, bạn chỉ cần nhìn khuôn mặt hạnh phúc của ba ba là biết thức ăn ngon đến nhường nào.

Năm xưa sau khi bị ông bà ngoại phát hiện, mẹ dọa sẽ bỏ nhà đi nên ông bà ngoại mới chấp nhận. Mà hiện tại, ông bà ngoại thực thích ba ba đâu, trừ bỏ ba ba thì ai có thể xứng với con gái họ?

Trong ký ức của tôi, ba mẹ rất ít cãi nhau, ba ba luôn luôn nhường mẹ, nhưng có một lần tôi nhớ không rõ ba ba vì cái gì rất giận mẹ, khiến mẹ phải lấy lòng xin lỗi, còn lôi tôi vào nữa.

Con cái ai chẳng sợ ba mẹ cãi nhau? Thấy tôi lo lắng ba ba lén an ủi: “Thần Thần ngoan, ba ba sớm đã hết tức giận, chỉ là muốn cho mẹ con một cái giáo huấn, con giữ bí mật cho ba nhé?”

Cái gì? Bạn hỏi ba ba vì sao giận á? Hi hi tôi đã nói là quên rồi mà há há.

Ai nha, đã hết thời gian lái nhãi rồi a. Bởi vì hôm nay là ngày kỷ niệm hai mươi năm ngày cưới của hai người! Ba ba mời rất nhiều khách, một nhà dì Cầm, còn có một nhà dì Nhàn, thậm chí vị đại thúc họ Đoàn gì đó ba ba cũng có mời. Tôi đi đây, các bạn nhỏ, bye bye!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chan-troi-goc-be>